

ท่องแดนสุขาวดี

นำท่านจาริกแสวงธรรมโดย

พระพุทธจี้กง และ ไต้เซิง

ท่องแดนสุขาวดี
นำท่านจาริกแสวงธรรมโดย พระพุทธจี้กง และ ไต้เซิง

คุณธรรม (บุรุษ) 10

1. กตัญญูรู้คุณ ปรนนิบัติบิดามารดาด้วยความเคารพ
2. พี่รักน้อง น้องเคารพพี่ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
3. ซื่อสัตย์ จงรักภักดี
4. มีสัจจะ ไม่โกหกหลอกลวง พูดแล้วต้องทำ
5. จริยา มีมารยาท อ่อนน้อมถ่อมตน
6. เที่ยงธรรม มีมโนธรรม
7. สุจริต ใจซื่อมือสะอาด
8. มีความละอาย เกรงกลัวต่อบาป
9. มีเมตตา ไม่เบียดเบียนกัน
10. มีปัญญา หมั่นศึกษาหาความรู้ รู้จักแยกแยะชั่วดี

สายสัมพันธ์หลัก 3

1. นายเที่ยงธรรม บ่าวซื่อสัตย์
2. บิดามารดา บุตรกตัญญู
3. สามีเอาใจใส่ ภรรยาคล้อยตาม รักใคร่ปรองดองกัน

ท่องแดนสุขาวดี

อภินันทนาการ

แด่

....

สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ

“การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง”

คำนำ

1. หนังสือธรรมะเล่มนี้ แปลมาจากต้นฉบับภาษาจีนที่ตีพิมพ์เผยแพร่โดยสำนักไถจงเซิ่งเทียนถัง หากท่านเป็นผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในศาสนาอื่นอยู่แล้ว ก็ขอให้ท่านบำเพ็ญปฏิบัติตามคำสอนในศาสนาของท่านต่อไป แต่ถ้าหากท่านไม่ได้เลื่อมใสศรัทธาในศาสนาใด การสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้าจะเป็นหนทางอันประเสริฐที่สุดของท่าน

2. หนังสือเล่มนี้ ผ่านการแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย การแปลอาจมีความผิดพลาดได้ หากเนื้อหาส่วนใดแปลผิดพลาดไป ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความเข้าใจผิดหรือได้รับข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ผู้แปลต้องกราบขออภัยทุกๆท่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะนั่นเป็นความผิดพลาดของผู้แปลเองไม่ใช่ความผิดพลาดของหนังสือเล่มนี้ แต่ประการใด ขอทุก ๆ ท่านโปรดอย่าได้ดูแคลนในหนังสือเล่มนี้

3. หากหนังสือเล่มนี้ มีคำที่พิมพ์ผิด นั่นคือความผิดพลาดของผู้แปลเอง เพราะผู้แปลพิมพ์ผิดเอง ขอผู้อ่านโปรดให้อภัย

4. หนังสือธรรมะเล่มนี้ ทุกคนสามารถนำไปพิมพ์เผยแพร่ได้ ไม่สงวนลิขสิทธิ เพราะฟ้าเบื้องบนไม่สงวนลิขสิทธิ

สารบัญ

เลขาธิการลั่ว เลขาธิการประจำสำนักเทวราชวัง ลงประทับทิพยญาณ

คำชี้แจงเกี่ยวกับหนังสือ

1. หนังสือเล่มนี้ ได้รับพระโองการจาก *"เหยาฉือเหลาหมู่แห่งแดนอนุตตรภูมิ"* และ *"อวี้หวงซ่งตี้แห่งเทวปราสาททอง"* เทพและคนต่างเหนื่อยยากทุ่มเทกายใจดำเนินการจนสำเร็จลุล่วง ภายในหนังสือได้เปิดเผยทัศนียภาพของแดนสุขาวดี รวมถึงวิธีปฏิบัติบำเพ็ญ หล่อเลี้ยงจิต บ่มเพาะธรรมญาณ สวดท่องพุทธนามเพื่อไปเกิดแดนสุขาวดี

2. หากหนังสือเล่มนี้มีคำผิด นั่นคือความผิดพลาดในการคัดลอก ขอผู้อ่านอย่าได้ดูแคลน

3. หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่พระอมิตาภพุทธเจ้าได้เมตตาชี้แนะพระโพธิสัตว์ทั้งหลายให้คัดเลือกสำนักหลวนถังมาประพันธ์ขึ้น ดังนั้นไม่ว่าหนังสือเล่มนี้จะอยู่ที่ใด ทั่วทั้งสิบทิศย่อมมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยปกปักรักษา เมื่ออ่านแล้วจะต้องวางเก็บไว้ในที่ ๆ สะอาด หรือไม่ก็ส่งมอบให้ผู้อื่นได้อ่านต่อ หากมีเจตนาทิ้งขว้าง ฉีกทำลาย ความผิดบาปนี้ ใครทำผู้นั้น

จะต้องรับผิดชอบเอง ชาวโลกพึงระวัง

4. ผู้ใดปรารถนาความมีอายุยืน ปรารถนาลาภยศ ต้องการขจัดโรคภัยไข้เจ็บ ลบล้างหนี้เวรกรรม บำเพ็ญกุศลเพื่อมรรคผลในภายหน้า ลบล้างความผิดบาป หรือฉุดช่วยดวงวิญญาณบรรพชน ปรารถนาให้ผู้ล่วงลับได้รับความสุขในชีวิตหลังความตาย ก่อนอื่นผู้ขอต้องบังเกิดจิตสำนึกขอขมากรรม จากนั้นจุดธูปบอกกล่าวรายงานเบื้องบนต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือต่อเทพเจ้าเตาครัว หรืออาจจะจุดธูปกลางแจ้งบอกกล่าวต่อฟ้าดิน ขอจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกจ่ายเพื่อสร้างบุญกุศลอุทิศ ความปรารถนานั้น ย่อมสัมฤทธิ์ผล

5. ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ พึงมีจิตที่เคารพเลื่อมใส อย่าได้มองว่าเป็นนวนิยายทั่วไป หากมีเจตนาอันสกปรก ขัดขวางไม่ให้หนังสือเล่มนี้เผยแพร่ออกไป ดูหมิ่นสบประมาทเทพเซียนพุทธะทั้งหลาย ความผิดบาปนี้ไม่สามารถหลีกหนีได้

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 9 วันที่ 15 ปี 1984

(ตรงกับ 9 ต.ค.2527)

เทพธิดาหม่ากู เทพธิดาประจำเบื้องหน้าองค์เหยาฉือเหลาหมู่แห่งแดนอนุตตรภูมิ ประทับทิพยญาณ

จาริกแดนสุขา จุดปัญญา พ้นความหลง ให้ผู้คน
อิสระ สุขเหลือล้น ท่องเที่ยวไป แสนเสรี
วิริยะ เพียรบำเพ็ญ จิตญาณตน ให้ดีๆ
ภายหน้าได้ ประจักษ์มี มรรคผลพ้น จากไตรภูมิ

วันนี้ เราได้รับพระบัญชาจากเหยาฉือเหลาหมู่ให้นำพระโองการมาประกาศ เทพ คน หมอบลง น้อมฟังพระบัญชาด้วยความเคารพ เหยาฉือเหลาหมู่มีพระบัญชาว่า

แม่พำนักอยู่ที่สระหยก คิดถึงลูก ๆ ชาวโลกที่ยังเลอะเลือนลุ่มหลง มองดูแต่ละคนต่างหลงลืมจิตญาณเดิม ทำเรื่องที่ผิดทำนองคลองธรรมครั้งแล้วครั้งเล่า ทำผิดต่อจิตมโนธรรมสำนึกอันดีงาม ทำให้ประเพณีวัฒนธรรมในสังคมเสื่อมทรามลงทุกวัน โลกเต็มไปด้วยคนที่จิตใจโหดร้าย เกิดความกำเริบเสิบสานลำพองใจ ทำให้เซียนพุทธะต่างทอดถอนใจไม่รู้จบ เวลานี้สำรวจตรวจสอบดู พบว่ามือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงได้ตั้งปณิธานใหญ่ ดำเนินงานธรรมเป็นปากเสียงแทนฟ้า เป็น

ปณิธานที่น่ายกย่อง สรรเสริญ ด้วยเหตุนี้ ในปีกุ่ยไฮ่ เดือน 9 วันที่ 19 ค.ศ.1983 จึงได้รับบัญชาจากแม่ให้เปิดสำนักประทับทรงเขียนโอวาทกล่อมเกลาสั่งสอนเวไนย โน้มน้าวแปรเปลี่ยนจิตใจของผู้คนและแปรเปลี่ยนกระแสนิยมอันเสื่อมทราม นับตั้งแต่เปิดสำนักมา ศิษย์ทั้งหลายในสำนักล้วนมีจิตใจที่ซื่อสัตย์จงรักภักดี ปฏิบัติหน้าที่กันอย่างสุดกำลังความสามารถ แม่เห็นอย่างนี้แล้ว ปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง แต่จะให้งานธรรมเจริญรุ่งเรืองนั้นไม่ง่าย ด้วยเหตุนี้ แม่จึงมีคำสั่งพิเศษ บัญชาให้พุทธจี้กงนำพามือพู่กันสวรรค์ ไฉ้เชิงไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดีพุทธเกษตร เปิดเผยความอิสระเสรีของแดนสุขาวดี เข้าเยี่ยมพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลาย จาริกศึกษาธรรมประพันธ์หนังสือ ให้หนังสือเล่มนี้เป็นบันไดขึ้นสู่ฟ้าและช่วยส่งเสริมงานธรรมของสำนักเซิ่งเทียนถังให้เจริญก้าวหน้า หนังสือนี้มีชื่อว่า ***"ท่องแดนสุขาวดี"*** นับจากวันที่ได้รับโองการให้ประพันธ์หนังสือนี้เป็นต้นไป หวังว่าทุกครั้งที่ถึงกำหนดวันนัดหมายในการประทับทรงประพันธ์หนังสือ ศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังจะต้องมาปฏิบัติหน้าที่ ยืนหยัดในปณิธาน ทำภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้ ให้สำเร็จลุล่วง ปกโปรดฉุดช่วยจิตใจผู้คนกลับคืนบ้านเดิมอันวิสุทธิ์

ข้อความที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ห้ามศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังฝ่าฝืนคำสั่ง เมื่อหนังสือประพันธ์เสร็จจะพิจารณาให้รางวัลตามความดีความชอบ จงเคารพศรัทธา อย่าได้ดูแคลน น้อมกราบสำนึกคุณ

ปีกุ่ยไฮ่ เดือน 12 วันที่ 18 ค.ศ.1984
(ตรงกับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2527)

เสนาบดีสวี เสนาบดีฝ่ายในของเทวราชวังปราสาททอง ประทับทิพยญาณ

สัจพลัง ของสำนัก เซิงเทียนถัง
พวยพุ่งขึ้น ไปยัง บนท้องฟ้า
ปีเจี่ยจื่อ ที่จะถึง ในปีหน้า
เปล่งแสงจ้า เจิดจรัส อัศจรรย์
บันทึกการ ท่องเที่ยวแดน สุขาวดี
ประเสริฐศรี ไม่ธรรมดา เกินคาดฝัน
เผยสภาพ แวดล้อมให้ ได้รู้กัน
ชาวโลกนั้น จึงรู้จัก สุขาวดี

คืนนี้เราได้รับพระโองการจากอวี้หวงซั่งตี้ ให้นำพระโองการมาอ่านประกาศ เทพ คน หมอบลง จงสำรวมกิริยา ห้ามเสียมารยาท อวี้หวงซั่งตี้มีรับสั่งว่า

เราอยู่ ณ แดนฟ้านภาลัย สำรวจตรวจดูสภาพสังคมและกระแสนิยมรวมถึงจิตใจของผู้คน นับตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าขึ้น ความละโมบอยากในวัตถุสิ่งของ ๆ มนุษย์ก็มากมายเอ่อล้นจน

เกินจะควบคุม กระแสนิยมทางวัฒนธรรมแบบชาวตะวันตกเข้ามาสู่แผ่นดินตะวันออก จนทำให้กระแสนิยมในเรื่องเพศ เรื่องกามคุโชน การละเมิดศีลห้าเกิดขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ในการปกโปรดกล่อมเกลา ซึ่งมีอิทธิพลในการแปรเปลี่ยนจิตใจที่เสื่อมทรามของผู้คนนั้น กลับมีกลุ่มคนที่แบกรับเพียงไม่กี่คน ทำให้พลังกระแสนิยมที่ดีมีน้อยกว่าพลังกระแสนิยมที่ไม่ดี

บัดนี้ เราพิจารณาดูแล้วเห็นว่า มือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงนับตั้งแต่เข้าสู่การบำเพ็ญเป็นต้นมา ก็อุทิศเสียสละตน ทุ่มเทแรงกายแรงใจอย่างสุดกำลังความสามารถ ในปีซินโหย่วเคยรับโองการให้ประพันธ์หนังสือ *“ท่องเมืองมนุษย์”* ในหนังสือไฉ้เซิงพูดคุยสนทนากับพุทธจี้กงสนุกมีสาระ ทำให้หนังสือท่องเมืองมนุษย์เป็นที่แพร่หลายในแผ่นดินตะวันออก

ครั้งนี้ ได้มีหนังสือจากสวรรค์อีก 1 เล่ม ชื่อว่า ***“ท่องแดนสุขาวดี”*** ประสงค์จะคัดเลือกอาณาจักรธรรมที่เหมาะสมมาประพันธ์หนังสือเล่มนี้ เมื่อผ่านการแนะนำคัดเลือกจากเซียนพุทธะทั้งหลายแล้ว สรุปว่าสำนักธรรมเซิ่งเทียนถังเหมาะสมที่จะรับหน้าที่นี้ที่สุด เราได้ทราบเรื่องก็ปีติยินดียิ่งนัก ด้วยเหตุนี้จึงประกาศเป็นโองการ บัญชาให้พุทธจี้กงนำพาไฉ้เซิงไปจาริก

แดนสุขาวดี เปิดเผยทัศนียภาพในแดนสุขาวดี การประพันธ์หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นได้บ่อยๆ ฉะนั้นอย่ายืนหยุดอยู่กับที่ ต้องวิริยะพากเพียรก้าวหน้าต่อไป ให้ความสำเร็จเป็นตัวสร้างความสำเร็จต่อไปเรื่อยๆ ประชาชนทั่วไปรวมถึงศิษย์ในสำนักเซิ่งเทียนถังทั้งหลาย อย่ามองเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อหนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ จะสามารถฉุดช่วยผู้คนได้มากมาย บุญกุศลยิ่งใหญ่มหาศาล หวังว่าศิษย์สำนักเซิ่งเทียนถังทุกคนจะอุทิศตนรับใช้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย วันที่หนังสือประพันธ์เสร็จจะพิจารณาให้รางวัลตามความดีความชอบ

อย่าฝ่าฝืนโองการแห่งเรา จงเคารพศรัทธา อย่าดูแคลนหมอบกราบสำนึกคุณ

ปีกุ่ยไฮ่ เดือน 12 วันที่ 18 ค.ศ.1984
(ตรงกับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2527)

พระอมิตาภพุทธเจ้าแห่งประจิมทิศ ประทับทิพยญาณ

คำนำ

หวนคิดถึงอดีตนับตั้งแต่เราบำเพ็ญสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า เป็นต้นมา ไม่มีเวลาไหนเลยที่เราจะไม่ดำเนินปฏิบัติตามมหาปณิธาน 48 ข้อ ที่เราได้ตั้งไว้เพื่อฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากทะเลทุกข์ในตรีสหัสสะมหาสหัสสะโลกธาตุ ดังนั้น ผู้ใดที่ปรารถนาจะมาเกิดยังพุทธเกษตรของเรา เพียงสามารถสวดท่องนามของเราด้วยจิตที่เคารพศรัทธา เมื่อสิ้นอายุขัยย่อมสามารถได้รับการโปรดฉุดช่วยจากนิรมาณกายของพุทธะโพธิสัตว์ พามาเกิดยังแดนสุขาวดีของเรา

แต่ทว่าทะเลทุกข์นั้น กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา เวไนยอีกมากมายยังลอยคออยู่ในทะเลทุกข์ ยิ่งตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา พันลัทธิหมื่นศาสน์ผุดขึ้นพร้อมๆกัน ทำให้คนที่มีใจอยากจะปฏิบัติบำเพ็ญธรรมเกิดความสับสน ไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี จึงหลงทาง พลาดโอกาสที่จะได้มาเกิดแดนสุขาวดี ช่างน่าเสียดายโดยแท้ !

พุทธะโพธิสัตว์รวมถึงสัตบุรุษทั้งหลายในแดนสุขาวดีโลกธาตุได้เห็นสภาพเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว ก็อดทอดถอนใจ

ไม่ได้ จึงรายงานเรื่องนี้ต่อเราครั้งแล้วครั้งเล่า หวังว่าจะสามารถหาวิธีแก้ไขสถานการณ์นี้ได้ เราใช้พุทธจักษุตรวจดู พบว่ากระแสการประทับทรงเขียนกระบะทรายของผู้บำเพ็ญชาวหลวนเหมินกำลังปรกแผ่ไปทั่ว วิธีนี้เป็นวิธีการฉุดช่วยชาวโลกที่สะดวกดี หลายๆคนก็เริ่มรู้จักวิธีการปกโปรดกล่อมเกลาแบบนี้กันแล้ว ดังนั้นเราจึงชี้แนะให้โพธิสัตว์ทั้งหลายคัดเลือกสำนักหลวนถังที่จะมาประพันธ์หนังสืออันล้ำค่าเล่มนี้ เพื่อเป็นการแนะนำทัศนียภาพของแดนสุขาวดี รวมถึงแนะนำวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติให้คนที่มีใจอยากมาเกิดแดนพุทธภูมิของเราได้สวดนามแห่งเรา และได้รับการปกโปรดฉุดช่วยจากพุทธะโพธิสัตว์ให้มาเกิดยังแดนสุขาวดีของเราในยามที่สิ้นอายุขัย และจุดประสงค์อีกอย่างหนึ่ง คือ เพื่อใช้หนังสือนี้มาส่งเสริมผลักดันให้ธรรมวิถี แห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดีเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย ในหนังสือเล่มนี้ไม่มีเลยแม้แต่คำเดียวที่เป็นการบิดเบือนใส่ร้ายหรือโจมตีลัทธิศาสน์ข้างเคียงใดๆ เรียกได้ว่า เป็นธรรมวิถีที่ปรกแผ่รากบุญทั้งสามระดับ หมื่นศาสน์ธรรมวิถีสามารถได้รับการปกโปรดฉุดช่วยไปพร้อมกัน หากศิษย์สาวกของลัทธินิกายใด หรือบุคคลสำคัญในศาสนาใด มีเจตนาใส่ร้ายป้ายสี ขัดขวางการเผยแพร่ไม่ให้หนังสือนี้แพร่

หลายออกไป นั่นคือเขาได้ตัดหนทางในการไปเกิดแดนสุขาวดีของเขาด้วยตัวของเขาเอง แม้เวลาผ่านไปหมื่นปีก็ไม่อาจหลุดพ้นได้ หวังว่าศิษย์สำนักเซิ่งเทียนถังจะนำหนังสือนี้ เผยแพร่ออกไปอย่างกว้างขวางให้แก่ผู้ที่มีบุญสัมพันธ์ ให้ทุก ๆ คนได้สวดพุทธนาม ให้ทุก ๆ คนได้สำเร็จเป็นพุทธะ นี่ก็คือความมุ่งหวังของเรา

พระอมิตาภพุทธเจ้าประทานคำนำอย่างเป็นทางการให้สำนักเซิ่งเทียนถัง

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 8 ค.ศ.1984
(ตรงกับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2527)

โพธิสัตว์กวนอิม แห่งประจิมทิศ ประทับทิพยญาณ

คำนำ

ธรรมวิถีมีมากมายเป็นพันวิถี ต่างคนต่างก็บำเพ็ญตามแต่ละนิกาย ธรรมะมีมากมายเป็นหมื่นคำสอน ต่างคนต่างบำเพ็ญ ต่างก็ได้รับผล มีเพียงธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามที่ไม่แบ่งชาย หญิง คนแก่ หรือเด็ก ไม่แบ่งพ่อหม้าย แม่หม้าย คนโสดโดดเดี่ยว คนกำพร้า ไม่แบ่งแยก ร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจนต่ำต้อย ไม่แบ่งว่างงานยุ่ง ว่างงาน ทุกข์ยาก เจ็บป่วย ไม่แบ่งแยกหมื่นศาสน์พันลัทธิ ดังนั้น การสวดพุทธนามจึงเป็นธรรมวิถีที่ปกโปรดฉุดช่วยอย่างกว้างโดยแท้จริง และเป็นธรรมวิถีที่บำเพ็ญปฏิบัติได้ง่ายที่สุด

บุญปัจจัยของเซิ่งเทียนถังถึงพร้อมแล้ว นั่นก็เพราะศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังมีเมตตากรุณาและปณิธานอันเป็นกุศล จึงสามารถได้รับพระบัญชาให้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้มีเกียรติได้รับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ช่างยิ่งใหญ่นัก! ยิ่งใหญ่นัก!

ดังนั้น ผู้ที่ได้รับหนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ล้วนเป็นผู้ที่โชคดีเป็นอย่างยิ่ง นั่นก็เพราะมีบุญสัมพันธ์ซึ่งเป็นบุญที่ได้บำเพ็ญมาเมื่อครั้งอดีตชาติ ถ้าหากไม่รู้จักฉกฉวยโอกาสตอน

ที่ยังมีชีวิตอยู่มาสวดพุทธนาม บำเพ็ญจิตหล่อเลี้ยงธรรมญาณ ถึงเวลาตอนที่สิ้นอายุขัยลงแล้ว ก็จะต้องเสียใจไปตลอดชั่วกาลนาน

หนังสือเล่มนี้ มีความล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง ในหนังสือได้บันทึกสภาพแวดล้อมอันประเสริฐดีงามของแดนสุขาวดี รวมถึงได้เปิดเผยวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติตนแต่ละข้อๆโดยไม่ตกหล่น ดังนั้น ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วสามารถรู้จักสวดพุทธนามย่อมดีกว่าอ่านหนังสืออื่นๆเป็นหมื่นเล่ม หวังว่าเวไนยทั้งหลายจะไม่ปฏิบัติต่อหนังสือเล่มนี้ โดยคิดว่าหนังสือเล่มนี้ เป็นเพียงนวนิยายทั่วไป มิฉะนั้น แล้วก็จะเป็นคนที่โง่เขลาเบาปัญญาอย่างแท้จริง

วันนี้ได้ทัศนา *"บันทึกท่องแดนสุขาวดี"* ในวาระที่หนังสือประพันธ์เสร็จ เราตั้งใจมาที่นี่เป็นการเฉพาะ เพื่อพูดคุยผูกบุญสัมพันธ์เล็กๆน้อยๆเป็นการส่งเสริมให้กำลังใจ

โพธิสัตว์กวนอิมประทานคำนำอย่างเป็นทางการแก่สำนักเซิงเทียนถัง

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 8 ค.ศ.1984

(ตรงกับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2527)

พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

คำนำ

ฮ่าๆ ! แต่ไหนแต่ไรมาอาตมาเผยแพร่วิถีจิตแห่งฌานเป็นหลัก แม้ผู้ที่เข้าประตูธรรมมีมาก แต่ผู้ที่เข้าใจธรรมมีน้อยก็เพราะมีกัมมาวรณ์หนักหนา (กัมมาวรณ์ คือ กรรมอันเป็นเครื่องกั้นมิให้บรรลุมรรคผลในชาตินี้) โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา ผู้บำเพ็ญในธรรมวิถีนี้มีจำนวนมากที่ไม่สามารถเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ไม่สามารถกระจ่างแจ้งจิต และยิ่งไม่สามารถพบจิตธรรมญาณ ดังนั้น ผู้รู้จึงดำเนินปฏิบัติได้ยาก ผู้ที่ไม่รู้ยิ่งดำเนินปฏิบัติยาก ผู้ที่เข้าใจบำเพ็ญได้ยาก ผู้ที่ไม่เข้าใจยิ่งบำเพ็ญได้ยาก มักทำให้ผู้บำเพ็ญงงจนจับจุดไม่ได้ไปต่อไม่ถูก โชคดีที่พระอมิตาภพุทธเจ้ามีมหาเมตตามหากรุณา ได้ปรึกษาและเชิญฝ่ายงานหลวนอู้จากสวรรค์มาประพันธ์หนังสือเล่มนี้ อาตมาได้รับบัญชาให้ทำหน้าที่เป็นอาจารย์นำพาในการประพันธ์หนังสือเล่มนี้ นำพาไฉ้เซิงมือพู่กันสวรรค์ไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดี ภาระหน้าที่นี้เป็นภาระหน้าที่ ๆ ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญ แต่เนื่องจากเซิ่งเทียนถังเพิ่งได้รับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมของตัวเอง

มือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงต้องแบกรับหน้าที่เป็นมือทรงของทั้ง 2 สำนักด้วยตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเซิ่งเทียนถังจะต้องดำเนินการเรื่องหนังสือธรรมะทั้ง 12 เรื่องให้สำเร็จลุล่วงภายในกลางปีเจี๋ยจื่อนี้ ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ อาตมาแอบหวั่นใจลึกๆกลัวว่าไฉ้เซิงจะไม่สามารถแบกรับภาระหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ ฝ่าฝืนต่อเจตนารมณ์อันศักดิ์สิทธิ์ ทำให้หลวนเหมินต้องเสียชื่อ แต่โชคดีที่ไฉ้เซิงไม่ทำให้อาตมาผิดหวัง ยังคงสามารถฝ่าฟันเอาชนะความยากลำบากแต่ละอย่าง ๆ ผ่านมาได้เหมือนเดิม ถึงแม้งานธรรมจะเพิ่มความสับสนวุ่นวายให้ตัวเขา แต่เขาก็สามารถสงบจิตสงบใจ ขจัดอุปสรรคที่มารบกวนขัดขวางยืนหยัดในปณิธานความมุ่งมั่น จนกระทั่งภาระหน้าที่เสร็จสิ้น อาตมาเห็นแล้วในใจรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าเมื่อหนังสือเล่มนี้เผยแพร่ออกไป ทะเลทุกข์ในโลกโลกีย์ก็จะเกิดกระแสการสวดท่องพุทธนาม คนที่ได้ไปเกิดแดนสุขาวดีย่อมมีเพิ่มขึ้นจำนวนไม่น้อย สามารถโน้มน้าวให้โลกแห่งความเสื่อมเกิดบรรยากาศแห่งพุทธภูมิแดนดอกบัว เซิ่งเทียนถังก็จะได้รับความเคารพเลื่อมใสศรัทธาจากชาวโลก คนที่รู้จักบริจาคทรัพย์พิมพ์หนังสือเล่มนี้ ก็คือผู้ที่มีชะตาชีวิตที่ดี นี่เป็นข่าวดีของธรรมกาลยุคท้ายและเป็นโชคดีของชาวโลกจริงๆ

สุดท้ายนี้ อาตมาหวังว่าผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทุกคนจะสวดท่องพุทธนามด้วยความปีติยินดี วันหนึ่งในภายหน้าสามารถได้ไปเกิดแดนสุขาวดี

พระพุทธจี้กงประทานคำนำอย่างเป็นทางการให้แก่สำนักเซิ่งเทียนถัง

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 8 ค.ศ.1984
(ตรงกับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2527)

ประธานกวน ประธานสำนักเซิ่งเทียนถัง

คำนำ

หลวนเหมินบรรยายหลักธรรมคำสอน ปกโปรดกล่อมเกลาครั้งใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงธรรมกาลยุคท้ายนี้ สามารถพูดได้ว่าเป็นธรรมวิถีที่สะดวก สามารถฉุดช่วยผู้คนได้มากมายนับไม่ถ้วน สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงที่สามารถพิสูจน์ได้ ดังนั้นการก่อตั้งหลวนเหมินขึ้น จึงเป็นการสนองเกณฑ์วาระ เหมาะสมกับสภาพการณ์ สำนักธรรมเราก็ก่อตั้งขึ้นมาภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ หวนนึกถึงปีกุ่ยไฮ่ เดือน 9 วันที่ 19 ค.ศ.1983 (ตรงกับ 24 ตุลาคม พ.ศ.2526) ตั้งแต่ได้รับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา เซิ่งเทียนถังอันศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่เคยเลยที่จะไม่เกิดความประหวั่นพรั่นพรึง ทุ่มเทพยายามเพื่องานใหญ่แห่งการปกโปรดกล่อมเกลา ด้วยเหตุนี้นับตั้งแต่เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา ศิษย์ทุกคนนอกจากจะมีความพากเพียรบากบั่นทุกคืนวันไม่ย่อท้อแล้ว ยังต้องประคองรักษาจิตใจที่ศรัทธาคงมั่น ไม่หวั่นไหว และยังต้องรักษาเจตจำนงอันแน่วแน่ไม่สั่นคลอน มิเช่นนั้นแล้ว ก็ยากที่จะทำภาระหน้าที่ ๆ ยากลำบากและหนักอึ้งที่ฟ้าเบื้องบนมอบหมายให้ได้สำเร็จ โดยเฉพาะตอนที่เปิดสำนักธรรมได้ครึ่งปีแล้ว ต้อง

ย้ายสำนัก ต้องฝึกฝนเคี่ยวกรำภายใต้อุปสรรคความไม่ราบรื่นเช่นนี้ แต่ศิษย์สำนักเซิ่งเทียนถังยังสามารถทำภารกิจได้สำเร็จลุล่วง ยิ่งในด้านการประพันธ์หนังสือยังสามารถส่งมอบหนังสือแบ่งกระจายส่งไปในแต่ละที่ได้ตามกำหนดเวลา นี่เป็นความจริงที่ทำให้เทพเซียนพุทธะต่างชื่นชมไม่หยุด การบุกเบิกก่อตั้งสำนักธรรมเป็นเรื่องที่ยากลำบาก แต่การประคองรักษาผลสำเร็จนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เซิงเทียนถังมีผลงานสำเร็จในวันนี้ นอกจากมีเซียนพุทธะคอยช่วยเหลืออย่างลับๆแล้ว ยังมีผู้ที่มีกุศลจิตมีน้ำใจอันดีงามอีกมากมาย ที่ช่วยออกแรงออกทรัพย์โดยไม่ประสงค์จะออกนาม ทำอย่างลับๆ ทุกคนร่วมใจกัน สามัคคีคือพลัง เรื่องราวต่างๆเหล่านี้ เรารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณอย่างหาที่สุดมิได้

หวังว่าแต่ละพื้นที่ จะสามารถบังเกิดความเคารพศรัทธา และหวังว่าศิษย์ทั้งหลายจะมุ่งมั่น พากเพียรต่อไปไม่ย่อท้อ ประคองรักษาจิตใจที่รักทุกคน ดั่งรักพ่อแม่ญาติพี่น้องของตัวเองดวงนี้ไว้ให้คงอยู่ตลอดไปตราบนานเท่านาน บัดนี้เนื่องในโอกาสที่กำลังจะส่งหนังสือท่องแดนสุขาวดีไปตีพิมพ์ จึงมาให้คำนำเพื่อเป็นกำลังใจ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 22 ค.ศ.1984

(ตรงกับวันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2527)

กุมารกระเรียนขาว ไป๋เฮ่อถงจื่อ

หวนคิดถึงปีกุ่ยไฮ่ หลังจากที่สำนักธรรมเราได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือธรรมะ ***“ท่องนรกอเวจี”*** และ ***“ท่องแดนสุขาวดี”*** ด้วยเหตุนี้พึงรู้ว่าฟ้าเบื้องบนไว้วางใจสำนักธรรมของพวกเราเป็นอย่างมาก เชื่อว่าในช่วงเวลานี้ ศิษย์ทั้งหลายในสำนักคงได้ลิ้มรสชาติของความทุกข์ลำบากกันอย่างอิ่มหนา ทั้งความเหน็ดเหนื่อย ความเจ็บปวดรวดร้าว ความทุกข์ยาก ความโหดร้าย เหล่านี้เป็นการฝึกฝนเคี่ยวกรำ ในตอนที่เพิ่งรับพระโองการให้เปิดสำนักธรรม ก็ย่อมที่จะต้องพบเจอกับประสบการณ์เช่นนี้ แต่มีคำกล่าวว่า *“หมดทุกข์ สุขมา”* แรงกายแรงใจที่ทุกคนได้ทุ่มเทเสียสละออกไปในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมานี้ ย่อมไม่สูญเปล่า เราเห็นแล้วปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง

เราได้รับหน้าที่ให้ใช้ตาทิพย์ส่องดูสภาพเหตุการณ์ที่พระพุทธ จี้กงนำพาไฉ้เชิงไปจาริกแดนสุขาวดีแล้ว นำสภาพเหตุการณ์จริงที่ได้เห็นได้ยินแต่ละอย่าง ๆ เขียนถ่ายทอดเปิดเผยออกมาโดยไม่ให้ตกหล่น เราเชื่อว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ได้รับการ ตีพิมพ์ แสงสว่างอันโชติช่วงแห่งแดนสุขาวดีวิสุทธิภูมิจะต้องสาดส่องไปทั่ว ทำให้ผู้คนหันมาสวดท่องพุทธนาม

สรรเสริญพุทธนามกันมากขึ้น พระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายในแดนสุขาวดีก็จะมารับคนไปเกิดแดนสุขาวดีเพิ่มมากขึ้น เซิ่งเทียนถังก็จะมีชื่อเสียงขจรไกลยิ่งขึ้น คนที่อยากได้หนังสือก็จะทยอยกันมาไม่ขาดสาย

ดังนั้น เราหวังว่าคนที่มีจิตใจใฝ่ธรรมจะช่วยออกทรัพย์สนับสนุนให้หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ สามารถแพร่หลายออกไปได้อย่างกว้างขวางให้ชาวโลกได้รู้กันโดยทั่ว หากทุกคนได้อ่านกันคนละเล่มก็จะสามารถแปรเปลี่ยนสหาโลกธาตุแห่งนี้ให้เป็นแดนสุขาวดีได้ในเร็ววัน

เนื่องในโอกาสที่หนังสือท่องแดนสุขาวดีกำลังจะส่งเรียงพิมพ์ เราจึงมาให้คำนำเพื่อเป็นกำลังใจ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 22 ค.ศ.1984

(ตรงกับวันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2527)

ก่อนที่จะเริ่มเนื้อหาในหนังสือ ผู้แปลขออนุญาตอธิบายคำศัพท์แบบคร่าวๆตามที่ผู้แปลพอจะรวบรวมหาข้อมูลได้แล้วสรุปออกมาตามความเข้าใจของผู้แปลดังนี้

คำว่า ***"หลวน"*** เป็นชื่อของนกชนิดหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นเทวทูตนำสารจากฟ้าเบื้องบนมาบอกแก่ชาวโลก

คำว่า ***"หลวนถัง"*** เป็นคำที่ใช้เรียกสำนักธรรมของผู้บำเพ็ญชาว *"หลวนเหมิน"* ซึ่งคำว่า *"หลวนถัง"* เป็นคำเรียกแบบรวมๆ ยังไม่ใช่ชื่อของสำนักธรรมแต่อย่างใด ชื่อของสำนักธรรมที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้มี *"เซิ่งเทียนถัง"* กับ "เซิ่งเสียนถัง"

คำว่า ***"หลวนเหมิน"*** ถ้าอธิบายแบบสั้น ๆ ตามความเข้าใจของผู้แปลก็คือ ธรรมวิถีหนึ่งที่ใช้การประทับทิพยญาณเขียนกระบะทรายของเซียนพุทธะ มากล่อมเกลาสั่งสอนชาวโลก

ครั้งที่ 1

อาจารย์ ศิษย์สนทนาธรรม ผู้มีปัญญาดูเหมือนคนเขลา พุทธจี้กงเบิกบานใจ ศิษย์ไฉ้เซิงไม่คิดมาก

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 1 วันที่ 25 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

เซิ่งเทียนถัง ภาระใหญ่ แบกรับไว้ บนสองบ่า
ฉุดช่วยคน ให้ศรัทธา มาเลียนแบบ พุทธะเซียน
ท่องเที่ยวแดน สุขาวดี หนังสือใหม่ ประพันธ์เขียน
สามารถช่วย กล่อมเกลาเปลี่ยน ผู้ลุ่มหลง ทุกยุคกาล

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! เวไนยทั้งหลายล้วนเข้าใจว่าความทุกข์คือความสุข ความสุขคือความทุกข์ ยึดของปลอมเป็นของจริง เห็นของจริงเป็นของปลอม ทุกวันรู้จักแต่กินดื่มเที่ยวเล่นอย่างสำเริงสำราญ ลุ่มหลงอยู่ในอารมณ์เจ็ด ตัณหาหก โดยเข้าใจว่านั่นคือความสุข หารู้ไม่ว่า เมื่อความสุขถึงขีดสุขแล้ว ก็จะเปลี่ยนเป็นความเศร้า มีวันหนึ่งที่ต้องตกสู่การเวียนว่าย แล้วจะมีความสุขได้อย่างไร วันนี้เซิ่งเทียนถังได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือธรรมะ ***"ท่องแดนสุขาวดี"*** นำทัศนียภาพของ

แดนสุขาวดีมาแนะนำให้ชาวโลกได้รู้จัก สอนเวไนยให้พวกเขารู้ว่าความสุขที่เที่ยงแท้นิรันดร์นั้น ไม่ใช่ความสุขจากกามคุณ เพราะความสุขจากกามคุณเป็นความสุขเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ มีเพียงการไม่เกิดไม่ตาย มีอิสระเสรีหลุดพ้นจากบ่วงผูกมัดแห่งการเวียนว่ายตายเกิดจึงเป็นความสุขที่แท้จริง

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้องที่สุด แต่ทว่าน่าเสียดายที่ชาวโลกไม่สามารถใช้ตาเนื้อ ไปมองทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้น จึงตกต่ำถลำลงสู่หนทางแห่งความเสื่อมครั้งแล้วครั้งเล่า

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ความสามารถในการมองเห็นของคนเรานั้นมีขีดจากัด ตัวอย่างเช่น เมื่อมองไปข้างหน้าก็ไม่สามารถเห็นข้างหลัง เมื่อมองไปทางซ้ายก็ไม่สามารถเห็นทางขวา เมื่อมองขึ้นด้านบนก็ไม่สามารถเห็นด้านล่าง สามารถมองเห็นสิ่งที่มีรูปลักษณ์ แต่ไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่ไร้รูปลักษณ์ ก็เหมือนกับน้ำ ตอนที่น้ำระเหยกลายเป็นไอ ตาของคนยังสามารถมองเห็นได้ แต่ตอนที่ไอน้ำค่อย ๆ เข้าสู่อากาศลอยขึ้นบนท้องฟ้า ตาของคนก็มองไม่เห็นแล้ว วิญญาณของคนก็เช่นกัน อย่างอิเล็กตรอน นิวคลีออนที่มีขนาดเล็กมากๆ ตาเนื้อของคนก็ไม่สามารถมองเห็นได้ เต้าหงเจ้าว่าใช่หรือไม่ ?

ไฉ้เซิง: เมื่อครู่นี้พระอาจารย์เรียกศิษย์ว่า *"เต้าหง"* ทำให้ศิษย์นึกขึ้นได้ เมื่อครั้งที่ประพันธ์หนังสือ *"ท่องเมืองมนุษย์"* นั้น พระอาจารย์ได้ตั้งชื่อทางธรรมให้ศิษย์ว่า *"เต้าหง"* แต่ศิษย์รู้สึกว่าศิษย์เป็นคนสมองทื่อ ไม่คู่ควรกับคำว่า *"เต้าหง"*

พุทธจี้กง: ถ้างั้น เจ้าอยากใช้ชื่อว่าอะไร ?

ไฉ้เซิง: ศิษย์คิดมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ศิษย์เป็นคนที่สมองทื่อควรชื่อ "ตีเหนิง" จะเหมาะกว่า

พุทธจี้กง: ตีเหนิง ! นั่น ก็คือเจ้าได้กลับคืนสู่ธรรมชาติอันใสซื่อแล้ว

ไฉ้เซิง: ยังไงครับ ?

พุทธจี้กง: ใช่หรือไม่ว่าผู้มีปัญญาดูคล้ายคนที่โง่เขลา

ไฉ้เซิง: : โอ๊ะ ! ยังห่างไกลกันอีกเยอะครับ

พุทธจี้กง: ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็เหนือชั้นกว่าอาจารย์แล้วล่ะ

ไฉ้เซิง: ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ศิษย์หมายความว่า ศิษย์ไม่คู่ควรกับที่พระอาจารย์ยกย่องว่า *"ผู้มีปัญญาดูคล้ายคนที่โง่เขลา"* ศิษย์เป็นคนสมองทื่อ เป็นคนโง่ที่ปัญญาอ่อนจริงๆ

พุทธจี้กง: ถ้าเช่นนั้น ก็คือเจ้าดูหมิ่นอาจารย์

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรครับ ?

พุทธจี้กง: เพราะถ้าหากเจ้าเป็นคนโง่ปัญญาอ่อน แล้วอาจารย์ไม่กลายเป็นอาจารย์ที่ปัญญาอ่อนหรอกรึ ?

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์ก็ยังคงเป็นพระพุทธจี้กงที่ได้รับความเคารพเลื่อมใสเหมือนเดิมไงครับ

พุทธจี้กง: งั้นใครกันล่ะ! ที่เรียกอาตมาว่าสงฆ์วิปลาส หากชาวโลกจะเคารพอาตมา มิสู้เคารพตัวเองก่อนจะดีกว่า

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์กล่าวเช่นนี้ หมายความว่าถ้าจะกราบไหว้พระพุทธะ ก็ต้องกราบไหว้พระพุทธะที่อยู่ในใจของตัวเองก่อน

พุทธจี้กง: ไหนเจ้าบอกว่าตัวเองเป็นคนโง่ปัญญาอ่อนไม่ใช่หรือ ? แล้วทำไมถึงพูดประโยคนี้ออกมาได้

ไฉ้เซิง: ครับ

พุทธจี้กง: งั้น เดี๋ยวเราสองคนไปลองรถกันก่อนดีกว่า

ไฉ้เซิง: ลองรถอะไรหรือครับ ?

พุทธจี้กง: ก็ไปลองนั่งบัลลังก์บัวไง

ไฉ้เซิง: อ๋อ ! ศิษย์เข้าใจแล้ว

(ในขณะที่อาจารย์ศิษย์ทั้งสองยิ้มกันอย่างเบิกบานใจ บัลลังก์บัวก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นสู่ฟ้า)

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา ! เจ้าจะใช้ชื่อว่าตีเหนิง ไม่กลัวว่าคนอื่นจะดูถูกเอารึ ?

ไต้เซิง: ขอเพียงแค่พระอาจารย์ไม่รังเกียจและทอดทิ้งศิษย์ก็พอแล้ว

พุทธจี้กง: อาจารย์นึกอะไรได้เรื่องหนึ่ง ตั้งแต่ช่วงยุคท้ายมานี้ ชาวโลกได้มีการรณรงค์ให้ลดการใช้พลังงาน ลดการสิ้นเปลือง ถ้าหากพูดในแง่ของการบำเพ็ญธรรม ก็ต้องบำเพ็ญแบบ *"ไม่มีการรั่ว"* นั่นก็คือการบำเพ็ญแบบ *"ไม่มีอาสวธรรม"* อย่าได้บำเพ็ญแบบ *"มีการรั่ว"* นั่นก็คือ อย่าบำเพ็ญแบบ *"มีอาสวธรรม"*

ไต้เซิง: อย่างไรเรียกว่าบำเพ็ญแบบ "มีการรั่ว" แล้วอย่างไรที่เรียกว่าบำเพ็ญแบบ "ไม่มีการรั่ว" ครับ ?

พุทธจี้กง: บำเพ็ญธรรมแบบมีการรั่ว ก็เหมือนกับกรวยที่ใช้กรองน้ำ เมื่อเติมน้ำที่ปลายด้านบน น้ำก็จะไหลรั่วออกที่ปลายด้านล่าง หากพูดในแง่ของการบำเพ็ญ บ้างก็พลังรั่ว บ้างก็คุณธรรมรั่ว บ้างก็กุศลรั่ว บ้างก็บุญรั่ว

ไฉ้เซิง: อย่างไรครับที่เรียกว่าพลังรั่ว? คุณธรรมรั่ว? กุศลรั่ว? บุญรั่ว?

พุทธจี้กง: สมมติว่าเราไม่ระมัดระวังความคิดเรื่องกามราคะ เกิดโทสะง่าย ก็จะทำให้พลังกายธาตุ พลังปราณธาตุ และพลังวิญญาณธาตุของเราสูญเสียไป นี่ไม่ใช่พลังรั่วหรอกหรือ ? สำหรับคุณธรรมรั่วนั้นก็คือ มีผู้บำเพ็ญธรรมบางคนที่ไม่รู้จักรักถนอมคุณธรรม ไม่รู้ว่าคุณธรรมก็คือ พื้นฐานของการบำเพ็ญธรรม มักจะเกิดความยโสโอ้อวดอยู่เสมอ โอหัง อวดดี โดยคิดว่าตัวเองเก่ง ตัวเองแน่กว่าผู้อื่น เช่นนี้ ไม่ใช่การทำให้คุณธรรมในตนเสื่อมถอยด้อยค่าลงหรอกหรือ ? ยังมีบางคนที่กุศลรั่ว นั่นก็คือคนที่ยังไม่หยุดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต คนที่ยังไม่หยุดสร้างวจีกรรม (อันได้แก่ การพูดคำโกหก การพูดคำส่อเสียด การพูดคำเพ้อเจ้อ การพูดคำหยาบ) คนที่ยังไม่หยุดประพฤติผิดในกาม เมื่อสร้างบาปกรรมเหล่านี้ ก็คือ พฤติการณ์ที่ทำให้กุศลความดีรั่วมิใช่หรือ ? บุญรั่ว ก็คือ หลงระเริง ฟุ่มเฟือย สุรุ่ยสุร่าย ไม่รู้จักรักถนอมทรัพย์สินสิ่งของ อย่างเช่น การดื่มเหล้า เล่นการพนัน โลภไขว่คว้าแสวงหาความรุ่งเรือง อยากร่ำรวย อยากมียศมีตำแหน่ง อยากมีชื่อเสียงโด่งดัง นี่ไม่ใช่การทำให้บุญที่ตนเองสร้างมารั่วออกไปหรอกหรือ ?

ไฉ้เซิง: อ่อ ! ที่แท้เป็นเช่นนี้

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา ! ตอนนี้เจ้าลองมองดูเบื้องล่างสิ

ไฉ้เซิง: เอ๊ะ ! ทำไมถึงมีรัศมีพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า เหมือนดั่งรุ้งของตะวันทรงกลด นั่นมันคืออะไรหรือครับ ?

พุทธจี้กง: เดี๋ยวอาจารย์จะเคลื่อนบัลลังก์บัวลงไปให้เจ้ามองดูได้ชัดๆ (ไฉ้เซิงมองดูอย่างละเอียด ที่แท้แล้วคือสถานที่แห่งหนึ่งที่เขารู้จักดี)

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์ ! นั่นมันสำนักธรรมเซิงเทียนถังของเราไม่ใช่หรือ นั่นน่ะ? มองเห็นเพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญยืนอยู่สองฟากข้างด้วยความเคารพศรัทธา ดูสง่างามน่าเกรงขาม แสงรัศมีเจิดจ้าสว่างไสว ไม่เหมือนกับที่เห็นในยามปกติ

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ก็เมื่อเดือนที่แล้วไม่ใช่ว่าอาจารย์เคยบอกกับเจ้ารึไงว่า สำนักธรรมเล็ก ๆ ดำเนินในมหาธรรมอันยิ่งใหญ่ หรือว่าเจ้าไม่รู้ ?

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดถึงตรงนี้ ศิษย์รู้สึกว่านี่เป็นภาระหน้าที่อันใหญ่หลวงนัก

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา ! เจ้ามีจิตใจเช่นนี้ อาจารย์รู้อยู่แล้วก็เพราะเจ้ามีจิตใจเช่นนี้ ดังนั้น ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่จึงให้

เจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ เจ้าดูสิ ผู้ที่มีบุญสัมพันธ์กับเจ้า กำลังทยอยกันเข้ามาที่เซิ่งเทียนถัง แล้วต่อไปผู้ที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในแต่ละที่ก็จะเข้ามาร่วมเป็นสมาชิกคณะกรรมการร่วมหนุนส่งงานธรรม เจ้าลองคิดดูก็จะรู้ได้ เซิ่งเทียนถังเป็นเรือธรรมลำใหญ่ สามารถฉุดช่วยผู้คนได้มากมายนับไม่ถ้วน ต่อไปงานธรรมจะรุ่งเรืองอย่างปาฏิหาริย์

ไฉ้เซิง: ต่อไปจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นจริงๆหรือครับ ?

พุทธจี้กง: ฮาๆ ! นี่ก็คือผลจากการที่เจ้าได้ตั้งมหาปณิธานอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น ผู้บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมกาลยุคสามรวมทั้งศิษย์ทั้งหลายที่กลับมาเกิดใหม่ด้วยแรงปณิธานจะมาร่วมกันหนุนส่งงานธรรม มีเงินออกเงิน มีแรงออกแรง ให้กำลังใจซึ่งกัน เจ้าดูสิ ศิษย์ในสำนักตอนนี้ก็มีจำนวนครึ่งหนึ่ง ที่เป็นจุลโพธิสัตว์ ตั้งปณิธานกลับมาเกิดใหม่ พวกเขาก็คือผู้ที่ตั้งมหาปณิธานไว้ในชาติก่อนๆ ก่อนหน้านี้ แต่เป็นเพราะหลายชาติที่ผ่านมาพวกเขาถูกแรงปรารถนาทางด้านวัตถุยั่วยวนจนทนไม่ไหว จึงไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วง พวกเขารู้ว่ายุคนี้ เป็นยุคที่มหาธรรมปกโปรด ดังนั้น จึงเข้าร่วมขบวนกับเซิ่งเทียนถัง นี่ก็คือโชคชะตาของพวกเขา แล้วหลังจากนี้ก็ยังจะมีศิษย์อีกจำนวนมากที่เข้ามาเพราะเลื่อมใสศรัทธาในธรรม มี

เงินออกเงิน มีแรงออกแรง พากเพียรบากบั่น ร่วมกันอุทิศทุ่มเท เพื่อเรือธรรมเซิงเทียนถังลำใหญ่นี้

ไฉ้เซิง: ถ้าหากเป็นเช่นนี้ ก็ดีเลย เพราะนับตั้งแต่ศิษย์ได้รับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา ก็ยุ่งจนไม่สามารถปลีกตัวไปทำงานอื่นได้เลย แรงกดดันมากซะจนหายใจหายคอแทบไม่ทัน ยังมีศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนักเหล่านี้อีก พวกเขาล้วนมีจิตศรัทธาที่มั่นคงแน่วแน่ไม่เปลี่ยนแปลง ยังมีสาธุชนคนดีที่มีความมุ่งมั่นอุดมการณ์เดียวกันและมีใจอยากทำงานมาร่วมเป็นคณะกรรมการช่วยหนุนส่งงานธรรมอีก นี่เป็นพระมหากรุณาธิคุณของฟ้าเบื้องบนที่ทรงเมตตาช่วยเหลือจริงๆ มิเช่นนั้นแล้ว หากอาศัยเพียงแค่กำลังความสามารถของตัวเองถึงที่สุดแล้วย่อมมีขอบเขตจำกัด..........พระอาจารย์ครับ! วันนี้ไม่ใช่ว่าเรากำลังประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีกันอยู่ใช่ไหมครับ ? ทำไมตอนนี้เรายังไปไม่ถึงแดนสุขาวดีสักที

พุทธจี้กง: วันนี้เวลาไม่พอแล้ว ไว้ครั้งหน้าค่อยว่ากัน

ไฉ้เซิง: ก็ดีเหมือนกันนะ ! แต่ว่าแดนสุขาวดีพุทธเกษตรเป็นพุทธภูมิของพระอมิตาภพุทธเจ้า ถ้าอย่างนั้น เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ไม่เป็นการจำกัดแคบไปหน่อยเหรอ?

พุทธจี้กง: เจ้าหมายความว่าอย่างไร ?

ไฉ้เซิง: ศิษย์หมายความว่าแดนสุขาวดีเป็นชื่อของแดนวิสุทธิภูมิแดนหนึ่ง ที่กล่าวไว้ในพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน แต่ว่าในโลกนี้ยังมีศาสนาอื่นอีกหลายศาสนา ถ้าหากเราแพร่ประกาศเพียงแค่แดนสุขาวดีในศาสนาพุทธให้ชาวโลกได้รู้จักเท่านั้น จะไม่เป็นการจำกัดแคบไปหน่อยเหรอ ?

พุทธจี้กง: ที่เจ้าพูดมานั้นถูกต้องแล้ว ฟ้าไม่ได้มีแค่ฟ้าเดียว ยังมีฟ้าอื่นๆอีก ดินแดนวิสุทธิภูมิก็ไม่ได้มีแค่ดินแดนเดียว ยังมีดินแดนวิสุทธิภูมิดินแดนอื่นๆอีก สถานที่ศึกษาบำเพ็ญเพียรก็ไม่ได้มีที่เดียว ยังมีที่อื่นๆ อีก นามที่ใช้เรียกขานสถานที่ดินแดนเหล่านั้น ก็ไม่ได้มีนามเรียกขานเพียงแค่นามเดียว ยังมีนามเรียกขานนามอื่น ๆ อีก อย่างเช่น พุทธฝ่ายมหายานมีดินแดนที่ชื่อว่า *สุขาวดี* เต๋ามีดินแดนที่เรียกว่า*อู่จี๋* (อนุตตรภูมิ) คริสต์ก็มีดินแดนที่เรียกว่า *สวรรค์* หยูมีดินแดนที่เรียกว่า *หลี่เทียน* ดังนั้น นอกจากพาเจ้าไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดีเพื่อประพันธ์หนังสือเล่มนี้แล้ว ถ้าหากต่อไปในภายหน้ามีโอกาส อาจารย์ก็จะพาเจ้าไปเยี่ยมเยียนโลกธาตุอื่น ๆ บ้าง เอาล่ะ ! วันนี้พวกเราก็ลองรถกันเพียงเท่านี้

ไฉ้เซิง: ครับ

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 2

ไฉ้เซิงได้เห็นความวิจิตรตระการตาของแดนสุขาวดี เป็นครั้งแรก และได้ทดลองเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัว

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 2 วันที่ 5 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

เซิงเทียนถัง มีใจกว้าง สามารถรับ ผู้ร่วมงาน ที่มีใจ
ฉุดช่วยคน ให้กว้างไกล จิตใจต้อง รองรับได้ ดั่งห้วงน้ำ
จะพ้นความ ปุถุชน ตัดอารมณ์ และนิสัยทางโลกได้ จึงก้าวข้าม
ต่างฝ่ายต่าง ก็จะต้อง พยายาม ไถนาธรรม ของตนเอง

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ตั้งแต่เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา ศิษย์ทั้งหลายต่างวุ่นอยู่กับงานธรรม ความมุ่งมั่นและความศรัทธาจริงใจนี้ ทำให้เซียนพุทธะทั้งหลายต่างชื่นชม ในช่วงนี้ศิษย์ทั้งหลายต่างก็ได้ประสบกับความเหนื่อยยากกันมาอย่างโชกโชน นี่ก็คือฟ้าเบื้องบนได้มอบภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่มาฝึกฝนหล่อหลอมเซิงเทียนถัง

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดถูก เมื่อปรารถนาจะทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้สำเร็จ ถ้าหากไม่มีจิตใจที่มั่นคงยืนหยัด มุ่งมั่น ไม่

ย่อท้อ ก็ยากที่จะทำภารกิจนั้นให้สำเร็จลุล่วงได้ ในเมื่อวันนี้สำนักธรรมของเราได้รับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่จากฟ้าเบื้องบน ผู้ร่วมบำเพ็ญทุกคนในสำนักก็จะต้องทุ่มเทกันอย่างสุดกายสุดใจสุดกำลังความสามารถ ร่วมกันพากเพียรต่อสู้ฟันฝ่าให้ภารกิจสำเร็จลุล่วง

พุทธจี้กง: งั้น ศิษย์ทุกคนในสำนักเซิ่งเทียนถังก็ต้องเหนื่อยหน่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้า ที่แบกรับภาระใหญ่ จะต้องผ่านการทดสอบในแต่ละขั้น ๆ

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์ ! คืนนี้พระอาจารย์จะพาศิษย์ไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดีใช่ไหมครับ ?

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! นี่เจ้ารอจนทนรอต่อไปไม่ไหวแล้วเหรอ?

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! แน่นอนสิครับ ได้ไปเที่ยวชมทัศนียภาพของแดนสุขาวดีให้เห็นเป็นประจักษ์กับตา อย่างไรก็ต้องดีกว่าเที่ยวชมทัศนียภาพของโลกมนุษย์อยู่แล้ว

พุทธจี้กง: เอาล่ะ ! เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เราสองคนออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออก

เดินทาง

พุทธจี้กง: เบื้องหน้านั่น พระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ มาต้อนรับพวกเราแล้ว ศิษย์เรา ! เจ้ารีบเข้าไปกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี วันนี้ท่านพุทธจี้กงและไฉ้เซิงมาถึงแดนสุขาวดีเพื่อทำการสัมภาษณ์รวบรวมข้อมูลในแดนวิสุทธิภูมิอันศักดิ์สิทธิ์และวิจิตรตระการตาแห่งนี้ด้วยตัวเอง ช่างเป็นโอกาสที่ประจวบเหมาะจริงๆ นั่นเพราะตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา เวไนยมีจิตใจที่เขลาหลง มีกัมมาวรณ์หนัก *(กัมมาวรณ์ คือ กรรมอันเป็นเครื่องกีดกั้นไม่ให้เข้าถึงธรรม)* มีเพียงธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามที่สามารถปกแผ่ฉุดช่วยรากบุญทั้ง 3 ระดับ ไม่ว่าคนสมองทื่อปัญญาทึบ หรือคนที่มีสติปัญญาฉับไว ก็สามารถได้รับการปกโปรดฉุดช่วยอย่างเสมอภาคกัน ดังนั้น คนที่รู้จักสวดพุทธนามล้วนเป็นคนที่ซื่อๆ มีความจริงใจ มีกุศลมูลเป็นที่ตั้ง

ไฉ้เซิง: ที่พระโพธิสัตว์กล่าวมานั้น ถูกต้องที่สุด ดังนั้นวันนี้ผู้น้อยจึงได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดี ได้มาจาริกศึกษาธรรมที่แดนสุขาวดี รู้สึกโชคดีเป็นอย่างยิ่ง ขอพระโพธิสัตว์ได้โปรดชี้แนะผู้น้อยให้มากๆ หน่อย

โพธิสัตว์: ได้สิ ! แดนสุขาวดี หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า *“แดนวิสุทธิภูมิ”* ที่เรียกว่าแดนวิสุทธิภูมิ ก็เพราะว่าแดนพุทธเกษตรของพวกเรามีความบริสุทธิ์สง่างาม วิสุทธิ์ประเสริฐอย่างที่สุด ทุกคนในพุทธเกษตรของพวกเราล้วนเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัว วันนี้เมธีอยากจะลองเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัวดูบ้างไหมล่ะ?

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามท่านพระโพธิสัตว์ การเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัวคืออย่างไร ?

โพธิสัตว์: การเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัว สามารถแบ่งการเกิดออกเป็น 3 ชั้น 9 ระดับ ดังนี้คือ เกิดในบัวชั้นบนระดับบน เกิดในบัวชั้นบนระดับกลาง เกิดในบัวชั้นบนระดับล่าง เกิดในบัวชั้นกลางระดับบน เกิดในบัวชั้นกลางระดับกลาง เกิดในบัวชั้นกลางระดับล่าง เกิดในบัวชั้นล่างระดับบน เกิดในบัวชั้นล่างระดับกลาง เกิดในบัวชั้นล่างระดับล่าง แต่การเกิดในบัวชั้นบนระดับบนนั้น จะใช้ระยะเวลาในการเกิดสั้นที่สุด วันนี้เนื่องด้วยเวลาที่จำกัด เราจะให้เมธีได้ทดลองเกิดในบัวชั้นบนระดับบนดูก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง: คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้จะสามารถได้ลองเกิดในดอกบัวด้วย ช่างน่ามหัศจรรย์จริงๆ

โพธิสัตว์: เอาล่ะ! เดี๋ยวเราจะตั้งจิตอธิษฐานให้เมธีไปเกิดในดอกบัวแบบฉับพลัน

(พระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ สวดมนต์อธิษฐานให้ไฉ้เซิงไปเกิดในดอกบัวแบบฉับพลัน เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ไฉ้เซิงก็ผุดขึ้นมาจากดอกบัวขนาดใหญ่ซึ่งบานอยู่ภายในสระสัปตรัตนะ มองเห็นไฉ้เซิงประนมมือ มีความวิสุทธิ์สะอาด สง่างามน่าเกรงขาม มีรัศมีเป็นแสงสว่างอ่อน ๆ เปล่งออกมาจากกายเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่หาดูได้ยากยิ่ง ตอนนี้ไฉ้เซิงประนมมือคุกเข่าลงกราบพระอมิตาภพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิมพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ รวมถึงพระโพธิสัตว์ทั้งหลายแบบเบญจางคประดิษฐ์ ไฉ้เซิงคุกเข่าอยู่บนดอกบัว ดูสุภาพเรียบร้อยและมีมารยาท

พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตามหากรุณาได้แผ่รัศมีสีทองออกมานับร้อยพันโกฏิ ส่องสว่างไปทั่วตรีสหัสสะมหาสหัสสะโลกธาตุ อุณาโลมระหว่างคิ้ว หมุนเวียนขวาปรากฏเป็นธรรมลักษณะ 8,4000 พระธรรมขันธ์อยู่เบื้องหน้าพระโพธิสัตว์กวนอิมมีกายสีม่วงทองบนศีรษะมีมงกุฎเปล่งรัศมีเป็นวงกลมแผ่ไปทั่วโลกธาตุทั้งสิบทิศ ดอกบัวสีแดงในอ้อมแขนเปล่งแสงรัศมีที่มีกลิ่นหอมอันประเสริฐลึกล้ำ อัศจรรย์

แผ่ขจรไปไกล 80 โกฏิ ยังได้เห็นพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ มีกายสีม่วงทองสาดส่องไปทั่วโลกธาตุทั้งสิบทิศ บนศีรษะมีมงกุฎ ในมงกุฎมีแจกันวิเศษที่เปล่งรัศมีออกมาอย่างไร้ขอบเขตประมาณแสงรัศมีต่าง ๆ ซึ่งปรากฏอยู่ในแดนวิสุทธิภูมิแห่งนี้ ช้างลึกล้ำอัศจรรย์ตระการตาจนเห็นแล้วต้องร้องอุทานว่า โอ้โห ! โอ้โห ! โอ้โห ! อันนี้ก็น่ามอง อันนี้ก็น่ามอง อันนี้ก็น่ามองงดงามตื่นตาตื่นใจไปหมดจนไม่รู้จะเลือกมองอะไรก่อนดี แม้แต่พื้นของที่นี่ก็เป็นทองคำเปล่งแสงแวววาว บนพื้นไม่มีฝุ่นละอองหรือคราบสกปรกเลยแม้แต่นิดเดียว ช่างมหัศจรรย์จริงๆ กลางอากาศก็เต็มไปด้วยหอสูงทรงโบราณแบบจีนมากมายจนไม่อาจนับคำนวณได้ ล้วนประดับประดา ตกแต่งด้วยไข่มุก โมรา ทอง เงิน ไพฑูรย์ ยังได้เห็นดอกบัวจำนวนมากมายมหาศาลนับไม่ถ้วนอยู่ในสระสัปตรัตนะ บนดอกบัวมีนกน้ำนานาชนิดขับร้องเสียงธรรมอันประเสริฐด้วยเสียงอันไพเราะ ทำให้เสียงพระธรรมแพร่กระจายไปทั่วโดยไม่ขาดช่วง)

พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตามหากรุณาทรงตรัสออกมาจากสุวรรณโอษฐ์ของพระองค์ว่า: เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถิด ยินดีต้อนรับ เจ้ารับบัญชาให้มาจาริกศึกษาธรรมที่พุทธภูมิของเรา เพื่อเปิดเผยสภาพจริงของ

แดนสุขาวดี เชื่อแน่ว่าในวันที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ จะสามารถฉุดช่วยผู้คนให้มาเกิดยังแดนพุทธภูมิอันวิสุทธิ์สงบแห่งนี้ได้จำนวนมากมายนับไม่ถ้วน เราเองก็จะสำแดงนิรมาณกายนับร้อยพันโกฏิ นิรมาณกายลงไปยังโลกแห่งความเสื่อมเพื่อรับพวกเขาเหล่านั้น มาเกิดยังแดนสุขาวดีของเรา

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยขอเรียนถามพระอมิตาภพุทธเจ้า ไม่ทราบว่าพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อที่ผู้น้อยได้พบเจอกลางทาง และยังเป็นผู้ที่นำพาผู้น้อยให้มาเกิดในดอกบัวเมื่อครู่นี้ เป็นนิรมาณกายของพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อใช่หรือไม่ครับ ?

พระอมิตาภพุทธเจ้า: ถูกต้องแล้ว

ไฉ้เซิง: เรียนพระอมิตาภพุทธเจ้า ผู้น้อยยังมีข้อสงสัยอีกข้อ ไม่ทราบว่าแดนสุขาวดีนี้ สร้างขึ้นมาได้อย่างไร เหตุใดถึงได้ประเสริฐเลิศล้ำ และวิจิตรตระการตาอย่างหาที่เปรียบมิได้เช่นนี้ ?

พระอมิตาภพุทธเจ้า: เมธีถามได้ดีมาก แดนสุขาวดีแห่งนี้สำเร็จขึ้นด้วย บุญกุศล แรงปณิธาน ปัญญา และบุญญานุภาพ

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระอมิตาภพุทธเจ้าเมตตา ผู้น้อยขอ

ตัวก่อน

(ตอนนี้นิรมาณกายของพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ ได้เหาะมาถึง และรับไฉ้เซิงไปยังหอสูงทรงโบราณแบบจีน)

โพธิสัตว์ : ไฉ้เซิง วันนี้เจ้ามาที่พุทธภูมิของพวกเราเป็นครั้งแรก เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง ?

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยรู้สึกชื่นชมและรู้สึกว่าเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่เป็นอจินไตยเกินกว่าที่จะจินตนาการ ไม่ใช่สิ่งที่สามารถเข้าใจได้ด้วยตรรกะสามัญของปุถุชนคนทั่วไป

โพธิสัตว์: เมธี! วันนี้เป็นเพราะเจ้าได้รับบัญชาให้ประพันธ์หนังสือ ดังนั้น เจ้าจึงมีโอกาสได้มายังแดนวิสุทธิภูมิแห่งนี้

ไฉ้เซิง: ถ้าหากว่าสามารถได้อยู่ที่นี่ตลอดไปก็คงจะดีมากๆ ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ เหตุใดในสระสัปตรัตนะถึงได้มีดอกบัวมากมายเช่นนี้ ?

โพธิสัตว์: ดอกบัวในสระสัปตรัตนะนี้เกิดขึ้นจากแรงตอบสนองของผู้ที่สวดพุทธนาม ซึ่งตอนนี้พวกเขายังมีชีวิตอยู่ในโลกธาตุอื่น ยังไม่ได้มาเกิดที่นี่ ถ้าหากดอกบัวมีขนาดใหญ่อีกทั้งดูสดใสมีชีวิตชีวา ก็แสดงว่าผู้บำเพ็ญที่เป็นเจ้าของ

ดอกบัวดอกนั้น มีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจสวดท่องพุทธนาม แต่ถ้าหากดอกบัวมีขนาดเล็ก อีกทั้งเหี่ยวเฉาก็แสดงว่าผู้สวดพุทธนามที่เป็นเจ้าของดอกบัวดอกนั้น มีความเหนื่อยหน่ายขี้เกียจ ไม่มีความตั้งใจในการสวด ดังนั้นเราแค่ดูดอกบัวในสระสัปตรัตนะ เราก็รู้แล้วว่า ใครเอาจริงเอาจังกับการสวดพุทธนามหรือไม่

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง แยบยลจริงๆ

(ตอนนี้พระพุทธจี้กงได้เหาะมาถึงแล้ว)

พุทธจี้กง: เอาล่ะ! วันนี้ ดึกแล้วสมควรแก่เวลาแล้ว ไฉ้เซิงรีบคุกเข่ากราบลาพระโพธิสัตว์เถอะ

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์ ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ช่วยอำนวยความสะดวกและให้คำชี้แนะ

พุทธจี้กง: ไฉ้เซิงรีบนั่งบัลลังก์บัว พวกเรากลับกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

อธิบายคำศัพท์

โอปปาติกะ - ในศาสนาพุทธได้แบ่งการเกิดของสัตว์ออกเป็นสี่ประเภท คือ

1. *ชลาพุชะ* คือ ประเภทที่เกิดในครรภ์ ได้แก่สัตว์ที่เกิดอยู่ในครรภ์ก่อนแล้ว คลอดออกมาเป็นตัว เช่น มนุษย์ สัตว์บางประเภท เป็นต้นว่า โค กระบือ ม้า เสือ วาฬ โลมา

2. *อัณฑชะ* คือ ประเภทที่เกิดในไข่ ได้แก่สัตว์เดรัจฉานบางประเภทที่เกิดในฟองไข่ก่อนแล้วฟักออกมาเป็นตัว เช่น ไก่ เป็ด นก มด เต่า กบ เป็นต้น

3. *สังเสทชะ* คือ ประเภทที่เกิดในเถ้าไคล ได้แก่สัตว์ที่เกิดในของสกปรกโสมม เช่น หนอน ยุง แมลงบางชนิด

4. *โอปปาติกะ* คือ ประเภทที่ผุดขึ้น ได้แก่ สัตว์ที่เกิดมาโดยไม่ได้อาศัยพ่อแม่และของโสโครกหรือที่ชื้นแฉะ แต่อาศัยกรรมอย่างเดียว และเมื่อเกิดก็เติบโตขึ้นทันทีทันใด เช่น พวกสัตว์นรก เปรต เทวดา พรหม มนุษย์โลกสมัย ต้นกัป เป็นต้น

สระสัปตรัตนะ หมายถึงสระบัวที่ประดับด้วยอัญมณีเจ็ดอย่าง

อุณาโลม ตามความหมายเดิม หมายถึงขนระหว่างคิ้ว

และเป็นลักษณะอย่างหนึ่งในมหาปุริสลักษณะ 32 ประการ อุณาโลมที่เป็นมหาปุริสลักษณะ มีคำบาลีในพระไตรปิฎกว่า *"อุณฺณา ภมุกนฺตเร ชาตา โอทาตา มุทุ ตูลสนฺนิภา."* แปลว่า มีพระอุณาโลมขาวละเอียดอ่อนดังสำลีเกิดระหว่างพระขนง อรรถกถาขยายความว่า ถ้าจับปลายเส้นพระโลมาแล้วดึงออกจะได้ความยาวประมาณครึ่งช่วงแขน เมื่อปล่อยกลับ เส้นพระโลมาจะม้วนเป็นทักษิณาวรรต ปลายชี้ขึ้นบน ต่อมา มีการนำลักษณะของอุณาโลมไปประดิษฐ์เป็นรูปลักษณ์อย่างหนึ่งและนำไปใช้เป็นเครื่องหมายบางอย่าง นอกจากนี้ยังเกิดความนิยมเจิมจุดที่หน้าผากเป็นเครื่องหมายอุณาโลม ถือกันว่าเป็นสิริมงคล

การขัดเกลาทางสังคม คือการเรียนรู้ของสมาชิกในสังคมทั้งรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพตามความต้องการของสังคม การขัดเกลาทางสังคมคือการนำคนเข้าสู่ระบบของสังคมโดยผ่านกระบวนการต่างๆ ที่ทำหน้าที่ขัดเกลาอัตชีวะให้พ้นจากสภาพสัญชาตญาณเดิมกลายเป็นมนุษย์สังคม เพราะมนุษย์ไม่ได้อยู่คนเดียวในโลก จึงต้องผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมตลอดชีวิต ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ครั้งที่ 3

ไฉ้เซิงเที่ยวชมสภาพแวดล้อมในแดนสุขาวดี

พระโพธิสัตว์อธิบายวิธีสวดภาวนาพุทธนามแบบสิบจบ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 2 วันที่ 15 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ปกโปรด กล่อมเกลา ฉุดช่วย เวไนย ครั้งใหญ่
ผูกบุญ กว้างไกล ได้คน คุณภาพ หัวกะทิ
หลวนเหมิน ประกาศธรรม โน้มนำ คนหลง ดึงสติ
สอนให้ เป็นคนดี สงเคราะห์ให้ พ้นอบาย

พุทธจี้กง: นับตั้งแต่ธรรมกาลยุคท้ายมานี้ วิธีปกโปรดกล่อมเกลาของหลวนเหมินสามารถฉุดช่วยผู้มีบุญสัมพันธ์ได้กว้างไกล ทำให้สาธุชนคนดีได้มีที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ทำให้คนที่ไม่ดีสามารถกลับตัวเป็นคนดี การขัดเกลาทางสังคมประเภทนี้ ทำให้คนที่หลงผิดสามารถกลับตัวใหม่ได้ไม่รู้เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ ช่วยลดปัญหาสังคมได้ไม่น้อย

ไฉ้เซิง: ปัญหาทางสังคมที่พระอาจารย์พูดถึง หมายถึงอะไรครับ ?

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ในสังคมทุกวันนี้มีแต่การฆ่า ลักขโมย ประพฤติผิดในกาม การโกหกหลอกลวง การเสพสิ่งมึนเมาเกิดขึ้นอย่างไม่ขาดสาย สาเหตุของปัญหาก็เป็นเพราะว่าจิตใจของแต่ละคนไร้ที่ยึดเหนี่ยว สมมติว่า มีหญิงชราที่โดดเดี่ยวทุกข์ยากไร้ที่พึ่งพิงอยู่คนหนึ่ง ในยามปกติหญิงชราคนนี้ก็ได้รับการขัดเกลาทางสังคม และอันที่จริงเดิมทีแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้อื่น เพราะอะไรถึงพูดอย่างนี้ ? ก็เพราะจริง ๆ แล้วหญิงชราคนนี้มีลูกชาย ควรได้รับการเลี้ยงดูจากลูกชาย แต่เป็นเพราะรากบุญของลูกชายไม่หยั่งลึก ไม่สามารถทนต่อสิ่งยั่วยุทางด้านวัตถุได้ อีกทั้งไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคม ดังนั้น จึงใช้ชีวิตอย่างไร้แก่นสารไปวัน ๆ วัน ๆ ไม่ได้ทำงานการอะไร ได้แต่กิน ดื่ม เที่ยว เล่น เสพสุข ชอบหาเรื่องทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท สภาพเหตุการณ์เช่นนี้ไม่เพียงสร้างปัญหาให้กับครอบครัวเท่านั้น แต่ยังกลายเป็นปัญหาของสังคมด้วย จากเรื่องที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าการใช้หลักธรรมคำสอนมาขัดเกลาสังคมเป็นเรื่องที่จำเป็นเร่งด่วน เพราะอะไรล่ะ? ก็เพราะว่าถ้าหากลูกเกเรคนนี้สามารถได้รับการกล่อมเกลาจากหนังสือธรรมะตั้งแต่อายุยังน้อย เขาก็จะก้าวไปสู่หนทางที่ดี เพราะอย่างนี้จึงทำให้ปัญหาในครอบครัวและปัญหาทางสังคมได้รับการแก้ไขไปโดย

ปริยาย

ไฉ้เซิง: ที่พระอาจารย์พูดมานั้น ถูกต้องมีเหตุผล คิดไม่ถึงเลยว่า การนำหลักธรรมคำสอนไปปกโปรดกล่อมเกลาไม่เพียงทำให้จิตใจพ้นทุกข์ ยังมีผลดีเป็นประโยชน์ต่อครอบครัวและสังคมเป็นอย่างยิ่ง

พุทธจี้กง: วันนี้ เราสองคนจะนำสิ่งดี ๆ ที่ดียิ่งกว่ามาบอกต่อกับชาวโลก ให้ชาวโลกได้รู้กัน

ไฉ้เซิง: สิ่งดีๆที่ดียิ่งกว่า คืออะไรหรือครับ ?

พุทธจี้กง: ก็คือการสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้าไงล่ะ !

ไฉ้เซิง: อ๋อ ! ใช่แล้ว ใช่ไหมว่าตอนนี้เรากำลังจะเดินทางไปแดนสุขาวดีกัน ?

พุทธจี้กง: ย่อมเป็นเช่นนั้น

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ข้างหน้านั่น มีพระโพธิสัตว์มารับเจ้าแล้ว เจ้าก็ตามท่านไปเถอะ อาจารย์ยังมีธุระอื่นต้องไปทำ เดี๋ยวอาจารย์ขอตัวไปทำธุระที่อื่นก่อน

ไฉ้เซิง: ครับ

(ตอนนี้ไฉ้เซิงกราบลาพระพุทธจี้กง จากนั้นคุกเข่ากราบคารวะพระโพธิสัตว์แล้วจึงตามพระโพธิสัตว์ไป)

โพธิสัตว์: เมธี ! ถึงแดนสุขาวดีแล้ว

ไฉ้เซิง: ขอถามท่านพระโพธิสัตว์ อากาศที่นี่อบอุ่นกำลังดี ไม่หนาว ไม่ร้อน ใช่ไหมว่าตอนนี้ที่นี่กำลังเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิพอดี ?

โพธิสัตว์: ไม่ใช่หรอกเมธี สี่ฤดูของที่นี่เหมือนดั่งฤดูใบไม้ผลิ ดังนั้นอากาศของที่นี่จึงอบอุ่นกำลังดี ไม่หนาวไม่ร้อนจนเกินไป และจะเป็นเช่นนี้ตลอดกาลไม่เปลี่ยนแปลง

(ไฉ้เซิงได้ยินพระโพธิสัตว์พูดเช่นนี้ ก็รู้สึกฉงนสงสัยเป็นอันมาก แต่ก็อดชื่นชมไม่ได้)

ไฉ้เซิง: ช่างดีจริงๆ ถ้าสภาพอากาศไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างนี้ก็ไม่ต้องเป็นไข้หวัด แล้วก็ไม่ต้องไปหาหมอด้วย

โพธิสัตว์: ที่นี่ไม่มีโรงพยาบาลหรอก

ไฉ้เซิง: ไม่มีโรงพยาบาล งั้นเวลาเจ็บป่วยจะทำอย่างไร ?

โพธิสัตว์: เจ้าวางใจเถอะ เพราะทุกคนที่มาเกิดในแดนสุขาวดีจะไม่มีใครเจ็บป่วยเลย

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์: เพราะว่าทุกคนที่มาเกิดในแดนสุขาวดี ล้วนเกิดแบบโอปปาติกะโดยถือกำเนิดจากภายในดอกบัว ซึ่งไม่เหมือนกับเวไนยในสหาโลกธาตุที่เกิดออกมาจากรกในครรภ์ของแม่ แล้วที่ยิ่งไปกว่านั้น ที่นี่คือ แดนวิสุทธิภูมิ หากลองคิดดูก็จะรู้ว่าสภาพแวดล้อมของที่นี่มีความวิสุทธิสะอาดเพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีเชื้อโรคส่งผลกระทบต่อร่างกาย แล้วก็ไม่มีเรื่องการเกิดโรคติดต่อด้วย

ไฉ้เซิง: ที่พูดมาก็ถูกเนอะ สภาพแวดล้อมของที่นี่ช่างดีจริงๆ ราวกับภาพวาดที่งดงาม สมบูรณ์แบบ ไร้ที่ติ ฮ่าๆ ! ถ้าหากผู้น้อยวาดภาพเป็นและสามารถวาดภาพทิวทัศน์ให้ออกมาเหมือนของจริงได้ ก็จะเอาสภาพแวดล้อม ทัศนียภาพต่างๆ ของที่นี่วาดออกมาให้เป็นภาพเสมือนจริง เชื่อว่าจะต้องเป็นภาพทิวทัศน์ที่งดงามที่สุด แต่น่าเสียดายที่ผู้น้อยวาดภาพไม่เป็น ได้แต่ขีด ๆ เขียน ๆ เล่นไปตามประสาเท่านั้น

โพธิสัตว์: ฮ่าๆ ! เมธีช่างไร้เดียงสำนัก ถ้าหากเจ้าอยากวาดภาพ งั้นเดี๋ยวเราพาเจ้าไปชมดูแต่ละที่ ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าเจ้าจะวาดอย่างไร

(ตอนนี้พระโพธิสัตว์ได้พาไฉ้เซิงนั่งบัลลังก์บัวเที่ยวชม

ทิวทัศน์ของแดนสุขาวดี ไฉ้เซิงมองเห็นดินแดนมหัศจรรย์ที่เต็มไปด้วยความงดงามตระการตา มากมายหลากหลายจนกล่าวชื่นชมออกมาไม่หยุดปาก)

ไฉ้เซิง: โอ้โห ! ช่างวิเศษจริงๆ ถ้าหากเอาเขาหยางหมิงซันกับทะเลสาบเฉิงชิงและทะเลสาบสุริยันจันทรามาเปรียบเทียบกับทัศนียภาพในแดนสุขาวดีแล้ว ช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว ฮ่าๆ ! คนร่ำรวยสูงศักดิ์ในโลกมนุษย์มีเงินสามารถเที่ยวรอบโลกได้ เราเป็นเพียงลูกหลานประชาชนคนจนที่ไม่มีเงินแต่สามารถเที่ยวรอบแดนสุขาวดีได้

โพธิสัตว์: งั้น เจ้าชอบท่องเที่ยวโลกมนุษย์หรือแดนสุขาวดีล่ะ ?

ไฉ้เซิง: ย่อมต้องเป็นแดนสุขาวดีอยู่แล้วครับ

โพธิสัตว์: เที่ยวแดนสุขาวดีมีดีอย่างไรรึ ?

ไฉ้เซิง: อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ต้องขึ้นโดยสารเครื่องบินหรือเรือ แล้วก็ไม่จำเป็นต้องนั่งรถหรือเดินด้วยเท้า ไม่ต้องเมาเรือ เพราะการเมาเรือเป็นอะไรที่รู้สึกแย่มากๆ

โพธิสัตว์: เมธี ! นี่คือความโชคดีของเจ้า เจ้าจึงสามารถได้มาท่องเที่ยวที่นี่

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรหรือครับ ?

โพธิสัตว์: เพราะถ้าหากไม่ใช่ว่าเจ้าได้รับพระโองการให้มาประพันธ์หนังสือ เจ้าก็ไม่สามารถมาถึงแดนสุขาวดีได้

ไฉ้เซิง:: เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์ เพราะว่าเจ้าไม่ได้สวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงไม่สามารถอาศัยพุทธานุภาพของพระอมิตาภพุทธเจ้าชักนำให้เจ้ามาที่นี่ได้

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยละอายใจนัก ผู้น้อยยุ่งอยู่กับอริยกิจงานธรรมจนไม่มีเวลาว่างเลย จึงทำให้ไม่มีเวลาสวดพุทธนาม ขอพระโพธิสัตว์โปรดให้อภัยด้วย

โพธิสัตว์: จะสวดพุทธนามหรือไม่ คือปัญหาเรื่องเกิดตายของตัวเอง ขอให้พระโพธิสัตว์ยกโทษให้จะมีประโยชน์อะไร เจ้าทำงานจนไม่มีเวลาว่าง งั้น เจ้าใช้เวลาตอนรุ่งเช้าหลังจากที่ล้างหน้า แปรงฟัน บ้วนปากเสร็จแล้ว สวดพุทธนามแบบสิบจบก็ได้

ไฉ้เซิง: การสวดพุทธนามแบบสิบจบคืออย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์: การสวดพุทธนามแบบสิบจบ เป็นวิธีการสวดพุทธนามที่สะดวกและเหมาะสำหรับคนที่ทำงานยุ่งจนไม่มี

เวลาว่างโดยเฉพาะ

ไฉ้เซิง: ต้องสวดอย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์: ก็คือในช่วงระหว่างหนึ่งลมหายใจให้สวดพุทธนามว่า *"นาโม อาหมีถัวฝอ"* รวดเดียวสิบคำ สิบลมหายใจก็จะสวด *"นาโม อาหมีถัวฝอ"* ได้ 100 คำ นี่ก็คือวิธีการสวดพุทธนามแบบสิบจบ คนที่ทำงานยุ่งมากๆ ขอเพียงช่วงเช้าทำจิตใจให้สงบ หันหน้าไปทางพระพุทธรูป หรือถ้าหากไม่มีพระพุทธรูปก็ให้หันหน้าไปทางทิศตะวันตก ประนมมือ สวดพุทธนามด้วยจิตศรัทธาจริงใจ จิตไม่คิดฟุ้งซ่าน เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า บุญกุศลที่ได้จากการสวดพุทธนามนั้น ก็ไม่อาจประมาณได้ ตอนที่วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถได้มาเกิดในบัวชั้นบน แต่ก็สามารถได้มาเกิดในบัวชั้นกลาง หรืออาจจะได้มาเกิดในบัวชั้นล่าง เมื่อเวลาผ่านไป 7 วัน หรืออาจจะ 49 วัน บัวก็จะบาน สามารถได้พบพระโพธิสัตว์แสดงธรรมให้ฟัง

ไฉ้เซิง: วิธีนี้เป็นวิธีที่สะดวกจริงๆ

โพธิสัตว์: แต่ว่าคนที่ดำเนินปฏิบัติวิธีสวดพุทธนามแบบสิบจบ จะต้องมีจิตใจที่ยืนหยัดแน่วแน่มั่นคงตลอดไปตราบจนวาระสุดท้ายของชีวิต จะละเลิกกลางครันไม่ได้ เพราะถ้าละ

เลิกกลางครันก็จะไม่สามารถได้รับการโปรดฉุดช่วยจากพระพุทธะโพธิสัตว์ให้มาเกิดยังแดนสุขาวดีได้แล้ว ความพยายามที่ทุ่มเทลงไปก่อนหน้านี้ ก็จะกลายเป็นโมฆะสูญเปล่าไป ยังมีอีกเรื่องคือหลังจากที่สวดพุทธนามเสร็จแล้ว ต่อจากนั้น จะต้องสวดบทอุทิศด้วย

ไฉ้เซิง: บทอุทิศต้องสวดอย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์: วิธีสวดบทอุทิศให้สวดดังนี้

願生西方淨土中 เอวี้ยน เซิง ซี ฟัง จิ้ง ถู่ จง

(ขอเกิดแดนประจิมทิศ วิสุทธิภูมิ สุขาวดี)

九品蓮花為父母 จิ๋ว ผิ่น เหลียน ฮวา เหวย ฟู่ หมู่

(มีดอกบัวเก้าระดับชั้น เป็นพ่อแม่ ให้กำเนิด)

花開見佛悟無生 ฮวา ไค เจี่ยน ฝอ อู้ อู๋ เซิง

(เมื่อบัวบาน พบพุทธะ ได้ตื่นแจ้ง พ้นการเกิด)

不退菩薩為伴侶 ปู๋ ทุ่ย ผู ซ่า เหวย ปั้น หลวี่*

(มีโพธิสัตว์ ผู้ไม่เกิดความถดถอย เป็นสหาย)

(*เมื่อผู้อ่านเห็นคำว่า *"หลวี่"* เชื่อว่าหลายท่านคงอ่านไม่ออก เนื่องจากข้อจำกัดด้านภาษาทำให้ไม่สามารถเขียน

คำ ๆ นี้ โดยการเทียบเสียงภาษาจีนออกมาเป็นอักษรไทยให้ทุกท่านอ่านออกได้ สำหรับวิธีการอ่านออกเสียงคำว่า *"หลวี่"* นั้น ขอให้ท่านผู้อ่านทดลองทำตามคำแนะนำของผู้แปลดังนี้ ก่อนอื่นให้ท่านลองพูดคำว่า *"หลู่"* ก่อน เมื่อพูดคำว่า *"หลู่"* แล้ว ขอให้ท่านค้างปากไว้ที่ท่าเดิมอย่าเพิ่งขยับปาก ต่อไปวิธีพูดคำว่า *"หลวี่"* คือให้ท่านพูดคำว่า "หลี่" จากปากจู๋ ๆ แบบตอนที่ท่านพูดคำว่า "หลู่" โดยไม่ต้องฉีกปาก สรุปคือทำปากจู๋แล้วพูดคำว่า *"หลี่"*จะได้คำว่า *"หลวี่"*)

ไจ้เซิง: พระโพธิสัตว์โปรดเมตตาอธิบายความหมายของบทอุทิศให้ฟังหน่อยได้หรือไม่ครับ ?

โพธิสัตว์: ได้สิ *"เอวี่ยนเซิงซีฟังจิ้งถู่จง"* หมายความว่า ข้าพเจ้าสวดพุทธนามด้วยความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือได้ไปเกิดในแดนวิสุทธิภูมิทิศตะวันตก *"จิ่วผินเหลียนฮวาเหวยฟู่หมู่"* บัวเก้าระดับชั้น คือขั้นแห่งการบรรลุผลซึ่งแบ่ง เป็นเก้าระดับ เพราะว่าคนที่สวดพุทธนามมีระดับฝีมือความสามารถในการบำเพ็ญเพียรสวดท่องตื้นลึกแตกต่างกัน ถ้าฝีมือความสามารถในการบำเพ็ญเพียรสวดท่องอยู่ในระดับสูง พระพุทธะโพธิสัตว์ก็จะลงไปรับที่โลกมนุษย์ด้วยตัวเอง โดยนำวัชรอาสน์ไปรับ แล้วพามาเกิดที่แดนสุขาวดี ถ้าหากฝีมือการ

สวดอยู่ในระดับตื้นเขิน พระพุทธะโพธิสัตว์ก็จะส่งนิรมาณกายลงไปรับขึ้นอาสนบัลลังก์เงินมาเกิดที่แดนสุขาวดี ทุกคนที่มาเกิดในแดนสุขาวดีล้วนเกิดแบบโอปปาติกะโดยถือกำเนิดจากดอกบัว ดังนั้น ดอกบัวก็คือพ่อแม่ที่ให้กำเนิดในแดนสุขาวดี *"ฮวาไคเจี้ยนฝออู้อู๋เซิง"* ก็คือเมื่อดอกบัวบานแล้ว ผู้ที่เกิดออกมาจากบัวชั้นบนระดับบน บัวชั้นบนระดับกลาง บัวชั้นบนระดับล่าง และบัวชั้นกลางระดับบน ก็จะสามารถได้พบพระอมิตาภพุทธเจ้าแสดงธรรมให้พวกเขาฟัง หลังจากที่พวกเขาได้สดับฟังธรรมจากพระอมิตาภพุทธเจ้าแล้วก็จะค่อย ๆ ตื่นแจ้ง หลังจากที่ตื่นแจ้งแล้วก็จะสามารถเข้าใจกระจ่างแจ้งในหลักธรรมที่ไม่เกิดไม่ตาย และสามารถที่จะอยู่ในแดนวิสุทธิภูมินี้ตลอดไปชั่วนิรันดร์ *"ปู๋ทุ่ยผูซ่าเหวยปั้นหลวี่"* ก็ในเมื่อได้อยู่ในแดนวิสุทธิภูมินี้ตลอดไปชั่วนิรันดร์ ก็สามารถได้เป็นเพื่อนกับโพธิสัตว์จำนวนมากมายซึ่งเป็นผู้ไม่ถดถอยในธรรม

ไฉ้เซิง: ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง

(พระโพธิสัตว์สั่งสอนชี้แนะไฉ้เซิงถึงตรงนี้ พระพุทธจี้กงก็มารับไฉ้เซิงพอดี)

พุทธจี้กง: เอาล่ะ ! วันนี้ได้เวลาแล้ว พวกเรารีบกลับเถอะ ! ครั้งหน้าค่อยมาใหม่ ไฉ้เซิง ! เจ้ารีบคุกเข่ากราบลา

พระโพธิสัตว์สิ

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์ ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ชี้แนะ วันนี้ผู้น้อยได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากมาย เลยแต่เป็นเพราะเวลาจำกัด ครั้งหน้าค่อยมาขอคำชี้แนะใหม่

พุทธจี้กง: ไฉ้เซิงรีบขึ้นบัลลังก์บัวเร็วเข้า พวกเรากลับกันได้แล้ว

ไฉ้เซิง: ไม่อยากจะจากที่นี่ไปเลยจริงๆ แต่จะไม่กลับไปก็ไม่ได้

(ไฉ้เซิงบ่นพึมพำกับตัวเอง แต่ก็ไม่อาจที่จะไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระอาจารย์ได้ เมื่อนั่งบนบัลลังก์บัวแล้ว ทันใดนั้นเห็นแสงสว่างเพียงวับเดียว พระพุทธจี้กงกับไฉ้เซิงก็มาโผล่ที่หน้าสำนักเซิ่งเทียนถังแล้ว)

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 4

ไฉ้เซิงเที่ยวสระบัว พระโพธิสัตว์อธิบายเรื่องสามทาน และการดำเนินปฏิบัติ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 2 วันที่ 25 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ไปๆมาๆ อิสระเสรี ไร้ร่องรอย
ดั่งเมฆลม เคลื่อนคล้อย เสรีไป ในแดนเซียน
ไม่ยึดติด จิตหลุดพ้น หากผู้ใด สามารถเลียน
ผู้นั้นกับ พุทธะเซียน จิตเดิมแท้ ไม่ต่างกัน

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! เพื่อประพันธ์หนังสือ ช่วงนี้อาตมาก็มักจะอยู่ที่เซิ่งเทียนถังบ่อยๆ

ไฉ้เซิง: งั้นอย่างนี้ เซิ่งเทียนถังก็กลายเป็นโรงแรมของพระอาจารย์ไปแล้ว

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ใช่ ! พุทธสถาน ศาลเจ้า ก็คือโรงแรมของเซียนพุทธะ ให้เซียนพุทธะได้พักอาศัยเพียงชั่วคราวเท่านั้น ร่างกายของชาวโลกก็เปรียบเหมือนโรงแรมให้ใช้พักอาศัยเพียงชั่วคราวเช่นกัน

ไฉ้เซิง: โอ้ ! พระอาจารย์เปรียบเทียบได้ดีจริงๆ

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ชาวโลกรู้จักการพักโรงแรม แต่ไม่รู้ว่ากายเนื้อของตัวเอง ก็คือโรงแรมของจิตญาณตัวจริงดวงนี้ของตน

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง คนมีเงินก็พักโรงแรมชั้นสูงระดับคุณภาพ คนเงินน้อยก็พักโรงแรมธรรมดา ส่วนคนไม่มีเงินก็นอนตามป้ายรถเมล์หรือตามพื้นที่สาธารณะ

พุทธจี้กง: มีบุญมากก็ได้พักอาศัยอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง มีบุญน้อยก็ได้พักอาศัยอยู่ในร่างกายที่เจ็บป่วย มีบาปหนาก็ได้พักอาศัยอยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉาน

ไฉ้เซิง: คนร่ำรวยมีเงินก็ซื้อคฤหาสน์เป็นของตัวเอง ส่วนคนจนที่ไม่มีเงินซื้อบ้านก็เช่าบ้านอยู่

พุทธจี้กง: เซียนพุทธะก็อยู่บนสวรรค์ วิญญาณบาปก็อยู่ในนรก

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! แยบยลๆ พุทธสถาน ศาลเจ้า คือโรงแรมของเซียนพุทธะ โรงแรมหรู โรงแรมชั้นประหยัด ก็คือโรงแรมของกายเนื้อ ส่วนกายเนื้อก็คือโรงแรมของจิตญาณ

พุทธจี้กง: โรงแรมเป็นเพียงที่พักชั่วคราว อย่าได้ยึดติด คนมีเงินถ้าหากอยากซื้อคฤหาสน์ มิสู้ไปซื้ออยู่ที่แดนสุขาวดีจะ

ดีกว่า รับประกันว่า อยู่แล้วสบายกาย สบายใจ สบายอารมณ์อยู่ได้ยาวนาน

ไฉ้เซิง: แล้วจะซื้ออย่างไรครับ ?

พุทธจี้กง: เดี๋ยววันนี้จะบอกเจ้า

ไฉ้เซิง: ครับ ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: วันนี้พระโพธิสัตว์มารอรับเจ้าล่วงหน้าแล้ว เจ้าก็ตามท่านไปเถอะ

ไฉ้เซิง: ครับ งั้นศิษย์ขอตัวก่อน

(หลังจากที่ไฉ้เซิงกราบลาพระพุทธจี้กงแล้ว ก็ทำการกราบคารวะพระโพธิสัตว์)

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี พวกเราออกเดินทางเถอะ

ไฉ้เซิง: ต้องรบกวนท่านพระโพธิสัตว์แล้ว

โพธิสัตว์: ถึงสระบัวแล้ว วันนี้เข้าชมที่สระบัวก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง: ได้ครับ

โพธิสัตว์: เมธี เจ้ามองดูดอกบัวในสระสิ บางดอกก็ดูสดใสเปี่ยมด้วยพลังแห่งชีวิต บางดอกก็ดูเหมือนใกล้จะ

เหี่ยวเฉา เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะอะไร ?

ไฉ้เซิง: ไม่รู้ครับ

โพธิสัตว์: งั้น เจ้ารู้หรือไม่ว่า การปลูกไม้ดอกต้องใส่อะไร กิ่งก้านใบจึงจะเจริญงอกงาม

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยคิดว่าจะต้องมีดินที่ดี และได้ปุ๋ยที่ดี

โพธิสัตว์: ถูกแล้ว จะต้องมีดินที่ดี มีปุ๋ยที่ดี ถ้างั้น เพราะอะไรดอกบัวในสระถึงมีออกที่เจริญงอกงามดี มีบางดอกที่ดูเหมือนเหี่ยวเฉาล่ะ ? นั่นเป็นเพราะบางดอกได้สารอาหารที่ดีดูดซึมได้ดี ดังนั้น จึงเจริญงอกงามดี ส่วนบางดอกได้สารอาหารไม่ดี การดูดซึมก็ไม่ดี จึงดูไม่สดใส สาเหตุก็เป็นเช่นนี้

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ จะทำอย่างไรให้สารอาหารดีและดูดซึมได้ดีครับ ?

โพธิสัตว์: ถ้าอยากให้สารอาหารดี ดูดซึมได้ดี นอกจากมีจิตศรัทธาที่แน่วแน่มั่นคงแล้ว ยังต้องตั้งจิตมุ่งมั่น มีแรงปณิธาน ที่สำคัญที่สุดคือต้องไม่ขาดจากกุศลมูล และหมั่นสร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ เมื่อครู่นี้ที่เจ้าพูดว่า ปลูกไม้ดอกจะต้องมีดินที่ดี มีปุ๋ยที่ดี กุศลมูลก็เปรียบเหมือนดินที่ดี บุญกุศลก็เปรียบเหมือนปุ๋ยที่ดี การดูดซึมสารอาหารก็เปรียบ

เหมือนใจและกายที่มีความมุ่งมั่นต่อการสวดพุทธนาม ดังนั้นเวไนยทั้งหลายที่บังเกิดจิตปรารถนาอยากจะมาเกิดยังแดนพุทธภูมิของพวกเรา พึงมีจิตเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ฉุดช่วยผู้มีบุญสัมพันธ์ให้กว้างไกล ในเมื่อวันนี้เจ้ามีบุญสัมพันธ์ได้ประพันธ์หนังสือแนะนำแดนวิสุทธิภูมิของพวกเราให้ชาวโลกได้รู้จัก เชื่อว่าหลังจากที่หนังสือประพันธ์เสร็จ คนที่ปรารถนาอยากจะมาเกิดยังแดนสุขาวดีจะต้องมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างแน่นอน พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรา รวมถึงพระโพธิสัตว์ทั้งลาย ก็จะได้ไปรับคนมาเกิดที่แดนสุขาวดีเพิ่มมากขึ้น แต่ถ้าหากหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จแล้ว แล้วไม่มีผู้ที่มีกุศลจิตมาช่วยพิมพ์หนังสือ ความทุ่มเทใจของพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลาย รวมถึงความทุ่มเทใจของศิษย์ในสำนักเซิ่งเทียนถังก็จะสูญเปล่า

ไฉ้เซิง: พระโพธิสัตว์กล่าวได้ถูกต้อง ถ้าหากว่าชาวโลกสามารถช่วยพิมพ์หนังสือเล่มนี้กันมากๆ มอบให้แก่ผู้ที่มีบุญสัมพันธ์ เชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะต้องสามารถฉุดช่วยคนได้นับไม่ถ้วน แต่ว่าก็มีพวกอาจารย์ในศาสนาพุทธส่วนหนึ่งที่ไม่ยอมรับหนังสือที่มาจากการประทับทรงเขียนกระบะทรายของผู้บำเพ็ญชาวหลวนเหมิน พวกอาจารย์เหล่านี้ไม่แม้แต่จะ

ชายตาแลมองหนังสือของทางหลวนเหมินด้วยซ้ำ ที่ยิ่งไปกว่านั้น บางคนก็มักจะใส่ร้ายป้ายสีหนังสือธรรมะของหลวนเหมินอยู่เป็นประจำ

โพธิสัตว์: ฮ่าๆ ! นั่นเป็นเพียงศิษย์สาวกเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ไม่สามารถพูดแบบเหมารวมยกเข่งได้ การใส่ร้ายโจมตีกันเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในทุกศาสนา เจ้าอย่าได้ท้อแท้ใจเพียงเพราะคนส่วนหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้เลย

ไฉ้เซิง: ครับ

โพธิสัตว์: เมื่อครู่นี้พูดถึงชาวโลกที่ปรารถนาจะมาเกิดยังแดนพุทธภูมิของพวกเรา จะต้องไม่ขาดจากกุศลมูล และต้องหมั่นสร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ กุศลมูลก็คือจิตที่มุ่งสู่กุศลความดี หมั่นสร้างบุญกุศลก็คือการแสดงออกด้วยการให้ทาน การให้ทานสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1.อามิสทาน 2.ธรรมทาน 3.อภัยทาน *(คำว่า "ภัย" ในบาลีสันสกฤต แปลว่า ความกลัว ส่วนคำว่า "อภัย" ในบาลีสันสกฤต แปลว่าไม่กลัว โดยปกติคำว่า "อภัยทาน" ในทางเถรวาทหมายถึงการให้อภัย ไม่จองเวร การสละอารมณ์โกรธให้ขาดออกจากใจ แต่ความหมายของอภัยทานในหนังสือเล่มนี้อาจมีความหมายที่ครอบคลุมไปถึงทานที่ให้แล้วไม่เป็นภัย*

การให้ความไม่กลัวเป็นทาน การอุทิศความกล้าหาญเป็นทาน หรืออาจจะรวมไปถึงการสละแรงกายเป็นทาน และอื่นๆ อีกมากมาย เนื่องจากความหมายของคำว่าอภัยทานค่อนข้างกว้าง ขึ้นอยู่กับการตีความ ผู้แปลไม่กล้าสรุปฟันธงจึงแปลคำนี้ออกมาตามรากศัพท์เดิมว่า "อภัยทาน" แล้วให้ผู้อ่านไปตีความกันเอาเอง) อามิสทาน ก็คือ การบริจาคเงินทองทรัพย์สิน ธรรมทาน ก็คือ การแสดงธรรม ฉุดช่วยคนอภัยทาน ก็คือ การปกป้องพุทธธรรมไม่ให้ใครมาทำลาย ไปจนกระทั่งถึงการทุ่มเทอุทิศเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตตนโดยไม่เสียดาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้อื่นเข้าถึงธรรม ในเมื่อวันนี้พระพุทธจี้กงและเมธีได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ในระหว่างช่วงที่ประพันธ์หนังสือเล่มนี้ ทั้งเทพและคนในเซิงเทียนถังต่างก็ได้ลิ้มรสชาติของความเหน็ดเหนื่อย ความทุกข์ยาก ความเจ็บปวดรวดร้าว ความโหดร้าย ต่าง ๆ นานา พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรามองดูเซิงเทียนถัง เห็นเทพและคนต่างทุ่มเทใจเพื่อเผยแพร่ส่งเสริมธรรมะให้เจริญรุ่งเรืองกว้างไกล ไม่ว่าจะอุทิศทุ่มเทเสียสละอย่างไรก็ไม่เสียดาย มีเงินออกเงินมีแรงออกแรง มีจิตอันเป็นกุศลเช่นนี้ ทำให้พระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายต่างเลื่อมใสไม่หยุด เพราะว่าในช่วงธรรมกาล

ยุคท้าย พวกเจ้าสามารถผนึกกำลังกันอย่างเหนียวแน่นเพื่อฟื้นฟูพุทธธรรม นี่ก็คือ *"อภัยทาน"* อย่างหนึ่ง

ไฉ้เซิง: พระโพธิสัตว์กล่าวชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยเพียงหวังว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ สาธุชนคนดีจากทั่วทุกสารทิศจะสามารถบังเกิดจิตที่ยินดีมาช่วยกันพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ฉุดช่วยกล่อมเกลาผู้มีบุญสัมพันธ์ โดยไม่มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายโต้เถียงโจมตีซึ่งกันและกันต่อไปอีกเท่านั้น ก็พอแล้ว

โพธิสัตว์: เมธี ! พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรารู้ว่าเจ้าทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจและพยายามอย่างเต็มที่ แต่เจ้าต้องเข้าใจว่าศาสนาพุทธได้แพร่หลายออกไปในหลายประเทศทั่วโลกอย่างกว้างขวาง แค่เฉพาะนิกายมหายานนิกายเดียวก็มี 8 นิกายใหญ่ แล้ววิธีการบำเพ็ญปฏิบัติของแต่ละนิกายก็แตกต่างกัน อย่างเช่นวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติของนิกายฌาน เป็นวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติที่จะต้องอาศัยกำลังความสามารถของตัวเอง นิกายฌานยังแบ่งเป็นการบำเพ็ญแบบค่อยเป็นค่อยไปกับการบำเพ็ญแบบตื่นแจ้งโดยฉับพลัน ดังนั้น ถึงแม้เป็นนิกายเดียวกันแต่ก็ยังมีแบ่งประเภท แล้วนับประสาอะไรกับศาสนาพุทธที่มี 10 มหานิกาย 84,000 พระธรรมขันธ์ ดังนั้น มักจะมี

อยู่บ่อยครั้งที่ผู้บำเพ็ญปฏิบัติในมหายาน เยาะเย้ยดูถูกฝ่ายเถรวาท ส่วนพวกเถรวาทก็ต่อต้านขับไล่พวกมหายาน พวกที่บำเพ็ญแบบค่อยเป็นค่อยไปก็ใส่ร้ายป้ายสีพวกที่บำเพ็ญแบบตื่นแจ้งโดยฉับพลัน พวกที่บำเพ็ญแบบตื่นแจ้งโดยฉับพลันก็เอาพวกที่บำเพ็ญแบบค่อยเป็นค่อยไปมาล้อ พฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้บ้างก็มีเจตนาที่ดี บ้างก็มีเจตนาที่ไม่ดี เจตนาที่ดีก็คือเพื่อปกป้องนิกายของตัวเอง เจตนาที่ไม่ดีก็คือโจมตีฝ่ายตรงข้ามเพื่อความสำเร็จของตนเอง พฤติกรรมประเภทนี้เป็นการขัดต่อจุดประสงค์ของการเผยแพร่ศาสนาพุทธออกไปให้กว้างไกล

ไฉ้เซิง: ครับ ! ได้รับการชี้แนะจากพระโพธิสัตว์ ผู้น้อยรู้สึกขายหน้าเหลือเกิน หวังว่าชาวโลกเมื่อได้ฟังคำพูดที่เปล่งออกมาจากความเมตตาของพระโพธิสัตว์แล้ว จะสามารถมีใจกว้าง ขจัดความคิดที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายทิ้งไป อย่างนี้จึงจะถูกต้อง.........งั้น ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ถ้าหากชาวโลกช่วยพิมพ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ จะถือว่าเป็นการให้ทานชนิดใด อามิสทาน หรือ ธรรมทาน ?

โพธิสัตว์: ผู้ที่ช่วยพิมพ์หนังสือธรรมะท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ก็คือผู้ที่ดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน

ไฉ้เซิง: อย่างไรเรียกว่าดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน ?

โพธิสัตว์: ดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน ก็คือ อามิสทาน ธรรมทาน และอภัยทาน ทำถึงพร้อมแล้วทั้ง 3 ทาน

ไฉ้เซิง: ทำไมเป็นอย่างนี้ละ ?

โพธิสัตว์: เพราะว่าการบริจาคทรัพย์สินเงินทอง คือ อามิสทาน การใช้หนังสือธรรมะเล่มนี้มาฉุดช่วยคน ก็คือ ธรรมทาน ในธรรมกาลยุคท้ายเวไนยเขลาหลงมาอย่างยาวนาน หากอาศัยหนังสือที่หลวนเหมินประพันธ์มาเป็นพลังในการปกป้องพุทธธรรม นั่นก็คือ อภัยทาน นี่ก็คือการดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน พึงรู้เถิดว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ จะสามารถฉุดช่วยสาธุชนชายหญิงที่มีบุญสัมพันธ์กลับคืนแดนสุขาวดีได้จำนวนมาก ดังนั้น บุญกุศลจึงมากมายมหาศาล

ไฉ้เซิง: แต่ว่ามีคนที่นับถือศาสนาพุทธส่วนหนึ่งต่างบอกว่าพวกเราเป็นพวกนอกรีต

โพธิสัตว์: นอกรีตก็ยังดีกว่าพวกไร้ธรรม เชื่อเรื่องงมงายก็ยังดีกว่าไม่เชื่อ เพราะถึงแม้ว่าพวกนอกรีตจะไม่ได้เข้าใจธรรมะอย่างถ่องแท้ แต่ก็ยังพอมีหลักธรรมอยู่ในใจบ้าง โดย

เฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าหากพวกนอกรีตสามารถปกป้องพุทธธรรมได้อย่างนี้ ก็ไม่ใช่พวกนอกรีตแล้ว ส่วนพวกไร้ธรรมนั้น ต่างกัน เพราะพวกไร้ธรรมก็คือพวกที่กำเริบเสิบสาน ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ไม่เกรงกลัวอาญาสวรรค์ ไม่สนใจทั้งกฎหมายและศีลธรรมใดๆ คนประเภทนี้ก็จะเที่ยวก่อกรรมทำชั่วอย่างเหิมเกริม

ไฉ้เซิง: งั้น ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ เพราะอะไรเชื่อเรื่องงมงายถึงดีกว่าไม่เชื่อล่ะครับ?

โพธิสัตว์: ความเชื่อความศรัทธาเป็นสิ่งสำคัญก้าวแรกในการเข้าถึงธรรม เป็นธรรมเบื้องต้นที่จะทำให้บุคคลได้ประกอบคุณงามความดีอันเป็นกุศลขึ้นมา ความเชื่อความศรัทธาจึงเป็นมารดาแห่งบุญกุศล ดังนั้น คนที่มีความเชื่อความศรัทธาก็จะรู้จักทำบุญทำทาน สร้างบุญสร้างกุศล อุทิศทุ่มเทเสียสละตนช่วยเหลือผู้อื่น แต่คนที่ไม่มีความเชื่อความศรัทธานั้นต่างกัน เพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อในเรื่องเหตุต้นผลกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ไม่เชื่อว่าเมื่อตายแล้ววิญญาณไม่มีวันดับสูญ ดังนั้น เพื่อแสวงหาความสุขทางเนื้อหนัง จึงลุ่มหลงในรูปลักษณ์วัตถุภายนอก ทำเรื่องที่โหดร้ายสูญสิ้นจิตมโนธรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อสนองตัณหาความละโมบโลภอยากของตัว

เอง คนที่ไม่มีความเชื่อก็มักจะลงเอยแบบนี้

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่เมตตาชี้แนะหลักธรรมเหล่านี้

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรารู้ว่าเจ้ายอมอุทิศทุ่มเทเสียสละทุกสิ่ง มีความพากเพียรบากบั่นอย่างถึงที่สุด เพื่อที่จะนำพุทธธรรมและหลักคุณธรรมเผยแพร่ประกาศออกไปให้กว้างไกล นี่ก็คือจิตวิญญาณของพระโพธิสัตว์

ไฉ้เซิง: พระโพธิสัตว์กล่าวชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยเพียงแค่ทุ่มเทแรงกายแรงใจส่วนหนึ่ง เพื่อเป็นสะพานให้คนบนโลกนี้วันนี้สามารถเป็นผู้ปูทางให้ศาสนาพุทธ ผู้น้อยรู้สึกโชคดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์: เอาล่ะ ! วันนี้เวลาดึกแล้ว เมธีเจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี ให้เราคุ้มครองเจ้ากลับไปส่งที่สำนักเถอะ

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา ผู้น้อยนั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระโพธิสัตว์ออกเดินทางได้

โพธิสัตว์: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 5

พระโพธิสัตว์บรรยายขั้นตอนการสวดพุทธนาม แบบสั้น และง่าย

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 3 วันที่ 5 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 5 เมษายน พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

เซิ่งเทียน ปกโปรด กล่อมเกลา เกิดศิริ มงคล
คนและฟ้า เบื้องบน ร่วมทำให้ สัจธรรม ประจักษ์
สาธุชน มุ่งมั่น อีกช่วยกัน สนับสนุน เป็นหลัก
ร่วมกัน พร้อมพรัก โอบอุ้ม ธรรมกิจ ให้แพร่ไป

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! มองดูเซิ่งเทียนถังเปิดสำนักธรรมได้ไม่ถึงปี แต่หนังสือธรรมะก็สามารถแพร่กระจายไปทั่วทุกเขตทุกมุมแล้ว งานธรรมเจริญรุ่งเรืองเช่นนี้ คาดไม่ถึงเลยจริงๆ เป็นเรื่องที่อัศจรรย์ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะฟ้าเบื้องบนมอบภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ให้กับเซิ่งเทียนถัง เห็นได้ว่าฟ้าเบื้องบนไว้วางใจเซิ่งเทียนถัง ต่อมาก็คือไฉ้เซิงมีความยินดีอุทิศทุ่มเทเสียสละตนเอง กลายเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของคนในสำนักเจิงเซิงมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ยืนหยัดไม่ท้อถอย ยอมลาออก

จากงานในตำแหน่งที่ได้เงินเดือนสูงเพราะไม่อยากอยู่ห่างไกลจากสำนัก ซื่อเซิงมีจิตวิญญาณในการให้บริการ แม้บ้านอยู่ไกลแต่เหมือนอยู่ใกล้ หลิวเซิงมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ยอมกล้ำกลืนความอัปยศอดสูเพื่อดำเนินภารกิจอันยิ่งใหญ่ ลูกศิษย์คนอื่น ๆ ในสำนักต่างก็มีจิตวิญญาณแห่งการอุทิศตัวรับใช้ พร้อมใจกันเป็นหนึ่งเดียว เห็นภารกิจงานธรรมในสำนักเป็นเรื่องสำคัญ นี่ก็คือหลักประกันความสำเร็จของเซิงเทียนถัง

ไฉ้เซิง: จำได้ว่าตอนที่เปิดสำนัก พระอาจารย์ได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับงานธรรมของสำนักว่า งานธรรมจะเจริญรุ่งเรืองแบบมีปาฏิหาริย์ ตอนนั้น ศิษย์ยังไม่กล้าที่จะเชื่อ เพราะว่าในปีแรกก็ต้องประพันธ์หนังสือธรรมะ 12 เรื่อง ซึ่งจริง ๆ แล้วมันเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ว่าจนถึงตอนนี้คำมั่นสัญญาของเซียนพุทธะที่เคยให้ไว้ก็เป็นความจริงอย่างที่เคยพูดไว้ไม่โกหก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระอาจารย์มีอภิญญายิ่งใหญ่ ความเจริญรุ่งเรืองของสำนักในตอนนี้ก็เหมือนกับว่ามีพระอาจารย์คอยควบคุมจัดการดูแลให้

พุทธจี้กง: มีความมุ่งมั่น งานก็สำเร็จ คิดถึงช่วงแรกที่เจ้าได้รับภาระหน้าที่เป็นพู่กันทรงมือเอกอยู่ที่สำนักเซิงเสียนถัง เจ้าต้องทนรับความลำบากมากมาย แต่ก็ยังมีจิตใจที่อุทิศทุ่มเท

เสียสละเพื่องานธรรม ดังนั้น การไถคราดในอดีตก็คือผลสำเร็จในปัจจุบัน

ไฉ้เซิง: ถ้าหากเป็นเช่นนี้ นี่ก็เป็นปรากฏการณ์ของเหตุต้นและผลตอบสนองที่แยบยลยิ่งนัก

พุทธจี้กง: ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า คนที่ไม่เคยผ่านอุปสรรคความยากลำบากอย่างถึงที่สุด ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานธรรม คนที่ไม่เคยผ่านความเจ็บปวดเสียใจอย่างถึงที่สุด ก็ไม่สามารถได้ลิ้มรสชาติของความสุขที่แท้จริง

ไฉ้เซิง: ที่พระอาจารย์พูด เป็นคติเตือนใจให้แก่ชาวโลกได้ดีจริงๆ

พุทธจี้กง: เอาล่ะ ! วันนี้เราก็มาเริ่มประพันธ์หนังสือกันเถอะ ศิษย์เรา เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดีๆ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางเถอะ

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา ! นับตั้งแต่ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีมานี้ เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง ?

ไฉ้เซิง: รู้สึกดีครับ รู้สึกดีมากๆที่สามารถเป็นแสงสว่างนำทางให้แก่ชาวโลก ให้คนที่มีใจสามารถได้ไปเกิดยังแดน

สุขาวดี

พุทธจี้กง: เมื่อหนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา จะเป็นหนังสือที่มีความล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ว่ายังขาดของไปสิ่งหนึ่ง

ไฉ้เซิง: ของอะไรครับ ?

พุทธจี้กง: ก็ลูกประคำที่ใช้สำหรับสวดพุทธนามไง

ไฉ้เซิง นั่นสินะ จริง ๆ ด้วย ถ้าหากพระอาจารย์ไม่พูดขึ้นมา ศิษย์ก็ไม่ได้สนใจนึกถึงเลย ศิษย์ควรทำตามความคิดของพระอาจารย์ จัดเตรียมลูกประคำแจกให้แก่ผู้มีบุญสัมพันธ์ด้วย พวกเขาจะได้สวดพุทธนามได้ง่ายขึ้น ก็หวังว่าผู้ที่มีกุศลจิตจะช่วยกันสนับสนุนลูกประคำกันเข้ามาเยอะ ๆ

พุทธจี้กง: ศิษย์เราเจ้าจงวางใจ ลูกประคำได้เตรียมไว้ให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว ขอเพียงหนังสือเล่มนี้พิมพ์เสร็จเมื่อไหร่เจ้าก็สามารถเรียกขอลูกประคำจากผู้ที่ช่วยสนับสนุนได้ไม่น้อยอย่างแน่นอน

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดเช่นนี้ ศิษย์ก็มีความเชื่อมั่นขึ้นมาแล้ว

พุทธจี้กง: ถึงแดนสุขาวดีแล้ว ศิษย์เราเจ้ารีบเข้าไป

กราบคารวะพระโพธิสัตว์สิ

ไล้เซิง: ขอพระโพธิสัตว์โปรดรับการกราบคารวะจากผู้น้อย 1 กราบ

โพธิสัตว์: เมธีเหนื่อยมาตลอดทางแล้ว อย่าได้มากพิธีเลย

ไล้เซิง: เหนื่อยอะไรที่ไหนกันครับ ไม่เหนื่อยอะไรสักหน่อย เมื่อครู่นี้ พระอาจารย์จี้กงเสนอให้สำนักเราแจกลูกประคำให้แก่ผู้มีบุญสัมพันธ์ด้วย ตอนนี้ผู้น้อยขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ไม่ทราบว่าการสวดพุทธนามควรสวดช่วงเวลาไหนถึงจะดีที่สุดครับ

โพธิสัตว์: ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน ก็สามารถสวดพุทธนามได้ตลอดเวลาโดยไม่จำกัดว่าจะต้องสวดเวลาใด สะดวกมากๆ แต่ถ้าหากสามารถใช้เวลาตอนรุ่งเช้าหรือตอนค่ำสวดพุทธนามตามขั้นตอนวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็น ก็จะดีมากเป็นอย่างยิ่ง

ไล้เซิง: การสวดพุทธนามตามขั้นตอนวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็นมีวิธีสวดอย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์: เนื่องจากการสวดพุทธนามตามขั้นตอนวิธี

การสวดแบบทำวัตรเช้าเย็นนั้นยาวเกินไป อธิบายลงในหนังสือให้เข้าใจชัดเจนไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้น ผู้ที่อยากศึกษาวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็น อาจจะลองไปขอคำแนะนำจากพระธรรมาจารย์ในศาสนาพุทธดูก็ได้

ไฉ้เซิง: ถ้าหากขั้นตอนการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็นใช้เวลามาก งั้นมีขั้นตอนการสวดแบบสั้น ๆ ง่าย ๆ สำหรับคนที่งานยุ่งไม่ค่อยมีเวลาไหมครับ ?

โพธิสัตว์ เมธีถามได้ดี เดี๋ยวเราจะแนะนำขั้นตอนการสวดพุทธนามแบบสั้นๆ ง่าย ๆ วิธีหนึ่งให้คนที่งานยุ่งเอาไปดำเนินปฏิบัติ ก่อนอื่น ก่อนที่จะสวดพุทธนาม ดีที่สุดให้นำพระพุทธรูป หรือรูปภาพของพระอมิตาภพุทธเจ้า หรืออาจจะเป็นพระพุทธรูปหรือรูปภาพของสามอริยเจ้าแห่งแดนสุขาวดีก็ได้ (สามอริยเจ้าแห่งแดนสุขาวดีก็คือ พระอมิตาภพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิม และพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ) วางตั้งไว้บนโต๊ะพระในห้องโถง แต่ถ้าหากไม่มีห้องโถงหรือโต๊ะพระ หรืออาจจะไม่สะดวก ด้วยประการต่างๆ งั้นก็วางไว้ในห้องของตัวเองก็ได้ แต่จะต้องวางไว้ในที่ ๆ สะอาดที่สุด พร้อมทั้งหาผ้าเหลืองมาปิดคลุมพระพุทธรูปไว้ เวลาที่ต้องการจะสวดพุทธนามก็เอาผ้าคลุมออก ประนมมือคุกเข่าเบื้องหน้าพระพุทธรูปด้วย

จิตเคารพศรัทธา ถ้าหากไม่มีพระพุทธรูปก็ให้ยืนหันไปทางทิศตะวันตก จากนั้นประนมมือด้วยจิตเคารพศรัทธาแล้ว สวดดังนี้

南無西方極樂世界，大慈大悲阿彌陀佛

นาโม ซีฟัง จี๋เล่อซื่อเจี้ย ต้าฉือต้าเปย อาหมีถัวฝอ

(คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อพระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณาแห่งแดนสุขาวดีประจิมทิศ)

南無觀世音菩薩

นาโม กวนซื่ออิน ผูซ่า (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์)

南無大勢至菩薩

นาโม ต้าซื่อจื้อ ผูซ่า (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อพระมหาสถามปราปต์โพธิสัตว์)

南無清淨大海眾菩薩

นาโม ชิงจิ้งต้าไห่จ้ง ผูซ่า (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อชิงจิ้ง ต้าไห่จ้งโพธิสัตว์)

จากนั้น สวด "南無阿彌陀佛 *นาโม อาหมีถัวฝอ*" ไป

เรื่อยๆ ร้อยคำ พันคำ ตามแต่เวลาของแต่ละคนจะเอื้ออำนวย เวลาสวดไม่จำเป็นต้องคุกเข่าก็ได้

สุดท้ายก็สวดคำอุทิศ

願生西方極樂中 เอวี้ยน เซิง ซี ฟัง จี๋ เล่อ จง

(ขอเกิดแดน ประจิมทิศ วิสุทธิภูมิ สุขาวดี)

九品蓮花為父母 จิ๋ว ผิ่น เหลียน ฮวา เหวย ฟู่ หมู่

(มีดอกบัว เก้าระดับชั้น เป็นพ่อแม่ ให้กำเนิด)

花開見佛悟無生 ฮวา ไค เจี้ยน ฝอ อู้ อู๋ เซิง

(เมื่อบัวบาน พบพุทธะ ได้ตื่นแจ้ง พ้นการเกิด)

不退菩薩為伴侶 ปู๋ ทุ่ย ผู ซ่า เหวย ปั้น หลวี่*

(มีโพธิสัตว์ ผู้ไม่เกิดความถดถอย เป็นสหาย)

(*วิธีการอ่านออกเสียงคำว่า "*หลวี่*" ให้ผู้อ่านย้อนกลับไปอ่านได้ในท่องแดนสุขาวดีครั้งที่ 3)

หลังจากสวดจบแล้วคุกเข่ากราบ 3 ครั้ง เป็นอันเสร็จพิธี

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ชิงจิ้งต้าไห่จ้ง คือพระโพธิสัตว์ท่านใด ?

โพธิสัตว์: ฮ่าๆ ! พระโพธิสัตว์ทั้งหมดในแดนสุขาวดี ก็คือ พระโพธิสัตว์ชิงจิ้งต้าไห่จ้ง

ไฉ้เซิง: ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ?

โพธิสัตว์: เพราะว่าแดนสุขาวดีพุทธเกษตร ก็คือดินแดนที่มีความวิสุทธิ์สะอาดเป็นอย่างมาก ดังนั้น พระโพธิสัตว์ทั้งหมดในแดนวิสุทธิภูมินี้ จึงมีนามว่า *"ชิงจิ้ง" "ต้าไห่จ้ง"* ก็คือพระโพธิสัตว์ในแดนสุขาวดีที่มากมาย ดั่งน้ำในมหาสมุทร

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ มีผู้บำเพ็ญธรรมส่วนหนึ่งมักจะชอบเยาะเย้ยคนที่สวดพุทธนามว่า *"ปากสวดอาหมีถัวฝอแต่จิตยังคิดฟุ้งซ่าน สวดจนปากแห้งแตกสวดไปก็ไร้ประโยชน์"* งั้น ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ถ้าหากคนที่สวดพุทธนามมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดพุทธนามปรารถนามาเกิดยังแดนสุขาวดี แต่ตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก ก็ไม่สามารถมาเกิดแดนสุขาวดีได้ใช่หรือไม่ ?

โพธิสัตว์: เมธี ! คำถามนี้เจ้าถามได้ดีมาก คนที่สวดพุทธนาม ถ้าหากว่าปากสวด แต่จิตใจยังฟุ้งซ่าน ขั้นแห่งการบรรลุผลก็จะอยู่ในบัวชั้นล่าง หรืออาจจะไม่ได้มาเกิดยังแดนสุขาวดีเลยก็เป็นได้ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความศรัทธาเชื่อมั่นปณิธานความมุ่งมั่น และการดำเนินปฏิบัติ 3 อย่างนี้

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์: เพราะว่า 1. "ความศรัทธาเชื่อมั่น" ความศรัทธาเชื่อมั่นก็คือแรงผลักดันของความเชื่อมั่น ความมั่นใจพลังนี้เป็นพลังที่สำคัญที่สุดต่อผู้ที่บำเพ็ญปฏิบัติ ก็เปรียบเหมือนกับเจ้าเป็นพ่อค้าทำการค้า คิดอยากจะสั่งจองสินค้าสัก 1 ล็อตจากต่างประเทศ ถ้าหากสินค้าล็อตนี้สั่งจองกับบริษัทที่ดำเนินกิจการโดยภาครัฐ เจ้าก็จะเกิดความเชื่อมั่นกว่าสั่งจองกับบริษัทอื่นใช่หรือไม่ ? เพราะอะไรถึงเชื่อมั่นล่ะ ? ก็เพราะว่าสินค้าที่เจ้าสั่งจองกับบริษัทที่ดำเนินกิจการโดยภาครัฐนั้น ก็เปรียบเหมือนกับทำการค้ากับผู้นำของประเทศ ถ้าหากเกิดอะไรขึ้น ยังไงหนี้ก็ไม่สูญ สำหรับธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั้น พระพุทธะได้ตรัสไว้ด้วยพระองค์เองว่า เวไนยในธรรมกาลยุคท้ายมีจิตที่เขลาหลงอย่างที่สุด มีเพียงธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามที่สามารถปกแผ่ครอบคลุมอนุเคราะห์รากบุญทั้งสามระดับ ดังนั้น จึงสามารถพูดได้ว่าธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามเป็นวิธีบำเพ็ญปฏิบัติที่สั้นและง่ายที่สุด เพราะอะไรถึงสั้น และง่ายที่สุดล่ะ ? ก็เพราะว่าขอเพียง ใจ ปาก ความคิด มันคงจดจ่ออยู่กับคำว่า *"อาหมีถัวฝอ"* ใจของเราคิดถึง *"อาหมีถัวฝอ"* ปากของเราท่อง *"อาหมีถัวฝอ"* ความคิดของเราก็มีสติจดจ่ออยู่กับ *"อาหมีถัวฝอ"* ก็สามารถได้รับการคุ้มครองช่วยเหลือจากพระพุทธะโพธิสัตว์

ทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบำเพ็ญฝึกฝนในธรรมวิถีอื่นๆ จะต้องอาศัยพลังของตัวเองเป็นอย่างมากในการบำเพ็ญฝึกฝน มีเพียงการบำเพ็ญฝึกฝนในธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนาม เท่านั้น ที่อาศัยพลังของพระพุทธะ

2. *"ปณิธานความมุ่งมั่น"* ปณิธานความมุ่งมั่น คือแรงผลักดันของความมุ่งมาดปรารถนาและความมุ่งมั่นตั้งใจเป็นเงื่อนไขของความสำเร็จ เจ้าลองดูคนที่ประสบความสำเร็จสิ ก่อนที่พวกเขาจะทำสิ่งใดจำเป็นต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจและความมุ่งมาดปรารถนาเป็นพลังผลักดันอยู่เบื้องหลัง พวกเขาจึงประสบความสำเร็จและไม่ล้มเลิกกลางครัน

3. *"การดำเนินปฏิบัติ"* การดำเนินปฏิบัติก็คือการลงมือทำ วันนี้เจ้ามีความไว้วางใจเชื่อมั่นในบริษัทที่รับสั่งจองสินค้า เจ้าต้องการสินค้าเหล่านี้มาก เจ้าก็จะต้องหาเงินไปซื้อ ผู้ที่ต้องการจะมาเกิดที่แดนสุขาวดีก็เช่นเดียวกัน นอกจากจะต้องมีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะมาเกิดแล้ว ยังต้องเชื่อมั่นในพระพุทธะ และที่สำคัญที่สุดจะต้องไปลงมือทำ ไปดำเนินปฏิบัติ ไปบำเพ็ญ *"ทำ"* ก็คือการสร้างบุญสร้างกุศล ให้ทานด้วยความยินดี *"ดำเนินปฏิบัติ"* ก็คือขยันหมั่นเพียรในการสวดพุทธนาม *"บำเพ็ญ"* ก็คือบำเพ็ญจิต บำเพ็ญปาก บำเพ็ญความคิด

บำเพ็ญคุณธรรมความประพฤติ ทำให้กัมมาวรณ์ของตัวเองค่อยๆสลายไป จิตญาณนับวันก็จะยิ่งค่อย ๆ สว่างไสว เช่นนี้การได้มาเกิดในบัวชั้นบนก็ไม่ใช่เรื่องที่ไกลเกินตัวแล้ว

ไฉ้เซิง: ได้รับความกรุณาเมตตาพร่ำสอนจากพระโพธิสัตว์ผู้น้อยซาบซึ้งใจยิ่งนัก

พุทธจี้กง: เวลาดึกแล้ว วันนี้ก็พอเท่านี้ก่อนเถอะ

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่อบรมสั่งสอน โปรดรับการกราบขอบคุณจากผู้น้อย 1 กราบ

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี อาหมีถัวฝอ !

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมตัวกลับสำนัก

ไฉ้เซิง:: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 6

พระโพธิสัตว์อธิบายเรื่องการกินเจสวดพุทธนาม

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 3 วันที่ 12 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 12 เมษายน พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ได้ยินแต่ เขาเล่าว่า เขาเล่ามา พาฉงน
ได้ยินคน เขาเล่ามา เราก็ว่า ไปตามเขา
ไม่ไตร่ตรอง หาเหตุผล ถูกหรือผิด ก็เหมือนเรา-
เป็นคนบอด คลำช้างเข้า แต่คิดว่า ไม่ใช่หมู ก็คงกวาง

พุทธจี้กง: คนที่เคยกินลูกบ๊วยจึงสามารถเข้าใจรสเปรี้ยวของลูกบ๊วย ถ้าหากไม่เคยกินลูกบ๊วย เพียงแค่ฟังคนอื่นเขาพูดก็เหมือนกับคนตาบอดคลำช้างที่รู้เพียงคร่าวๆเท่านั้น การสวดพุทธนามก็เช่นกัน ตัวเองจะต้องไปสัมผัสรับรู้ด้วยตัวเอง จึงสามารถเข้าใจถึงข้อดีของการสวดพุทธนาม ถ้าหากเพียงแค่ฟังคนอื่นเขาพูดก็มักจะทำให้เกิดความสงสัย

ไฉ้เชิง: พระอาจารย์ครับ! ถ้าหากว่าสวดพุทธนามบ่อยๆ เป็นปกติ แต่ยังคงเกิดความคิดฟุ้งซ่านเพ้อฝันขึ้นมากมาย อย่างนี้ควรทำอย่างไรครับ ?

พุทธจี้กง: ถ้าหากคนที่สวดพุทธนามยังคงเกิดความคิดฟุ้งซ่านเพ้อฝันขึ้นมากมาย อย่างนี้แสดงว่าตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก จะต้องสร้างบุญสร้างกุศลให้มากๆ บางทีอาจจะต้องสำนึกขอขมากรรมด้วย แต่ว่าการสำนึกขอขมากรรมไม่ใช่เพียงแค่รายงานความผิดบาปของตนต่อเบื้องหน้าเซียนพุทธะเท่านั้น การสำนึกขอขมากรรมจะต้องสำนึกออกมาจากจิตใจของตัวเองอย่างแท้จริง มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ที่จะไม่ทำความผิดซ้ำอีกตลอดไป จึงจะเป็นการสำนึกขอขมากรรมที่แท้จริง ก็เหมือนกับตัวเองได้หยิบดาบแห่งปัญญามาตัดกิเลสและอวิชชาทิ้งไป นี่จึงเป็นการสำนึกขอขมากรรมอย่างแท้จริง และเหมือนกับว่า นับจากนี้เป็นต้นไป ได้จุดตะเกียงแห่งปัญญาขึ้นในใจของตัวเองส่องสว่างทำลายความมืดมิดในมุมบอดให้สิ้นไป นี่ก็คือการสำนึกขอขมากรรมที่แท้จริง เหมือนดั่งคำกล่าวที่ว่า *“หนึ่งดวงประทีปสามารถส่องสว่างขจัดความมืดมนอนธการที่มีมายาวนานนับพันปีได้”* ดังนั้น คนเราอย่าได้กลัวว่าตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก กลัวเพียงแต่ว่าตัวเองจะไม่สามารถยกระดับปัญญาของตัวเองให้สูงขึ้นได้ ไม่ต้องกลัวว่า บำเพ็ญธรรมนั้นยากจะบำเพ็ญได้สำเร็จ กลัวเพียงแต่ว่า จิตใจที่แน่วแน่มั่นคงของตัวเองนั้นยังมีไม่มากพอ และไม่ต้องกลัวว่าสวดพุทธนาม

แล้วจะได้ไปเกิดแดนสุขาวดีหรือไม่ กลัวเพียงแต่ว่า จิตศรัทธาเชื่อมั่นของตัวเองนั้น ยังมีไม่เพียงพอ

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามพระอาจารย์ ทำอย่างไรจึงจะสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวในการสวดพุทธนามครับ ?

พุทธจี้กง: ต้องการสวดพุทธนามให้บรรลุถึงระดับที่มีจิตหนึ่งใจเดียวในการสวด จะต้องเอาคำว่า *"นาโม อาหมีถัวฝอ"* ตราไว้ในดวงจิต น้ำเสียงที่สวด *"นาโม อาหมีถัวฝอ"* ต้องสวดออกมาให้มีความชัดเจน เสียงสวด *"นาโม อาหมีถัวฝอ"* ที่ฟังเข้าไปในหูก็ต้องชัดเจนเช่นนี้ จึงสามารถทำให้ ใจ ปาก ความคิด รวมเป็นหนึ่งได้มาตรฐาน 3 กรรมสะอาดบริสุทธิ์ ค่อย ๆ เข้าสู่สภาวะของ "จิตหนึ่งใจเดียวสวดพุทธนาม จิตหนึ่งใจเดียวคือพุทธะ"

ไฉ้เซิง: ขอถามพระอาจารย์ ควรสวดอย่างไรจึงจะเหมาะสมกว่ากันครับ ระหว่างสวดว่า *"อาหมีถัวฝอ"* กับสวดว่า *"นาโม อาหมีถัวฝอ"*

พุทธจี้กง: *"นาโม"* คำนี้หมายถึง การนอบน้อมยึดเป็นที่พึ่ง ก็คือการเอาชีวิตและร่างกายของตัวเองทั้งหมดมอบให้พระพุทธะ ดังนั้นสวดว่า *"นาโม อาหมีถัวฝอ"* จึงมีความเคารพกว่า เอาล่ะ ! ได้เวลาแล้ว เตรียมออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา หากเจ้ายังมีคำถามอะไรสงสัยอีก เดี๋ยวรอให้ถึงแดนสุขาวดีแล้ว เจ้าค่อยถามพระโพธิสัตว์ก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง: ครับ

พุทธจี้กง: ใกล้ถึงแดนสุขาวดีแล้ว เบื้องหน้านั่น มีพระโพธิสัตว์มารับแล้ว ศิษย์เรา เจ้ารีบกราบพระโพธิสัตว์สิ

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถิด

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา พระโพธิสัตว์โปรดชี้แนะ ถ้าหากชาวโลกต้องการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดี ใช่หรือว่าจะต้องนับถือศาสนาพุทธ กราบไหว้พระธรรมาจารย์ในศาสนาพุทธเป็นอาจารย์

โพธิสัตว์: แน่นอนเมธี ผู้ที่ต้องการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดี ย่อมจะต้องนับถือศาสนาพุทธ ยึดศาสนาพุทธเป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยว กราบไหว้อาจารย์เพื่อศึกษาพุทธธรรม รักษาศีลห้า เว้นจากการฆ่า การลักขโมย การประพฤติผิดในกาม การพูดปด และการเสพสิ่งมึนเมา เช่นนี้จึงเป็นเหตุผล

ที่สมควร

ไฉ้เซิง: แล้วถ้าหากว่าไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ เพียงแค่อยากสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดีได้ไหมครับ ?

โพธิสัตว์: ถ้าหากไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ แต่มีจิตใจที่ดีงาม น้อมประพฤติปฏิบัติตามกุศลความดีทั้งหลาย ไม่ทำเรื่องผิดบาปอกุศลทั้งปวง มีจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่องพุทธนาม ก็ยังคงสามารถได้รับการต้อนรับ และนำพามาเกิดแดนสุขาวดีจากพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายอยู่ดีนั่นแหละ

ไฉ้เซิง: มีบางธรรมวิถีที่ประกาศว่า *"จิตคือพุทธะ พุทธะคือจิต"* ความคิดเช่นนี้เหมาะสมแล้วหรือไม่

โพธิสัตว์: ถึงแม้จะมีบางธรรมวิถีที่ประกาศว่า *"จิตคือพุทธะ พุทธะคือจิต"* แต่เวไนยในยุคท้ายมีกัมมาวรณ์หนัก ด้วยเหตุนี้เลยกลายเป็น *"จิตไม่ใช่พุทธะ พุทธะไม่ใช่จิต"* ไปเสียแล้ว ดังนั้น ความคิดฟุ้งซ่าน ความคิดเพ้อเจ้อเพ้อฝันจึงเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน หากสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่องพุทธนาม เก็บความคิดที่ฟุ้งซ่านทั้งหลายกลับคืนสู่ความคิดเดียว ทุกความคิดมีแต่ *"อาหมีถัวฝอ"* เช่นนี้แล้ว หนึ่งคนสวดพุทธนาม หนึ่งคนก็สำเร็จพุทธะ หมื่นคนสวดพุทธนาม หมื่นคนก็สำเร็จพุทธะ การสวด

พุทธนามเดิมทีก็ไม่ได้มีการแบ่งแยกฝักฝ่าย ไม่มีการแบ่งแยกว่าใคร ร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน ต่ำต้อย โง่เขลา ซึ่งตรงกับที่กล่าวว่า *"ทุกคนยินดีปรีดิ์เปรมกันถ้วนหน้า"* ไม่ใช่หรือ ?

ไฉ้เซิง: ถ้าหากไม่ได้กินเจสามารถสวดพุทธนามได้หรือไม่ ?

โพธิสัตว์: ได้สิ

ไฉ้เซิง: แต่ผู้น้อยอยู่ในร้านอาหารเจเห็นในคัมภีร์ *"เหตุต้นผลกรรม 3 ชาติ"* มีอยู่หน้าหนึ่งเขียนว่า *"เหตุใดชาตินี้จึงกระอักเลือด เป็นเพราะว่าชาติก่อนกินเนื้อ ท่องพระสูตร"* อย่างนี้จะอธิบายว่าอย่างไร ?

โพธิสัตว์: นั่นเขาหมายถึงคนที่ออกบวช เพราะว่าชายที่ออกบวชเป็นภิกษุ (ในมหายาน) จะต้องถือศีล 250 ข้อ หญิงที่ออกบวชเป็นภิกษุณี (ในมหายาน) จะต้องถือศีล 500 ข้อ ดังนั้น คนที่ศึกษาพุทธธรรมอยู่ที่บ้านโดยไม่ได้ออกบวช จึงไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของเงื่อนไขนี้ แต่เพื่อเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความเคารพที่เรามีต่อพระพุทธะ ดีที่สุดก็ควรบ้วนปากให้สะอาดก่อนที่จะสวดพุทธนาม

ไฉ้เซิง: งั้น คนที่สวดพุทธนามโดยที่ไม่ได้กินเจก็สามารถมาเกิดยังแดนสุขาวดีได้ใช่ไหมครับ ?

โพธิสัตว์: ประเภทนี้คือ การนำกรรมติดตัวมาเกิดดีที่สุด คือสามารถละเว้นจากการฆ่า หรืออาจจะกินเพียงเนื้อที่บริสุทธิ์ ด้วยอาการ 3 อย่าง

ไต้เซิง: อย่างไรเรียกว่า เนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง ?

โพธิสัตว์: เนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง คือ 1. เนื้อที่เราไม่ได้เห็นตอนที่เขากำลังฆ่า 2. เนื้อที่เราไม่ได้ยินเสียงตอนที่เขากำลังฆ่า 3. เนื้อที่เขาไม่ได้เจาะจงฆ่าเพื่อเอามาให้เรากิน นี่ก็คือ เนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง แต่ถ้าหากอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยก็สามารถยกระดับขึ้นอีกขั้น โดยการกินเจแบบเฉพาะกาล

ไต้เซิง: ใช่หรือไม่ว่ากินเจตอนมื้อเช้า ?

โพธิสัตว์: ใช่! คนสวดพุทธนามที่เพิ่งจะเริ่มฝึกกินเจ สามารถเริ่มต้นฝึกกินเจในตอนมื้อเช้าก่อน หรืออาจจะกินเจแบบ 6 วัน กินเจ 6 วันก็คือ วันที่ 8 , 14 , 15 , 23 , 29 , 30 ของทุกเดือน (ในที่นี้หมายถึงเดือนตามจันทรคติของจีน) ถ้าหากเดือนไหนเป็นเดือนเล็ก (เดือนเล็กคือเดือนที่มีแค่ 29 วัน) ก็เปลี่ยนจากกินเจวันที่ 29, 30 มาเป็นวันที่ 28, 29 แทน

ไต้เซิง: ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ อย่างนี้จะจำยากเกิน

ไปหรือป่าวครับ ?

โพธิสัตว์: จำไม่ยากหรอก เพราะว่าวันที่ 8 เป็นคืนจันทร์เสี้ยวข้างขึ้น พระจันทร์มีลักษณะเสี้ยวดั่งคันธนู เรียกว่า *"จันทร์เสี้ยวข้างขึ้น"*วันที่ 14 ,15 เป็นคืนจันทร์เพ็ญ มีพระจันทร์เต็มดวง วันที่ 23 เป็นคืนจันทร์เสี้ยวข้างแรม พระจันทร์มีลักษณะเสี้ยวดั่งคันธนู เรียกว่า *"จันทร์เสี้ยวข้างแรม"* วันที่ 29, 30 เป็นคืนจันทร์ดับ ถ้าหากกินเจ 6 วันจนเคยชินแล้วและสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวย ก็สามารถยกระดับขึ้นอีก เปลี่ยนเป็นกินเจแบบ 10 วัน กินเจแบบ 10 วัน ก็คือกินเจแบบ 6 วัน แต่เพิ่มวันที่ 1, 18, 24, 28 เข้ามาอีก 4 วัน ก็กลายเป็นกินเจแบบ 10 วันแล้ว

(เนื่องจากวันที่ดังกล่าวข้างต้นเป็นวันที่ตามปฏิทินจันทรคติของจีน หากท่านผู้อ่านดูปฏิทินจีนไม่เป็น ท่านสามารถปรับใช้ให้เข้ากับปฏิทินจันทรคติของไทยได้ ดังนี้คือ วันที่ 8 , 14 , 15 , 23 , 29 , 30 ตามจันทรคติจีน เมื่อเทียบกับวันที่ตามจันทรคติไทยจะเป็น วันขึ้น 8 ค่ำ ขึ้น 14 ค่ำ ขึ้น15 ค่ำ และวันแรม 8 ค่ำ แรม 14 ค่ำ แรม 15 ค่ำ ส่วนอีก 4 วันที่เหลือ คือวันที่ 1, 18 , 24 , 28 ถ้าเทียบกับวันไทยก็คือ วันขึ้น 1 ค่ำ และวันแรม 3 ค่ำ แรม 9 ค่ำ แรม 13 ค่ำ)

ไฉ้เซิง: ได้รับความกรุณาจากพระโพธิสัตว์ที่เมตตาพร่ำสอน ผู้น้อยซาบซึ้งพระคุณยิ่งนัก

โพธิสัตว์: พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเราเห็นเวไนยนับวันจะยิ่งเขลาหลงหนักขึ้นทุกวัน ไม่เชื่อในเหตุต้นผลกรรม ไม่เลื่อมใสศรัทธาในพุทธธรรม ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง สำนักธรรมของชาวหลวนเหมินได้ก่อตั้งขึ้น ธรรมวิถีแบบสะดวกของชาวหลวนเหมินได้ทำการปกโปรดฉุดช่วยอย่างกว้างขวาง และสามารถฉุดช่วยคนได้นับไม่ถ้วน เรารู้ว่าเจ้าเองก็ไม่ได้บำเพ็ญในธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดีนี้ แต่ด้วยพลังปณิธานอันยิ่งใหญ่ของเจ้า ดังนั้น ครั้งนี้เจ้าจึงสามารถได้รับพระโองการให้มาประพันธ์หนังสือที่นี่ ก็หวังว่าเจ้าจะเป็นพยานบุคคลซึ่งเป็นประจักษ์พยานให้กับแดนสุขาวดีแห่งนี้

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ขอขอบคุณพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายที่ให้โอกาสแบบนี้กับผู้น้อย หวังว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จแล้ว ทุกๆคนจะสวดพุทธนาม ทุกๆคนจะสามารถสำเร็จเป็นพุทธะ

โพธิสัตว์: งั้น ก็ดียิ่งแล้ว

ไฉ้เซิง: แต่ว่าการบำเพ็ญปฏิบัติของธรรมวิถีอื่น ๆ นั้นก็ไม่เลวเช่นกัน

โพธิสัตว์: หนทางในการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมของธรรมวิถีอื่นๆ ต่างก็ล้วนดีทั้งนั้น แต่ว่าบางธรรมวิถีไม่ใช่ว่าคนที่มีปัญญาตื้นเขิน มีอินทรีย์ไม่แก่กล้าจะสามารถบำเพ็ญได้สำเร็จ มีเพียงธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิ สุขาวดีที่ปกโปรดอย่างกว้างขวางที่สุด สามารถอนุเคราะห์รากบุญทั้ง 3 ระดับ ฉุดช่วยทั้งเวไนยผู้มีปัญญาทึบและเวไนยผู้มีปัญญาเฉียบแหลม กลับคืนไปอย่างเสมอภาคกัน

ไฉ้เซิง: จริงหรือครับ ?

โพธิสัตว์: เจ้าดูสิ ชีวิตคนแสนจะสั้น ถ้าหากผู้บำเพ็ญธรรมไม่รู้จักรักษาโอกาสไว้ให้ดี ๆ เมื่อสูญเสียร่างกายของมนุษย์นี้ไปเพียงครั้งเดียว การที่จะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะการได้เกิดมามีร่างกายเป็นมนุษย์นั้นคือของยาก

ไฉ้เซิง: ใช่ไหมครับว่ายังบำเพ็ญไม่ทันสำเร็จก็ตายซะก่อน

โพธิสัตว์: ถูกต้อง

ไฉ้เซิง: แต่ว่าสวดพุทธนามแล้วสามารถได้มาเกิดแดนสุขาวดีจริงๆ เหรอครับ ?

โพธิสัตว์: เมธี ! เหตุใดเจ้าจึงได้มีความคลางแคลงใจ

มากเช่นนี้ เจ้าต้องรู้นะ ว่าจะได้มาเกิดแดนสุขาวดีหรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับปณิธานและความเชื่อมั่นของผู้สวดพุทธนามเอง มีปณิธานและความเชื่อมั่นก็ได้มาเกิด หากไร้ปณิธานและความเชื่อมั่นก็ไม่ได้มาเกิด จะได้เกิดในดอกบัวระดับสูงหรือต่ำลงมา ทั้งหมดก็อยู่ที่ตัวของผู้สวดเองว่าบำเพ็ญได้ระดับไหน

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ช่วยอธิบายให้ตื่นแจ้ง

โพธิสัตว์: เมธี! เจ้ารู้หรือไม่ว่า สวดพุทธนามก็คือตื่นแจ้ง ?

ไฉ้เซิง: คืออย่างไรครับ อธิบายให้ฟังหน่อย

โพธิสัตว์: ขอเพียงได้มาเกิดที่แดนสุขาวดี ก็ไม่มีหรอกที่จะไม่ตื่นแจ้ง

ไฉ้เซิง: คืออย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าสภาพแวดล้อมของแดนสุขาวดีนั้นมีความประเสริฐยิ่งนัก ทุก ๆ วันได้ฟังพุทธธรรม ทุก ๆ วันได้บำเพ็ญฝึกฝนพุทธธรรมร่วมกับพระโพธิสัตว์และมหาสัตบุรุษทั้งหลาย มีหรือที่จะไม่ตื่นแจ้ง

พุทธจี้กง: เอาล่ะ! ได้เวลาแล้ว ศิษย์เรารีบกราบลาพระโพธิสัตว์สิ

(ไฉ้เซิงกราบลาพระโพธิสัตว์ พระพุทธจี้กงพาไฉ้เซิงมาโผล่ที่เซิ่งเทียนถังในชั่วพริบตา)

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 7

อรหันต์อธิบายว่าเพราะเหตุใดธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนาม จึงบำเพ็ญสำเร็จง่าย

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 3 วันที่ 25 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 25 เมษายน พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

คนบนโลก แห่งความเสื่อม ทุกคนต่าง หลุดพ้นได้
พุทธนาม สวดง่ายๆ ไม่สับสน โปรดทุกคน เสมอกัน
เป็นวิถี ที่สะดวก ปกโปรดคน ทุกชนชั้น
เที่ยวจาริก เขียนประพันธ์ หนังสือดี มาผูกบุญ

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! แต่ก่อนอาตมาสอนให้คนบำเพ็ญพุทธจิตโดยตรง สำเร็จเป็นพุทธะโดยตรง คิดไม่ถึงว่าในโลกแห่งความเสื่อมนี้ ปัจจุบันคนที่มีรากแห่งปัญญานั้น ช่างน้อยเหลือเกิน มิสู้การสวดพุทธนามที่สามารถโปรดทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าคนแก่ เด็ก ผู้ชาย ผู้หญิง คนจน คนรวย คนสูงศักดิ์ คนต่ำต้อย ไม่ว่าฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาว คนที่งานยุ่ง คนที่ว่างงาน คนที่มีความทุกข์ คนที่มีความสุขในหนึ่งวันมี 24 ชั่งโมง สามารถสวดพุทธนามได้ตลอดเวลา

ดังนั้น การสวดพุทธนามจึงเป็นธรรมวิถีที่สะดวกและเปิดกว้างอย่างแท้จริง

ไฉ้เซิง: ที่พระอาจารย์พูดมานั้น ถูกต้องที่สุด การสวดพุทธนามนั้น ไม่หลอกลวงแม้แต่เด็กและคนแก่ !

พุทธจี้กง: อะไรคือไม่หลอกลวงแม้แต่เด็กและคนแก่ !

ไฉ้เซิง: ไม่ใช่สิ! ต้องเป็น *"ทุกคนยินดีปรีดิ์เปรมกันถ้วนหน้า"* ต่างหากถึงจะถูก

พุทธจี้กง: ความหมายก็ไม่ค่อยต่างกันเท่าไหร่นัก พูดผิดไปคำหนึ่งก็สามารถทำให้ความหมายเพี้ยนไปหมดได้ การสวดพุทธนามก็เช่นกัน คำว่า "唸 *เนี่ยน*" กับคำว่า "念 *เนี่ยน*" ที่แปลว่า *"สวดท่อง"* 2 คำนี้ เขียนต่างกันไม่มาก อ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่ตัวอักษรทั้ง 2 ตัวนี้มีความหมายซ่อนแฝงที่ไม่เหมือนกัน

ไฉ้เซิง:ไม่เหมือนกันยังไงครับ ?

พุทธจี้กง: คำว่า " 唸 *เนี่ยน*" ที่แปลว่า *"สวดท่อง"* เป็นเพราะข้างหน้ามีคำว่า " 口 *โข่ว*" ที่แปลว่า *"ปาก"* ถ้าหากอ่านแยกคำกันจะได้คำว่า " 口念 *โข่วเนี่ยน*" ที่แปลว่า *"ปากสวด"* ปากสวดหรือการสวดด้วยปากนี้ ยังสามารถแบ่งวิธีการสวด

ออกเป็น 4 วิธี คือ

1. *สวดแบบวัชระ* - การสวดแบบวัชระก็คือใช้ปากสวด แต่ไม่ออกเสียง

2. *สวดแบบนับจำนวน* - มือนับลูกประคำ อาจจะสวดแบบออกเสียงหรือไม่ออกเสียง

3. *สวดแบบออกเสียงเบาๆ* - สวดเสียงเบาๆแค่พอให้ตัวเองสามารถได้ยินเอง

4. *สวดแบบออกเสียงดังๆ* - คือการสวดเสียงดังแบบทำวัตรเช้าเย็น หรืออาจจะช่วยสวดให้คนที่กำลังใกล้จะตาย โดยการสวดจะสวดเสียงดังเพื่อให้คนอื่นได้ยิน

สวนคำว่า “念 *เนี่ยน*” ที่แปลว่า “*สวดท่อง*” เป็นเพราะไม่มีคำว่า “口 *โข่ว*” ที่แปลว่า “*ปาก*” อยู่ข้างหน้า ดังนั้น จึงเรียกว่า “*ใจสวด*” การ ใช้ใจสวดก็มี 4 วิธี คือ

1. สวดเงียบ ๆ ในใจ - สวดแบบปากไม่ขยับ สวดในใจเงียบๆ

2. สวดภาวนาขณะที่นอนหลับ - ระลึกไว้ในใจตลอดเวลาขณะที่กำลังนอนหลับ

3. สวดภาวนาขณะที่นั่งกรรมฐาน - ภาวนาไว้ในใจขณะ

ที่นั่งสมาธิ

4. สวดไล่ท้าย -สวดในใจแบบรวดเร็วติดต่อกันโดยไม่เว้นช่องว่าง สวดจบ 1 คำ ก็ตามด้วย 1 คำทันทีต่อไปเรื่อย ๆ ไม่เว้นช่วง

ดังนั้น ไม่ว่าจะสวดแบบออกเสียง หรือสวดแบบไม่ออกเสียงที่สำคัญที่สุดคือ ในใจจะต้องสวดพุทธนามเงียบๆตามไปด้วยเสมอ

ไฉ้เซิง: คิดไม่ถึงว่าการสวดพุทธนามจะสามารถแบ่งเป็นหลายวิธีเช่นนี้

พุทธจี้กง: ดังนั้น ธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามจึงง่ายที่สุด ทำได้ทุกที่ทุกเวลา สวดได้ทุกที่ทุกเวลา บำเพ็ญได้ทุกที่ทุกเวลา เพราะอะไร ทำไมถึงได้สะดวกอย่างนี้ นั่นก็เพราะว่าคนที่สวดพุทธนามไม่ต้องอยู่ภายในอาณาจักรธรรม ก็สามารถเอากายของตัวเองเป็นอาณาจักรธรรมได้ จิตที่สวดพุทธนามก็คือตัวจริงของตัวเอง ตัวจริงของตัวเองทุก ๆ วัน ก็บำเพ็ญอยู่ในอาณาจักรธรรมของตัวเอง สะดวกมาก ๆ เลยจริงไหม ?

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง

พุทธจี้กง: เอาล่ะ! ได้เวลาแล้ว พวกเราออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: เบื้องหน้านั่น พระโพธิสัตว์มารับแล้ว ศิษย์เรารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี ลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

(พระพุทธจี้กงกับไฉ้เซิงและพระโพธิสัตว์ เดินทางไปแดนสุขาวดีพร้อมกัน)

โพธิสัตว์: เบื้องหน้าก็ถึงแดนสุขาวดีแล้ว วันนี้เราได้หาผู้ที่บำเพ็ญสำเร็จอรหัตผลท่านหนึ่ง มาพูดคุยสนทนากับเจ้า เจ้าสามารถถามเขาได้ว่า ทำไมเขาถึงได้บำเพ็ญธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนาม

ไฉ้เซิง: ครับ

(ตอนนี้พระโพธิสัตว์ได้เรียกอรหันต์ท่านหนึ่งเข้ามา)

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยคารวะท่านอรหันต์

อรหันต์: เมธีไม่ต้องมากพิธี

ไฉ้เซิง: เมื่อครู่นี้พระโพธิสัตว์ได้ แนะนำให้ผู้น้อยทราบว่าท่านบำเพ็ญธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนาม ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดท่านจึงเลือกบำเพ็ญในธรรมวิถีนี้ ?

อรหันต์: เมธีถามได้ดี พุทธธรรมมี 84,000 พระธรรมขันธ์ ธรรมวิถีถึงแม้มีมากมาย แต่ล้วนอาศัยพลังของตัวเองในการบำเพ็ญปฏิบัติ สมมติว่า ถ้าจะบำเพ็ญในนิกายวัชรยาน ก็จะต้องมีเครื่องบูชาหลายอย่าง ในการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งต้องใช้เงิน ถ้าหากบำเพ็ญในนิกายฌาน ก็จำเป็นที่จะต้องกระจ่างจิตแจ้งธรรมญาณ ต้องการที่จะกระจ่างจิตแจ้งในธรรมญาณก็จะต้องมีทั้งพื้นฐานและปัญญา ถ้าหากบำเพ็ญในนิกายโยคาจารก็จะต้องจดจำรูปและนามมากมาย จะศึกษารูปและนามเหล่านี้ ก็จะต้องอ่านหนังสือให้เยอะ ๆ แต่ว่าคนที่บำเพ็ญในธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั้นต่างกัน เพราะว่าเพื่อฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลายในทะเลทุกข์ พระอมิตาภพุทธเจ้าได้ประกาศมหาปณิธาน 48 ข้อ ใน 48 ข้อมีมหาปณิธานอยู่ข้อหนึ่งกล่าวว่า *"ถ้าหากข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ขอเพียงเวไนยสัตว์ทั้งหลายเชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า ศรัทธายินดีด้วยความเป็นที่สุดแห่งใจ ปรารถนามาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้าแล้ว อุทิศบุญกุศลทั้งหมดที่ได้บำเพ็ญปฏิบัติมา*

เพื่อขอมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า หรือแม้กระทั่งคนที่มีกุศลเพียงน้อยนิด ในยามที่วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง ขอเพียงสวดท่องนามของข้าพเจ้า 10 ครั้ง ถ้าหากพวกเขาเหล่านั้น ไม่ได้มาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ" พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณา มีมหาปณิธานเช่นนี้ ดังนั้นจึงสามารถสร้างแดนสุขาวดีขึ้นมาได้สำเร็จ และที่ยิ่งไปกว่านั้นพระอมิตาภพุทธเจ้ายังได้นิรมาณกายมากมายนับร้อยพันโกฏิไปฉุดช่วยคนที่มีจิตหนึ่งใจเดียวปรารถนาจะมาเกิดแดนสุขาวดีทุกคนให้หลุดพ้น แต่ว่าการบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่นๆ นั้น ไม่ใช่แบบนี้ เพราะการบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น ๆ จะต้องอาศัยฝีมือความสามารถของตัวเองในการบำเพ็ญปฏิบัติ ถ้าหากตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก มีปัญญาไม่มากพอกลับจะทำให้เสียเวลาบำเพ็ญไปอย่างสูญเปล่า เมื่อวาระสุดท้ายของชีวิตมาถึงก็ยังบำเพ็ญไม่สำเร็จ ไม่คุ้มค่าเหนื่อยเลยจริงไหม ? ดังนั้น พระศากยมุนีพุทธเจ้าได้กล่าวไว้ในมหาไวปุลยมหาสันนิปาตสูตรว่า เมื่อถึงยุคสัทธรรมวิปลาส (ซึ่งก็คือสมัยธรรมกาลยุคท้ายนี้) ถ้าหากมีคนที่บำเพ็ญปฏิบัติหนึ่งหมื่นล้านคน ก็หาได้ยากนักที่จะมีสักหนึ่งคนที่สามารถบำเพ็ญ

ได้สำเร็จ มีเพียงการสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า จิตหนึ่งใจเดียวมุ่งมั่นปรารถนามาเกิดแดนสุขาวดี จึงสามารถหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด เจ้าต้องรู้ว่าการที่คนๆ หนึ่งสามารถได้ร่างกายเป็นมนุษย์นั้น เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ถ้าหากไม่รีบฉกฉวยโอกาสตอนที่ยังมีชีวิตอยู่บำเพ็ญสัมมาธรรมให้สำเร็จ ปล่อยโอกาสที่ได้กายมนุษย์มานี้ให้สูญเสียไป ต่อไปภายหน้าหากได้ไปเกิดในเดรัจฉานภูมิหรือเปรตภูมิ ถึงเวลานั้นได้สูญเสียกายมนุษย์นี้ไปแล้วแม้เพียงครั้งเดียว ก็ยากนักที่จะสามารถกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้อีก ก็เหมือนกับคนที่ทำผิดฝ่าฝืนกฎหมาย เมื่อถึงคราวที่ถูกจับ ก็ได้แต่โกรธแค้นและเสียใจในภายหลังเท่านั้น ดังนั้น เราขอแนะนำชาวโลกว่าควรจะรีบสวดพุทธนาม รีบแสวงหาทางรอด มาเกิดแดนสุขาวดีอย่าได้ลังเลสงสัยอีกต่อไปเลย

ไฉ้เซิง: ขอบคุณท่านอรหันต์ที่ชี้แนะ ขอถามท่านอีกเรื่อง ไม่ทราบว่าตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านบำเพ็ญอย่างไร จึงสามารถสำเร็จมรรคผลเป็นอรหันต์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดเช่นทุกวันนี้

อรหันต์: โอ้ ! เมธีถามได้ดีมาก ตอนที่เรายังมีชีวิตอยู่ใน

โลกโลกีย์ เราเป็นเพียงฆราวาสคนหนึ่งที่ไม่ได้ออกบวช เดิมทีนั้น เราก็บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น เราอ่านหนังสือมามาก อ่านพระสูตรคัมภีร์มาเยอะ เข้าใจว่าตัวเองเป็นผู้มีปัญญามาก ก็เกิดความภาคภูมิใจ แต่ทว่าต่อมา เมื่อเราได้ไปพบกับพระเถระผู้บำเพ็ญดีท่านหนึ่ง จึงรู้ว่าท่านเป็นผู้ที่มีวิชาความรู้และเข้าถึงปัญญาในระดับสูง แต่ที่คาดคิดไม่ถึงเลยนั่นคือ ท่านบำเพ็ญโดยที่ไม่ต้องอาศัยพลังความสามารถของตัวเอง ท่านมีเพียงจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่องพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า เราจึงได้เข้าใจว่า แท้ที่จริงแล้วปัญญาความรู้ของตัวเองนั้น มันช่างน้อยนิดซะเหลือเกิน จากนั้นเป็นต้นมา เราก็บังเกิดจิตสวดท่องพุทธนาม เอาบุญกุศลที่สร้างมาทั้งหมดอุทิศเพื่อขอมาเกิดแดนสุขาวดี คนที่อยู่รอบตัวเรา มีบางคนที่บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น พวกเขาต่างหัวเราะเยาะดูถูกเราว่า "พวกฝีมือกระจอก แค่สวดพุทธนามง่าย ๆ ใคร ๆ ก็สวดได้" แต่ว่าคนที่หัวเราะเยาะเราเหล่านั้น เป็นเพราะว่าพวกเขาบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น บุญกุศลของพวกเขาไม่พอ จึงบำเพ็ญไม่สำเร็จ สุดท้ายส่วนใหญ่ก็ถลำลงสู่หกภูมิวิถีแห่งการเวียนว่าย น่าเสียดายจริงๆ

ไฉ้เซิง: ทำไมถึงช่างแตกต่างกันมากมายขนาดนี้หนอ?

อรหันต์: ก็เหมือนอย่างที่สมัยก่อนได้มีพระธรรมาจารย์ที่บรรลุธรรมแล้วท่านหนึ่ง เคยกล่าวไว้ว่า สมมติว่ามีต้นไผ่อยู่ลำหนึ่ง แล้วภายในต้นไผ่ลำนี้ก็มีหนอนอยู่ตัวหนึ่ง ที่อยากจะออกมาจากลำไผ่ ซึ่งวิธีการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน ก็เหมือนการที่หนอนในลำไผ่กัดแทะปล้องไผ่ทีละปล้องๆตามแนวดิ่ง จากรากค่อย ๆ เจาะทะลุขึ้นไปจนถึงยอด แล้วจึงออกมาจากลำไผ่ ซึ่งต้องใช้ฝีมือความสามารถเป็นอย่างมาก และต้องใช้เวลานาน ส่วนวิธีการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดยังแดนสุขาวดีนั้น ก็เหมือนกับหนอนในลำไผ่ที่กัดแทะปล้องไผ่โดยเจาะทะลุออกมาจากทางแนวขวาง ซึ่งไวกว่าง่ายกว่า ใช่หรือไม่ ? จากสิ่งที่ยกมาเปรียบเทียบนี้ก็สามารถรู้ได้ว่า ธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามกับธรรมวิถีอื่นๆนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมาก

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! ดึกแล้ว วันนี้ ก็พอเท่านี้เถอะ

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์และท่านอรหันต์

โพธิสัตว์และอรหันต์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี

อรหันต์: วันหน้าถ้ามีโอกาสคงได้พบกันอีก

พุทธจี้กง: ศิษย์เรานั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมออกเดินทาง

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 8

พระโพธิสัตว์อธิบายเรื่องการเกิดในบัวเก้าระดับ และความเป็นมาของพระอมิตาภพุทธเจ้า

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 5 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

คนดีทำอะไร ซื่อตรง โปร่งใส ตรงไป ตรงมา
คนชั่วคิดหา เล่ห์เหลี่ยม มากมาย มาใช้ ลวงคน
กัลยาณชน อิสระ เสรี สบายใจ เหลือล้น
คนถ่อย ทุรชน ทำผิด คิดชั่วหาโทษ ใส่ตัว

พุทธจี้กง: มีคำกล่าวว่า "วิญญูชนแม้ต้องการเงินทองทรัพย์สิน แต่ก็ต้องได้มาด้วยวิธีที่ถูกต้อง" แต่ว่าสังคมในปัจจุบันนี้ ราวกับว่าได้กลายเป็น *"คนถ่อยละโมบอยากได้ทรัพย์แสวงหาให้ได้มาด้วยวิธีที่ไม่ชอบธรรม"* มานานแล้ว เปิดหนังสือพิมพ์ขึ้นมาหนึ่งหน้า ก็เจอแต่ข่าวมิจฉาชีพหลอกลวงจ่ายเช็คเด้ง เช็คเด้งก็เด้งกันเต็มท้องฟ้าไปหมด แล้วก็มีบางคนที่ใช้ประโยชน์จากการเล่นแชร์เชิดเงินหนีไปก็มี บางคนตั้งบริษัทลอย ๆ ขึ้นมาต้มตุ๋นหลอกขายสินค้าก็มี ทำให้โลก

มนุษย์กลายเป็นสังคมอันสกปรกที่เต็มไปด้วยการใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกลวงกัน แต่ว่าคนที่ไร้จิตมโนธรรมสำนึกมุ่งแสวงหาให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์อันไม่ชอบธรรมเหล่านี้ ถึงแม้จะหนีไปไกลสุดขอบฟ้าก็ไม่อาจหนีใจตัวเองพ้น ตัวเองทำอะไรไว้ ย่อมรู้อยู่แก่ใจ ฟ้ารู้ ดินรู้ ตัวเองรู้ ไม่มีทางหนีพ้นบาปกรรมที่จะตามมา

ไฉ้เซิง: จำได้พระอาจารย์เคยบอกว่า "รู้พอคือสุข จิตสงบคือมั่งคั่ง ลดตัณหาก็คืออายุวัฒนะ" ดังนั้น ชีวิตคนขอเพียงรู้พอ จิตสงบ ลดตัณหา ก็สามารถได้รับความสุข ความมั่งคั่ง และมีอายุวัฒนะ แล้วยังจะแสวงหาอะไรอีก

พุทธจี้กง: คิดไม่ถึง ความจำของเจ้าไม่เลวเลยทีเดียว ยังสามารถจำคำพูดที่อาจารย์เคยพูดได้ แต่ถ้าหากคน ๆ หนึ่งสามารถจดจำและระลึกสวดท่องพุทธนามไว้อยู่เสมอตลอดเวลาได้ คนประเภทนี้จึงจะเป็นคนที่มากด้วยความสุข มากด้วยความมั่งคั่ง และมากด้วยอายุวัฒนะ

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง แดนสุขาวดีมีทรัพย์สมบัติอันล้ำค่าให้ใช้ได้ไม่มีวันหมด มีรสแห่งพุทธธรรมอันประเสริฐให้ดื่มกินไม่สิ้น มีอายุขัยที่ยาวนานไร้ขอบเขต การสวดพุทธนามจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ชาวโลกควรไปดำเนินปฏิบัติ

พุทธจี้กง: ตอนนี้เราก็ออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เชิง: ครับ ! ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงแดนสุขาวดีแล้ว เบื้องหน้ามีโพธิสัตว์มารับแล้ว เจ้ารีบกราบคารวะเร็ว

(ไฉ้เชิงคุกเข่าลงกับพื้น กราบคารวะพระโพธิสัตว์)

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถิด

ไฉ้เชิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์:: วันนี้เราจะพาเจ้าไปเยี่ยมชมที่สระบัว

ไฉ้เชิง: ครับ.......ว้าว ! ผู้น้อยเห็นดอกบัวในสระเปล่งรัศมีอันสวยสด ดอกบัวทั้งใหญ่ทั้งสวย บัวแต่ละดอกเปล่งรัตนรัศมีออกมาห้าสี และที่สำคัญบัวแต่ละดอกมีชื่อสกุลของผู้สวดพุทธนามด้วย มหัศจรรย์จริงๆ

โพธิสัตว์: เมธี! เจ้าอยากลองพูดคุยกับคนที่อยู่ในดอกบัวไหม ?

ไฉ้เชิง: ได้หรือครับ ?

โพธิสัตว์: ดอกบัวที่อยู่เบื้องหน้านี้กำลังใกล้จะบานแล้ว เดี๋ยวเราสวดมนต์ช่วยเขาอีกแรง เมื่อเขาออกมาแล้วจะได้ให้เจ้าสัมภาษณ์เขาสักหน่อย

(ตอนนี้พระโพธิสัตว์สวดมนต์ช่วยดอกบัวบานออกอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้น ก็ปรากฏร่างของคน ๆ หนึ่งโผล่ออกมา เป็นเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงจริงๆ)

ไฉ้เซิง: ธรรมานุภาพของพระโพธิสัตว์ช่างไร้ขอบเขตประมาณ มีฆราวาสท่านหนึ่งโผล่ออกมาจากดอกบัวจริง ๆ ด้วย

โพธิสัตว์: เมธี ! เจ้าสอบถามเขาเถอะ

ไฉ้เซิง: ครับ! ขอถามท่านผู้ทรงคุณธรรม ไม่ทราบว่าท่านรู้สึกอย่างไร ?

สัตบุรุษ: ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ช่วยสวดอธิษฐาน วันนี้จึงสามารถได้ออกมาพบพระโพธิสัตว์ก่อนกำหนด

ไฉ้เซิง: ขอถามท่านผู้ทรงคุณธรรม ตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ท่านบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร ?

สัตบุรุษ: หวนนึกถึงอดีตของฉันที่ผ่านมา ช่างลำบากจริง ๆ เป็นเพราะตัวเองไม่รู้หนังสือก็เลยเป็นได้แค่แรงงานไร้ฝีมือ อยู่ในโรงงานต้องทำงานสารพัด ได้รับค่าแรงเป็นเงินติดกระเป๋าไว้เป็นค่าใช้จ่ายบ้าง มีวันหนึ่งจิตใจของฉันรู้สึกกลัดกลุ้มเป็นทุกข์ จึงไปขอคำแนะนำจากพระอาจารย์ท่านหนึ่งในวัด ๆ หนึ่ง ฉันถามท่านว่า มีวิธีอะไรที่สามารถขจัด

ความกลัดกลุ้มของฉันออกไปได้บ้าง พระอาจารย์ท่านนี้ก็เลยสอนให้ฉันสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า บอกว่าการสวดพุทธนามสามารถทำให้มาเกิดยังแดนสุขาวดี หลังจากนั้นฉันก็เริ่มต้นสวดพุทธนาม เงินที่ฉันหามาได้ฉันก็เอาไปทำบุญพิมพ์หนังสือธรรมะ แล้วฉันก็อุทิศบุญกุศลทั้งหมดให้แดนสุขาวดี เพื่อขอมาเกิดยังแดนสุขาวดีแห่งนี้ หลังจากนั้น 3 ปี กิเลสความกลัดกลุ้มของฉันนับวันก็ยิ่งค่อย ๆ ลดน้อยลง ร่างกายก็รู้สึกเบาสบาย ในใจมักจะได้ลิ้มรสแห่งความปีติในธรรมอยู่เสมอ จากนั้นฉันก็ยิ่งเพิ่มความพากเพียรมากขึ้น ไม่ว่าจะทำงานหรือเดินอยู่บนถนน ฉันก็จะสวดพุทธนามเงียบ ๆ ในใจอยู่ตลอดเวลาไม่ขาด สุดท้ายตอนที่กำลังจะสิ้นอายุขัย ฉันก็ได้รับความกรุณาจากพระพุทธะโพธิสัตว์ นำพาฉันมาเกิดที่แดนสุขาวดี แต่ตัวฉันเองก็รู้ตัวดีว่า ตัวเองนำกรรม (นำบาป) ติดตัวมาเกิด ดังนั้น ดอกบัวจึงไม่สามารถบานได้โดยทันที วันนี้บัวบานสามารถได้พบพระโพธิสัตว์ รู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์: นี่ก็คือผลบุญของตัวเจ้าเองที่เจ้าเคยทำไว้และได้ย้อนกลับมาช่วยตัวเจ้า นั่นก็เพราะเจ้ามักจะสร้างบุญกุศลอย่างลับๆ โดยปิดบังชื่อสกุลของตัวเอง จึงมีเหตุปัจจัยที่ดีเช่นนี้มาช่วยเหลือเจ้า

สัตบุรุษ: ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ หลังจากที่มาเกิดในแดนสุขาวดีแล้ว จะต้องใช้เวลานานเท่าไหร่จึงจะสามารถออกมาจากดอกบัวได้

โพธิสัตว์: ขึ้นอยู่กับผู้สวดพุทธนามว่า มีฝีมือความสามารถในการสวดท่องบำเพ็ญเพียรอยู่ในระดับไหน ดังนั้นจึงแบ่งการเกิดออกเป็นดอกบัว 9 ระดับ

1. คนที่เกิดในบัวชั้นบนระดับบน เมื่อมาเกิดที่แดนสุขาวดี ดอกบัวก็จะบานทันที สามารถได้พบพระอมิตาภพุทธเจ้าในทันที

2. คนที่เกิดในบัวชั้นบนระดับกลาง เมื่อเวลาผ่านไป 1 คืน ดอกบัวก็จะบาน สามารถได้พบพระพุทธะในทันที

3. คนที่เกิดในบัวชั้นบนระดับล่าง เมื่อเวลาผ่านไป 1 วัน 1 คืน ดอกบัวถึงจะบาน และต้องรอหลังจากนั้นอีก 7 วัน จึงสามารถได้พบพระพุทธะ

4. คนที่เกิดในบัวชั้นกลางระดับบน เมื่อดอกบัวบาน ก็จะได้เพียงแค่ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กก่อน

5. คนที่เกิดในบัวชั้นกลางระดับกลาง พอถึงวันที่ 7

ดอกบัวถึงจะบาน ได้ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็ก

6. คนที่เกิดในบัวชั้นกลางระดับล่าง เมื่อมาเกิดแดนสุขาวดี หลังจากที่ 7 วันผ่านไปแล้ว ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อน แล้วจึงประจักษ์มรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

7. คนที่เกิดในบัวชั้นล่างระดับบน จะต้องผ่านไป 49 วัน ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อน แล้วจึงประจักษ์มรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

8. คนที่เกิดในบัวชั้นล่างระดับกลาง หลังจากที่เวลาผ่านไปแล้ว 6 กัป ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อนเพื่อให้เกิดความตื่นแจ้ง แล้วจึงได้ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

9. คนที่เกิดในบัวชั้นล่างระดับล่าง ก็ต้องรอให้ผ่านไป 12 กัป ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อน เพื่อให้เกิดความตื่นแจ้ง แล้วจึงประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

ไฉ้เซิง: ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ขอเพียงสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดีก็ไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในหกภูมิวิถีอีกต่อไปแล้วใช่ไหมครับ ?

โพธิสัตว์: ใช่ ! นอกเสียจากว่าตัวเองจะตั้งมหาปณิธานสมัครใจที่จะไปเกิดใหม่ในโลกธาตุอื่น เพื่อโปรดสัตว์และส่งเสริมเผยแพร่ธรรมให้เจริญรุ่งเรือง โดยปกติแล้วคนที่สวดพุทธนามเพื่อมาเกิดยังแดนสุขาวดี หลังจากที่ออกมาจากดอกบัวแล้วก็จะมุ่งตรงต่อการบำเพ็ญเพียรโดยไม่ถดถอยอีกตลอดไปสามารถสำเร็จเป็นพุทธะได้โดยตรง

ไฉ้เซิง: ทำไมถึงได้ประเสริฐดีงามขนาดนี้นะ? ผู้น้อยอยู่ในอาณาจักรธรรม มักจะเห็นผู้บำเพ็ญธรรมส่วนหนึ่งที่เลิกบำเพ็ญไปกลางครันอยู่เสมอ

โพธิสัตว์: เมธี ! อยู่ในโลกแห่งทะเลทุกข์ก็ย่อมที่จะต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่หลังจากที่มาถึงที่นี่ เจ้าดูเถอะ ! เพื่อนที่คบหากันก็ล้วนมีแต่เพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตรและมหาโพธิสัตว์ สิ่งที่ดื่มกินก็คือน้ำแปดกุศลที่ช่วยเพิ่มพูนสติปัญญา และทำให้กายใจสงบชุ่มเย็น เสียงที่ได้ฟังก็เป็นเสียงนกน้ำแสดงธรรมที่ช่วยเสริมพุทธปัญญา ฟังแล้วย่อมเกิดจิตสวดท่องพุทธนามขึ้นเองโดยอัตโนมัติ สภาพแวดล้อมที่ประเสริฐเช่นนี้ ใช้เป็นสถานที่บำเพ็ญปฏิบัติได้ดีกว่า ถ้ำโบราณหรือป่าเขาลึกที่อยู่ห่างไกลจากผู้คนเป็นไหน ๆ ไม่มีสิ่งที่เป็นอันตรายและไม่มีทางที่จะบำเพ็ญล้มเหลว นี่ก็คือข้อดีของแดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง: โอ้ ! ดีจริงๆ งั้น หลังจากที่มาเกิดที่นี่แล้ว ทุกคนก็สามารถบำเพ็ญจนสำเร็จเป็นพุทธะได้ใช่ไหมครับ ?

โพธิสัตว์: ใช่ ! มีจำนวนมากที่สามารถบำเพ็ญจนสำเร็จเป็นพุทธะ นี่ก็คือ หนึ่งในมหาปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้าที่ว่า "เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ที่มาอุบัติยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้าย่อมบรรลุถึงความเป็นเอกชาติปฏิพันธ์ได้อย่างแน่นอน (เอกชาติปฏิพันธ์ คือ โพธิสัตว์ที่มีพันธะเกี่ยวเนื่องกับการเกิดอีกเพียงชาติเดียวก็จะได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า) ถ้าหากไม่สามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นพุทธะข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

ไฉ้เซิง: โอ้ ! พระอมิตาภพุทธเจ้าเมตตากรุณาจริงๆ

โพธิสัตว์: พระอมิตาภพุทธเจ้าไม่เพียงแค่มีเมตตากรุณาเท่านั้น ในอดีตกาลนานมาแล้วก่อนหน้านี้ที่พระอมิตาภพุทธเจ้ายังไม่ได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นพระราชาองค์หนึ่ง ท่านชอบฟังพุทธธรรม ดังนั้น จึงมักจะไปยังสถานที่ ๆ พระโลเกศวรราชาพุทธเจ้าแสดงธรรมเพื่อฟังพุทธธรรม มีอยู่วันหนึ่งท่านเข้าใจในชีวิตอย่างถ่องแท้และตื่นแจ้งโดยฉับพลัน ดังนั้น

จึงสละราชบัลลังก์ออกบวชติดตามพระโลเกศวรราชาพุทธเจ้าไปบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ในตอนนั้นท่านมีนาม ทางธรรมว่า *"ธรรมกร"* เป็นเพราะท่านธรรมกรมีรากบุญอัน ลึกซึ้งที่บำเพ็ญมาหลายภพชาติ มีความพากเพียรบำเพ็ญพุทธธรรม ด้วยเหตุนี้จึงบำเพ็ญสำเร็จอย่างรวดเร็ว แล้วท่านธรรมกรก็คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าของพระโลเกศวรราชาพุทธเจ้า ประกาศมหาปณิธาน 48 ข้อ

ไฉ้เซิง: มหาปณิธาน 48 ข้อนั้น มีอะไรบ้างครับ ?

โพธิสัตว์: มหาปณิธานทั้ง 48 ข้อ มีดังนี้

พุทธจี้กง: วันนี้เวลาไม่พอแล้ว อาจารย์คิดว่า มหาปณิธาน 48 ข้อ ต้องใช้เวลานาน ศิษย์เรา! เจ้าก็ไว้ค่อยมาฟังครั้งต่อไปเถอะ!

ไฉ้เซิง: ครับ ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา ผู้น้อยคุกเข่ากราบลาตรงนี้

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี ครั้งหน้าค่อยเจอกัน

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมตัวกลับสำนัก

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 9

พระโพธิสัตว์บรรยายมหาปณิธาน 48 ข้อ ของพระอมิตาภพุทธเจ้า

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 12 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ความกว้างลึก ของมหา สมุทรนั้น กบก้นบ่อ บ่รู้ได้
เวไนยทาย ความกว้างใหญ่ ของมหาตรีสหัส ไม่อาจรู้
โลกธาตุ ในมหา จักรวาล สุดคณา เกินคิดดู
กบและคน ต่างไม่รู้ ซึ่งความลับ ในมหา จักรวาล

พุทธจี้กง: ในบ่อน้ำร้างบ่อหนึ่ง มีฝูงกบอาศัยอยู่ พวกมันเข้าใจว่าบนโลกนี้ นอกจากบ่อน้ำที่พวกมันอาศัยอยู่นี้ ก็ไม่มีบ่อน้ำบ่ออื่นอีกแล้ว ศิษย์เรา ! เจ้าคิดว่าอย่างไร ?

ไฉ้เซิง: ไม่น่าแปลกใจเลยสำนวนที่ว่า *"กบก้นบ่อ"* ก็มีที่มาแบบนี้เอง

พุทธจี้กง: ดังนั้น ตรีสหัสสะมหาสหัสสะโลกธาตุ ก็เปรียบดั่งมหาสมุทร ส่วนโลกที่มนุษย์อาศัยอยู่ก็เปรียบเหมือนบ่อน้ำ มนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลกก็เปรียบเหมือนกบที่อาศัยอยู่

ในบ่อ

ไฉ้เซิง: เป็นเช่นนั้นจริงๆ ไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมความลึกล้ำมหัศจรรย์ของจักรวาล จนถึงตอนนี้ก็ยังคงเป็นปริศนา

พุทธจี้กง: ยังดีที่วันนี้เราสองคน ในที่สุดก็ได้ช่วยไขปริศนาให้นิดนึงแล้ว

ไฉ้เซิง: แน่นอน ถ้าหากหนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ ก็เท่ากับทำให้ชาวโลกจำนวนมากได้เข้าใจถึงความลี้ลับของจักรวาล

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ในคัมภีร์เต้าเต๋อจิงกล่าวว่า "บัณฑิตระดับบนเมื่อได้ฟังธรรมก็จะมุ่งมั่นดำเนิน บัณฑิตระดับกลางเมื่อได้ฟังธรรมจะมีใจใฝ่ธรรม แต่ใจธรรมไม่มั่นคง บัณฑิตระดับล่างเมื่อได้ฟังธรรมก็จะหัวเราะเยาะ"

ไฉ้เซิง: เป็นเช่นนั้นจริง ๆ คนที่มีบุญเมื่อได้ฟังพุทธธรรมก็จะเกิดความศรัทธาเชื่อมั่น ส่วนคนที่ไม่มีบุญเมื่อได้ฟังพุทธธรรม ไม่เพียงไม่รู้จักรักถนอม ยังใส่ร้ายป้ายสีอีกด้วย คนประเภทนี้ช่างไม่มีบุญเอาซะเลย

พุทธจี้กง: ที่พวกเราสองคนพูดมานี้ พวกเจ้าจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่พวกเจ้า ฮ่าๆ ! วันนี้ได้เวลาประพันธ์หนังสือแล้ว

ศิษย์เราเจ้ารีบนั่งบัลลังก์บัวเตรียมออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ครับ ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางเถอะ

พุทธจี้กง: เมื่อครั้งที่แล้ว พระโพธิสัตว์กำลังจะพูดเรื่องมหาปณิธาน 48 ข้อให้เจ้าฟัง เจ้ายังจำได้หรือไม่ ?

ไฉ้เซิง: จำได้ครับ วันนี้ศิษย์ก็ได้ล้างหูเตรียมตัวมาตั้งใจฟังแล้ว

พุทธจี้กง: ตอนนี้พระโพธิสัตว์มารับเราอยู่เบื้องหน้านั่นแล้ว ศิษย์เรารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี รีบตามเรามาเถอะ

ไฉ้เซิง: ครับ ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

โพธิสัตว์: เมธีอยากรู้ว่ามหาปณิธาน 48 ข้อของพระอมิตาภพุทธเจ้า มีอะไรบ้างใช่หรือไม่ ?

ไฉ้เซิง: ใช่ครับ

โพธิสัตว์: เอาล่ะ งั้น ตอนนี้เราจะบอกเจ้า มหาปณิธานทั้ง 48 ข้อของพระอมิตาภพุทธเจ้ามีดังนี้

<u>ปณิธานข้อที่ 1</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากในพุทธเกษตรของข้าพเจ้ายังมี นรก เปรต เดรัจฉาน ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 2</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าหลังจากที่สิ้นอายุขัยแล้ว ยังตกสู่อบายภูมิทั้ง 3 อีก ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 3</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าทั้งหมดไม่มีรูปกายดั่งทองคำบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 4</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้ามีรูปลักษณ์อันผิดแผกแตกต่างกัน มีศุภลักษณ์และอัปลักษณ์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 5</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ไม่สามารถล่วงรู้

เรื่องราวในอดีตชาติย้อนกลับไปร้อยพันโกฏินยุตะกัป ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 6</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงทิพยจักษุ ไม่สามารถมองเห็นพุทธเกษตรต่าง ๆ จำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 7</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงทิพยโสต ไม่สามารถสดับฟังเสียงในพุทธเกษตรต่าง ๆ จำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 8</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงเจโตปริยญาณ ไม่สามารถล่วงรู้ความคิดในจิตใจของเวไนยทั้งปวงในพุทธเกษตรต่าง ๆ จำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 9</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงอิทธิวิธี ไม่สามารถท่องไปในพุทธเกษตรต่างๆเกินกว่าร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตรในเวลาเพียงชั่วความคิดแวบเดียว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 10</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้ายังมีมิจฉาดำริ คิดเพ้อฝันเลยเถิด ละโมบโลภมากในสิ่งที่ไม่สมควร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 11</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่มุ่งมั่นบำเพ็ญฌานสมาธิตราบจนกระทั่งดับสิ้นกองกิเลสเข้าสู่นิพพาน ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 12</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากพุทธรัศมีของข้าพเจ้าไม่สามารถส่องสว่างไปถึงพระพุทธเจ้าทั้งหลายจำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธองค์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 13</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากอายุขัยของข้าพเจ้าไม่สามารถยืนยาวเกินกว่าร้อยพันโกฏินยุตะกัป ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 14</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จำนวนอรหันตสาวกในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะมีจำนวนมากมายจนไม่สามารถนับคำนวณปริมาณให้ครบถ้วนได้ หากจำนวนอรหันตสาวกในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าสามารถนับคำนวณปริมาณให้ครบถ้วนได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 15</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะมีอายุขัยที่ยืนยาวอย่างไร้ขอบเขตประมาณ เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะตั้งปณิธานไปเกิดยังโลกธาตุอื่น เพื่อฉุดช่วยเวไนยและส่งเสริมเผยแพร่พุทธธรรมให้กว้างไกล มิเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 16</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า

ยังได้ยินได้ฟังเรื่องที่เป็นอกุศล ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 17 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายซึ่งมีจำนวนนับประมาณมิได้ในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศ ไม่สรรเสริญสดุดีในพุทธนามของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 18 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศ สามารถบังเกิดจิตเคารพศรัทธาเชื่อมั่น ปรารถนาจะมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า แม้นกระทั่งระลึกสวดท่องนามของข้าพเจ้าเพียงสิบครั้งแล้ว ไม่อาจได้มาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เว้นเสียแต่ว่าคนผู้นั้น จะเป็นผู้ทำอนันตริยกรรมห้าประการ รวมถึงการให้ร้ายพระสัทธรรม ซึ่งเป็นกรรมหนัก (อนันตริยกรรม คือกรรมที่เป็นบาปหนักที่สุด มี 5 อย่างคือ 1.ฆ่าพ่อ 2.ฆ่าแม่ 3.ฆ่าอรหันต์ 4.ใส่ร้ายป้ายสีพระพุทธะ ทรยศหักหลังพระพุทธะทำลายร่างกายของพระพุทธะ 5.ทำลายคณะสงฆ์ หรือคณะผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมให้เกิดความแตกแยก)

ปณิธานข้อที่ 19 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศสามารถบังเกิดโพธิจิตบำเพ็ญจิตบ่มเพาะหล่อเลี้ยงธรรมญาณ หมั่นสร้างบุญสร้างกุศล บังเกิดปณิธานความมุ่งมั่นด้วยความศรัทธาจริงใจ ปรารถนาจะมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ในขณะที่อายุขัยของพวกเขาเหล่านั้น กำลังจะสิ้นลงแล้ว ข้าพเจ้ากับบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายมิได้ไปปรากฏกายอยู่เบื้องหน้าของพวกเขาเหล่านั้น เพื่อรับพวกเขาเหล่านั้นมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 20 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศ ได้ยินนามของข้าพเจ้าแล้ว มีจิตอันพันผูกระลึกถึงพุทธเกษตรของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต ดำเนินกุศลคุณธรรมความดีทั้งปวง ศรัทธาอย่างสุดใจ อุทิศบุญกุศลทั้งปวงที่ได้กระทำมาเพื่อขอมาเกิดยังแดนพุทธเกษตรของข้าพเจ้าแล้ว ความปรารถนานั้นไม่อาจบรรลุผล ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 21 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัม

พุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่มีลักษณะของมหาบุรุษผู้สมบูรณ์เพียบพร้อมด้วยมหาปุริสลักษณะทั้ง 32 ประการอันสง่างามหมดจดเสมอเหมือนกันทั้งหมดแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 22 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว บรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายจากพุทธเกษตรอื่น ๆ ที่มาอุบัติยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ย่อมบรรลุถึงความเป็นเอกชาติปฏิพันธ์ได้อย่างแน่นอน (เอกชาติปฏิพันธ์คือโพธิสัตว์ที่มีพันธะเกี่ยวเนื่องกับการเกิดอีกเพียงชาติเดียว ก็จะได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า) เว้นเสียแต่ว่าผู้นั้นจะมีมูลปณิธานเดิมของตนที่มุ่งหมายจะกล่อมเกลาสั่งสอนฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลาย จึงท่องเที่ยวไปในโลกธาตุต่างๆ บำเพ็ญโพธิสัตว์จริยา ถวายสักการะบูชาต่อพระพุทธเจ้าทั้งปวงในโลกธาตุทั้งสิบทิศ กล่อมเกลาสั่งสอนเวไนยสัตว์จำนวนมากมายสุดประมาณดั่งเม็ดทรายในมหาคงคานทีให้ตั้งอยู่ในอนุตตรสัมมาสัมโพธิมรรค หากมิเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 23 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะ

สามารถอาศัยพุทธานุภาพของข้าพเจ้า มีอิทธิฤทธิ์ท่องไปในพุทธเกษตรต่างๆ ถวายสักการะบูชาต่อพระพุทธเจ้าทั้งปวงอันมีปริมาณมิอาจนับคำนวณโกฏินยุตะได้ โดยใช้เวลาเพียงช่วงหนึ่งภัตกิจ หากมิสามารถทำได้เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 24</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ยามใดที่โพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า อยู่ ณ เบื้องหน้าของพระพุทธเจ้าทั้งปวง ย่อมจะต้องสำแดงกุศลมูลซึ่งเป็นรากเหง้าแห่งคุณความดี เมื่อปรารถนาสิ่งใดเป็นเครื่องถวายสักการะบูชาต่อพระพุทธเจ้าแล้ว สิ่งนั้นย่อมบังเกิดมีขึ้นสมดั่งใจปรารถนา หากแม้นไม่เป็นไปดังนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 25</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถแสดงธรรมด้วยความเป็นสัพพัญญู ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (สัพพัญญู คือ ผู้รู้ทุกสิ่งทุกอย่างผู้รู้ทั่ว)

<u>ปณิธานข้อที่ 26</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า

ไม่สามารถบรรลุถึงวัชรนารายณกาย ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 27 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ทุกสรรพสิ่งในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า จะต้องมีความวิจิตรพิสดาร มีกลิ่นหอมสะอาด มีรูปลักษณ์ที่พิเศษมหัศจรรย์ และไม่สามารถกล่าวถึงจำนวนปริมาณได้ หากแม้นบรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ได้บรรลุทิพยจักษุ สามารถใช้ตาทิพย์มานับคำนวณล่วงรู้ถึงนามและจำนวนของสรรพสิ่งในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าได้ครบถ้วนแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 28 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายตลอดจนถึงเทพหรือแม้แต่คนที่มีบุญกุศลเพียงน้อยนิด ซึ่งเกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถได้รับรู้หรือได้พบเห็นซึ่งลานธรรมและต้นธรรมพฤกษ์ขนาดสูงสี่ล้านลี้อันมีแสงสีมากมายสุดประมาณแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 29 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าได้อ่าน ได้สวดท่อง หรือได้สาธยายพระธรรมคัมภีร์แล้วไม่

สามารถบรรลุถึงปัญญาและปฏิภาณไหวพริบในการกล่าวแก้หรือโต้ตอบได้ทันทีทันควันอย่างแยบคาย ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 30 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากปัญญาและปฏิภาณไหวพริบของโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าสามารถหยั่งวัดขอบเขตได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 31 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ความวิสุทธิ์สว่างแห่งพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะต้องรุ่งเรืองโชติช่วง สามารถฉายส่องไปยังบรรดาพุทธเกษตรอื่น ๆ ทั่วทั้งสิบทิศเป็นจำนวนสุดประมาณเกินกว่าจะจินตนาการได้ หากมิสามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 32 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ตำหนักมณเฑียรสถาน วิหารสูง หอทัศนา สระโบกขรณี (สระบัว) ดอกไม้ ใบหญ้า ต้นไม้ รวมถึงสรรพสิ่งทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ทั้งหมดจะต้องสำเร็จขึ้นจากรัตนชาตินานาและของหอมนับร้อยพันชนิดประกอบกันขึ้นมา ส่งกลิ่นหอมขจรขจายไปทั่วโลกธาตุทั้งสิบทิศ เมื่อโพธิสัตว์

ได้สูดดมแล้วย่อมจะบำเพ็ญในพุทธจริยา หากไม่สามารถเป็นไปดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 33</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ในพุทธเกษตรทั้งหลายทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณได้สัมผัสรัศมีของข้าพเจ้า ย่อมเกิดความปีติสุข มีกายใจอ่อนโยน มีจิตเมตตาสร้างกุศลความดี แล้วมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 34</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ในพุทธเกษตรทั้งหลายทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณได้สดับนามของข้าพเจ้า แล้วมิได้บรรลุในอนุตปัตติกธรรมกษานติ และธารณีอันลึกซึ้ง ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ *(อนุตปัตติก ธรรมกษานติ คือ ความอดทนเชื่อในธรรมอันไม่เกิดไม่ดับ)*

<u>ปณิธานข้อที่ 35</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากสตรีทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณนั้น ได้สดับนามของ

ข้าพเจ้า แล้วมีความปีติศรัทธายินดีบังเกิดโพธิจิต เบื่อหน่ายเอือมระอาในกายของสตรี หลังจากที่สิ้นอายุขัยแล้ว หากยังได้รูปกายเป็นสตรีอยู่อีก ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 36</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายมหาศาลสุดขอบเขตประมาณนั้น ได้สดับนามของข้าพเจ้า เมื่อถึงคราวที่สิ้นอายุขัยแล้วย่อมจะบำเพ็ญในพรหมจริยาอยู่เป็นนิจ ตราบจนสำเร็จพุทธมรรค หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 37</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพเทวาและมนุษย์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศ อันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณนั้นได้สดับนามของข้าพเจ้า แล้วทำการกราบนมัสการด้วยเบญจางคประดิษฐ์ น้อมเป็นที่พึ่งด้วยจิตปีติ ศรัทธายินดี บำเพ็ญในโพธิสัตว์จริยา แล้วเขาผู้นั้นไม่เป็นที่เคารพของเหล่าเทพเทวาและมนุษย์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 38</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าปรารถนาเสื้อผ้าอาภรณ์ ย่อมได้เสื้อผ้าอาภรณ์ตามใจนึก ดั่งที่พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญไว้ เสื้อผ้าอาภรณ์ที่ดีอันเหมาะสมแก่กายและสอดคล้องต่อธรรมนั้น ย่อมปรากฏอยู่บนกายได้เองหากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 39</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถได้รับความสุขที่เทียบเท่ากับความสุขของภิกษุผู้สิ้นอาสวกิเลสแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 40</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าปรารถนาที่จะมองดูพุทธเกษตรต่าง ๆ ทั่วทั้งสิบทิศ ย่อมมองดูได้ดั่งใจปรารถนา (โดยในต้นรัตนพฤกษ์ล้วนฉายส่องให้เห็นได้ดุจดั่งกระจกใสที่มองเห็นภาพปรากฏอยู่เบื้องหน้า) หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 41 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า ทุกภพทุกชาติตราบจนกระทั่งได้บรรลุสู่ความเป็นพุทธะย่อมมีอินทรีย์ที่สมประกอบบริบูรณ์ไม่บกพร่องอัปลักษณ์ หากมีอินทรีย์บกพร่องอัปลักษณ์ไม่สมประกอบบริบูรณ์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 42 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า พวกเขาย่อมจะบรรลุถึงความวิสุทธิ์วิมุตติ สมาธิ และเมื่อดำรงอยู่ในสมาธิจะสามารถถวายสักการะต่อบรรดาพระพุทธโลกนาถเจ้าทั้งหลายจำนวนมากมายสุดประมาณได้ในช่วงเวลาเพียงชั่วขณะจิต โดยไม่ทำให้จิตเสียสมาธิ หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 43 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า หลังจากที่พวกเขาสิ้นอายุขัยลงแล้วจะได้ไปเกิดในตระกูลอันสูงศักดิ์ หากไม่สามารถเป็นดังนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 44</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า พวกเขาจะเกิดอุพเพงคาปีติ บำเพ็ญโพธิสัตว์จริยา สมบูรณ์พร้อมในรากเหง้าแห่งคุณธรรมความดี หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ *(อุพเพงคาปีติ คือ ปีติโลดลอยเป็นอย่างแรง ให้รู้สึกใจฟู แสดงอาการหรือทำการบางอย่างโดยมิได้ตั้งใจ เช่น เปล่งอุทาน เป็นต้น)*

<u>ปณิธานข้อที่ 45</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า พวกเขาจะได้บรรลุในสมันตนุคตสมาธิ และจะตั้งมั่นอยู่ในสมาธิตราบจนกระทั่งได้สำเร็จเป็นพุทธะ เมื่อดำรงอยู่ในสมาธิย่อมได้พบกับพระพุทธเจ้าทั้งหลายจำนวนมากมายสุดประมาณอยู่เป็นนิจ หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 46</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าย่อมได้สดับฟังธรรมที่ตนอยากฟังตามใจปรารถนา หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 47</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้าแล้ว ไม่สามารถบรรลุถึงความเป็นผู้ไม่ถดถอยในธรรม ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

<u>ปณิธานข้อที่ 48</u> เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่น ๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้าแล้ว ไม่สามารถบรรลุถึงธรรมกษานติประการที่หนึ่ง ประการที่สอง ประการที่สาม และไม่สามารถบรรลุถึงความเป็นผู้ไม่ถดถอยในธรรมได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (ธรรมกษานติ 1.ความอดทนต่อเสียงดังต่าง ๆ ขันติที่ตระหนักว่าสรรพสิ่งเป็นของไม่จริงแท้เหมือนกับเสียงและเสียงสะท้อน 2.ความอดทนที่จะปฏิบัติอนุโลมตามธรรม อดทนเพราะมีความนอบน้อมถ่อมตนคล้อยตามความจริง 3.ความอดทนเชื่อในธรรมอันไม่เกิดไม่ดับ

สภาวะที่โพธิสัตว์ได้บรรลุ ซึ่งในขั้นนี้โพธิสัตว์จะเห็นธรรมชาติแห่งธรรม - คัดลอกจากพจนานุกรมพุทธศาสนาจีน - สันสกฤต - อังกฤษ - ไทย)

หลังจากนั้น ท่าน(พระอมิตาภพุทธเจ้า)ก็ค่อยๆเอาปณิธานเหล่านี้ของท่านมาสร้างพุทธภูมิที่ยิ่งใหญ่สง่างาม สำเร็จเป็น

แดนสุขาวดี นามของท่าน *“อาหมีถัวฝอ”* (อมิตาภพุทธเจ้า) ก็ได้รับการชื่นชมสรรเสริญและสวดท่องจากบรรดาโพธิสัตว์ เทพเทวาและเวไนยทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศ

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ดังนั้น ชาวโลกทั้งหลายควรเชื่อมั่นว่า แดนสุขาวดีนั้น มีอยู่จริง

โพธิสัตว์: ฮ่าๆ ! ในที่สุดเมธีก็เข้าใจ ตอนนี้พระพุทธจี้กงจะพาเจ้ากลับสำนักแล้ว

พุทธจี้กง: รีบกราบขอบคุณพระโพธิสัตว์สิ พวกเราเตรียมกลับกันได้แล้ว

ไฉ้เซิง: กราบขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ชี้แนะ

โพธิสัตว์:: เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถอะ

พุทธจี้กง: ศิษย์เราเจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมกลับสำนักกัน

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์กลับสำนัก

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 10

พระโพธิสัตว์อธิบายถึงความสำคัญของการสวดพุทธนาม ในช่วงวาระสุดท้ายของชีวิต

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 15 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

อันหนังสือ จาริกแดน สุขาวดี ย่อมประพันธ์ สำเร็จได้
พุทธนาม ท่องสวดไว้ พ้นเวียนว่าย ได้ไปเกิด แดนสุขา
เหตุปัจจัย อันยิ่งใหญ่ โปรดรากบุญ สามระดับ โดยทั่วหน้า
ยุคปลายธรรม แล้วหนา รีบลงแส้ ปฏิบัติ เร่งบำเพ็ญ

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! หลายเดือนมานี้จาริกแดนสุขาวดี ประพันธ์หนังสือ เพื่อให้ชาวโลกได้เข้าใจถึงสภาพลักษณะโดยรวมอันแท้จริงของแดนสุขาวดีอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าอาตมาจะต้องแบกภาระหนักแต่ก็รู้สึกว่ามีคุณค่ามีความหมายเป็นอย่างยิ่ง

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์มีจิตใจที่เสมอภาคเที่ยงธรรม ไม่เห็นแก่ตัวจริง ๆ คนอื่น ๆ ล้วนเห็นแก่ลัทธินิกายของตัวเอง ยึดแต่ฝ่ายของตัวเอง พระอาจารย์มีน้ำใจเปิดกว้างให้กับ

ทุกฝ่าย อนุเคราะห์ผู้อื่นอย่างแท้จริง มิน่าล่ะ ใครๆถึงได้เรียกพระอาจารย์ว่า "จี้กง" แต่ศิษย์ว่าพระอาจารย์จัดการเรื่องราวต่างๆด้วยจิตใจที่เปิดเผยตรงไปตรงมาสมกับที่ผู้บำเพ็ญท่านหนึ่งในศาสนาหนึ่งยกย่องพระอาจารย์ว่าเป็น "光明磊落佛 กวงหมิง เหล่ยลั่วฝอ"

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา ! นึกไม่ถึงว่าเจ้าจะรู้จักพูดจาประจบประแจงอาจารย์เป็นด้วยนะนี่

ไฉ้เซิง: รึไม่จริง ?

พุทธจี้กง: แท้จริงแล้วการบำเพ็ญเดิมทีก็คือการมีจิตใจที่เสมอภาค ไม่เห็นแก่ตัว ถ้าหากว่าไม่พูดถึงหลักธรรม พูดแต่เรื่องถูกผิด เอาแต่โต้เถียงกัน คนประเภทนี้ไม่ใช่คนที่จะส่งเสริมธรรมให้เผยแพร่ขยายออกไป กลับกลายเป็นการสร้างวจีกรรมอีกด้วย วันนี้เราสองคนได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดี คุณค่าและความหมายของการประพันธ์หนังสือเล่มนี้ก็คือเพื่อแนะนำให้บุคคลทั่วไปรวมถึงผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมได้รู้จักแดนวิสุทธิภูมิเพิ่มขึ้น อีกหนึ่งแห่งให้พวกเขาได้รู้จักวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวิธี แล้วจะใส่ร้ายป้ายสีทำลายชื่อเสียงความสำเร็จของผู้อื่นเพียงเพื่อความเห็นแก่ตัวของตัวเองได้อย่างไร ?

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง เอาสิ่งดีๆบอกต่อกับผู้อื่น ให้ผู้อื่นได้ร่วมกันแบ่งปันสิ่งดีๆ ให้ผู้อื่นได้รับสิ่งดีๆ ตัวเองก็รู้สึกมีความสุข

พุทธจี้กง: งั้น พวกเราเริ่มออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ครับ ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! กำลังจะออกเดินทางอยู่พอดี คิดไม่ถึงว่าพระโพธิสัตว์ก็มาอยู่เบื้องหน้าเราซะแล้ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์: วันนี้ได้รู้ก่อนล่วงหน้าว่า เมธีจะประพันธ์หนังสือ ดังนั้นเลยมาถึงก่อนก้าวหนึ่ง

ไฉ้เซิง: แปลกจัง ! แดนสุขาวดีอยู่ห่างไกลจากที่นี่หมื่นโกฏิพุทธเกษตร แล้วพระโพธิสัตว์รู้ล่วงหน้าได้อย่างไร ?

โพธิสัตว์: ถึงแม้ว่าแดนสุขาวดีจะอยู่ห่างไกลจากที่นี่หมื่นโกฏิพุทธเกษตร แต่แดนสุขาวดีกับสหาโลกธาตุแห่งนี้ ก็ยังคงอยู่ร่วมกันภายในอาณาเขตสิบทิศของมหาจักรวาลที่มีแสงรัตนรัศมีอันรุ่งเรืองโชติช่วงสว่างไสว ดังนั้น ขอเพียงชาวโลกมีความคิดที่สว่างไสว สวดท่องพุทธนามด้วยจิตที่เคารพศรัทธา

จริงใจ พระพุทธะโพธิสัตว์ย่อมรับรู้ได้

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้

โพธิสัตว์: นับตั้งแต่ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเป็นต้นมา จนกระทั่งถึงครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่สิบแล้ว สภาพลักษณะโดยรวมส่วนใหญ่ก็แนะนำไว้ในหนังสือแล้ว หากชาวโลกยังไม่คิดที่จะสวดท่องพุทธนาม ต่อให้เมธีเอาต้นไม้ใบหญ้าทั้งหมดในแดนสุขาวดีมาอธิบายให้ละเอียดก็ไม่มีประโยชน์

ไฉ้เซิง: พระโพธิสัตว์พูดได้มีเหตุผล ตอนนี้ชาวโลกล้วนเห็นแก่ผลประโยชน์มาเป็นอันดับแรก พวกเขาต่างก็เข้าใจว่าการสวดพุทธนามต้องรอให้ตายแล้วถึงจะมีประโยชน์ ดังนั้นพวกเขาเลยคิดว่า งั้น เดี๋ยวรอให้ใกล้ ๆ จะตายก่อนก็แล้วกันเดี๋ยวค่อยสวด

โพธิสัตว์: ยามปกติไม่สวด รอจนใกล้จะตายแล้วเพิ่งจะมาสวด ถึงตอนนั้น คิดอยากจะสวดก็สวดยากแล้ว

ไฉ้เซิง: พูดได้ถูกต้อง

โพธิสัตว์: ความจริงแล้วประโยชน์ของการสวดพุทธนามนั้นมีมากมาย จงอย่าเข้าใจผิดคิดว่าตายแล้วถึงจะมีประโยชน์ พึงรู้เถิดว่า พระพุทธะคือราชาแห่งแพทย์ ดังนั้น คนที่มีร่างกายเจ็บป่วยทำไมไม่ลองสวดพุทธนามดูล่ะ

ไฉ้เซิง: ยังไงครับ ?

โพธิสัตว์: เพราะว่าการสวดพุทธนามสามารถทำให้ความคิดรวมเป็นหนึ่ง ขจัดความคิดเพ้อฝัน เจ้าดูสิ ชาวโลกมักจะมีความคิดที่เพ้อฝันฟุ้งซ่านวุ่นวาย ความคิดเหนื่อยล้า ทำให้นอนไม่หลับติดต่อกันเป็นเวลายาวนาน กลายเป็นโรคจิตเภท โรคประเภทนี้ก็คือโรคจิต โรคจิตเป็นโรคที่ไม่มียารักษาให้หาย มีเพียงการสวดพุทธนามจึงสามารถรักษาโรคจิตได้ เพราะว่าการสวดพุทธนามสามารถรวมความคิดให้เป็นหนึ่ง นำจิตที่ฟุ้งซ่านกลับมารวมเป็นหนึ่ง ก็สามารถรักษาโรคจิตได้เอง ก็เหมือนดั่งที่จงฟงกั๋วซือกล่าวไว้ว่า *"พุทธนามก็เหมือนดั่งดวงแก้วใส ความคิดเพ้อฝันของเวไนยก็เหมือนดั่งน้ำขุ่นที่อยู่ในสระ เมื่อโยนดวงแก้วใสลงไปในน้ำที่ขุ่น ย่อมทำให้น้ำที่ขุ่นอยู่ตกตะกอนกลายเป็นน้ำใส เมื่อสวดพุทธนามเข้าไปในจิตที่ว้าวุ่น จิตที่ว้าวุ่นย่อมสำเร็จเป็นพุทธะ"* นี่ก็คือยาที่ดีที่สุดที่ใช้รักษาโรคจิตและเป็นทางลัดที่ดีที่สุดในการสำเร็จเป็นพุทธะ

ไฉ้เซิง: พระโพธิสัตว์เมตตา ถ้าหากว่าคน ๆ หนึ่งนอนป่วยติดเตียงลุกไม่ขึ้น ตอนที่ขับถ่ายอุจจาระปัสสาวะรดเตียง หรือผู้หญิงที่มีประจำเดือน หรือว่าตอนขณะที่เข้าห้องน้ำอยู่ สามารถสวดพุทธนามได้หรือไม่ ?

โพธิสัตว์: ย่อมสวดได้อย่างแน่นอน พึงรู้ไว้เถิดว่า พระพุทธะมีมหาเมตตามหากรุณา ก็เหมือนกับดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงส่องผืนปฐพี พระองค์ไม่ได้แบ่งแยกว่าใครร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน หรือต่ำต้อย และเหมือนกับมหาสมุทรที่สามารถรองรับแม่น้ำทุกสายที่ไหลมารวมกันโดยไม่ได้แบ่งแยกว่าน้ำนั้นจะใสสะอาดหรือเป็นน้ำที่สกปรกโสโครก เหมือนกับแม่ที่มีความรักความเมตตาและอ่อนโยนต่อลูก ท่านจะรังเกียจ ขยะแขยงและทอดทิ้งลูก ๆ ที่ขับถ่ายอุจจาระปัสสาวะรดที่นอนของตัวเองได้อย่างไรกัน ดังนั้น ขอเพียงชาวโลกสวดท่องพุทธนามด้วยจิตศรัทธาจริงใจ สวดพุทธนามด้วยจิตหนึ่งใจเดียว พระพุทธะจะคิดเล็กคิดน้อยกับความสกปรกที่เปรอะเปื้อนเพียงแค่รูปกายภายนอกของมนุษย์ได้อย่างไร คนที่เจ็บป่วยยิ่งต้องสวดพุทธนาม ถ้าหากมีคนช่วยสวดให้ด้วยก็จะยิ่งดี การสวดพุทธนามยังแบ่งได้ 3 แบบ 1.ใช้ปากสวด 2.ใช้ใจสวด ซึ่งก็คือการสวดท่องในใจแบบเงียบๆ 3.ใช้การเพ่งมองรูป ระลึกถึงแล้วสวดพุทธนาม ถ้าหากเป็นขณะที่กำลังเข้าห้องน้ำ อยู่ก็สามารถเปลี่ยนมาใช้ใจสวดได้ แค่สวดท่องแบบเงียบๆในใจก็พอ เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อพระพุทธะโพธิสัตว์ แต่ว่าวิธีการสวดพุทธนามที่ได้มาตรฐานก็คือในใจระลึกถึงพระอมิตาภพุทธ

เจ้า ปากสวดพุทธนาม หูก็ฟังเสียงสวดพุทธนาม ให้เสียงสวดพุทธนามได้วนเวียนไปมาอยู่ในใจ ปาก และความคิดเท่ากับ 3 กรรมบริสุทธิ์ เมื่อผ่านไปนานวันเข้า พลังฝีมือความสามารถในการสวดพุทธนามก็ยิ่งล้ำลึก ใจตนก็คือใจของพุทธะ จิตตนก็คือจิตของพุทธะ ย่อมสำเร็จเป็นพุทธะ

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยมักจะเห็นคนจำนวนมากที่พออ้าปากปุ๊บก็หลุดคำหยาบออกมา เป็นคำที่ไม่สมควรพูดเป็นอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์: ที่ชาวโลกมีพวกสำนวนหรือคำพูดติดปากที่ไม่ดี นั่นล้วนเป็นเพราะติดต่อคบหากับคนที่ไม่ดี จึงแปดเปื้อนสิ่งที่ไม่ดีกลับมา ควรจะแก้ไขกลับตัวใหม่ ถ้าหากเราสามารถเอาคำว่า *"อาหมีถัวฝอ"* มาเป็นคำพูดติดปากแทนการพูดคำหยาบ กลับจะทำให้คนอื่นเคารพเราเสียด้วยซ้ำไป และยิ่งสามารถเป็นการเอาเชื้อที่ดีไปแพร่กระจายให้ติดต่อสู่ญาติพี่น้องมิตรสหาย ให้พวกเขาได้มีโอกาสสามารถบำเพ็ญปากบำเพ็ญใจ เปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพูดหยาบคายในยามปกติของพวกเขา เมื่อผ่านไปนานวันเข้า คำว่า *"อาหมีถัวฝอ"* ก็จะกลายเป็นคำพูดที่ติดปากของพวกเขา แทนการพูดคำหยาบ เช่นนี้ก็เป็นวิธีการที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการฉุดช่วยคนให้สวดพุทธนามมิใช่หรือ?

ไฉ้เซิง: ใช่ครับ

โพธิสัตว์: ยังมีอีกนะ ในยามปกติเมื่อพบเจอกับสถานการณ์ฉุกเฉินหรือประสบกับภัยพิบัติ หากสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่อง *"อาหมีถัวฝอ"* มีจิตหนึ่งใจเดียวมุ่งตรงต่อพระอมิตาภพุทธเจ้า เพียงชั่วพริบตาเดียวในขณะที่เกิดอุบัติเหตุเคราะห์ร้ายเสียชีวิต ก็จะสามารถได้รับพุทธานุภาพปกปักคุ้มครองและพาไปเกิดที่แดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง: งั้น อย่างนี้การสวดพุทธนามในช่วงวาระสุดท้ายของชีวิตก็ยิ่งมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์: ย่อมเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน ดังนั้น คนที่กำลังใกล้จะตาย ดีที่สุดให้สวดพุทธนามไว้อยู่ตลอดเวลาอย่าได้ขาด ถ้าหากญาติพี่น้องของเราที่ไปยืนรายล้อมอยู่เบื้องหน้าของคนที่กำลังใกล้จะตายไม่รู้จักการสวดพุทธนามหรือสวดพุทธนามไม่เป็นก็ต้องช่วยสอนเขา อธิบายข้อดีของการสวดพุทธนามเพื่อไปเกิดแดนสุขาวดีให้พวกเขาได้เข้าใจพร้อมทั้งสอนญาติพี่น้องให้ช่วยกันสวดพุทธนามด้วย ถ้าหากคนที่ช่วยสวดพุทธนาม ช่วยสวดจนเพลียแรงแล้วก็ต้องสับเปลี่ยนคนมาช่วยสวด ให้เสียงสวดพุทธนามดังวนเวียนอยู่อย่างนั้นไปเรื่อยๆอย่าได้ขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในครอบครัว

ของคนที่กำลังใกล้จะตาย จะต้องไม่ไปยืนอยู่ตรงหน้าให้คนที่กำลังใกล้จะตายเห็น ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้คนที่กำลังใกล้จะตายเกิดความอาลัยอาวรณ์ แล้วเสียงสวดพุทธนามก็จะต้องไม่มีท่วงทำนองที่โศกเศร้าหรือเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้น มิฉะนั้นผู้ที่กำลังใกล้จะตายก็จะยิ่งโศกเศร้าเสียใจ หากมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมก็อย่าพูดคุยกันให้วุ่นวาย เพราะจะเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของคนที่กำลังใกล้จะตายทำให้เสียสมาธิจนลืมสวดพุทธนาม และที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อตอนที่วิญญาณออกจากร่างของผู้ตายแล้ว ในขณะนั้นอย่าได้แสดงความโศกเศร้าเสียใจร้องห่มร้องไห้ต่อหน้าศพของผู้ตาย เพราะว่าถึงแม้ว่าลมหายใจและชีพจรของผู้ตายจะหยุดลงแล้วก็ตาม แต่ในช่วงเวลา 10 - 12 ชั่วโมงนี้วิญญาณของผู้ตายจะยังไม่ไปไหนไกลจากร่างของเขา ดังนั้นวิญญาณยังคงรับรู้และมีความรู้สึกต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ถ้าหากว่าญาติพี่น้องร้องไห้แสดงความเสียใจ ณ ขณะนั้นทันที ก็จะทำให้วิญญาณของผู้ตายเกิดความทุกข์ใจ สับสนทำอะไรไม่ถูก สูญเสียสัมมาสติอันสว่างไสวไป เกิดจิตที่ยึดติดลุ่มหลงไม่รู้ตื่น แล้วตกสู่การเวียนว่ายในหกภูมิวิถี

ไฉ้เซิง: โอ้ ! ถ้าอย่างนั้นก็น่าเสียดายมากเลย แต่เพราะ

อะไรการร้องไห้คร่ำครวญของญาติพี่น้อง จึงทำให้เสียโอกาสที่จะได้ไปเกิดแดนสุขาวดีล่ะ ?

โพธิสัตว์: เป็นเพราะคนที่สวดพุทธนาม ดอกบัวของเขาในสระสัปตรัตนะที่แดนสุขาวดีก็จะเจริญงอกงาม ถ้าหากคนที่สวดพุทธนามยิ่งมีความขยันในการสวด ดอกบัวก็จะยิ่งเจริญเติบโต ยิ่งสร้างบุญสร้างกุศลมาก ดอกบัวก็ยิ่งโตไว รอจนกระทั่งคนที่สวดพุทธนามใกล้จะหมดสิ้นอายุขัย พระพุทธะโพธิสัตว์ก็จะถือเอาดอกบัวนั้น ลงมาเป็นบัลลังก์บัวรับคนที่สวดพุทธนามกลับไป คนที่สวดพุทธนามถ้าหากว่าในขณะที่กำลังจะสิ้นอายุขัยยังสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดพุทธนาม จิตญาณของเขาก็จะเข้ามาอยู่ในบัลลังก์บัวอย่างนี้ก็ไปเกิดแดนสุขาวดีได้สำเร็จ แต่กลับกัน ถ้าหากขณะที่กำลังจะไปเกิดแดนสุขาวดี ญาติสนิทมิตรสหายร้องไห้โศกเศร้าเสียใจให้กับผู้ตาย วิญญาณของผู้ตายก็จะถูกรบกวน ทำให้ชั่วขณะนั้นผู้ตายเกิดความหวั่นไหวในความรักความผูกพัน จิตใจเกิดความสับสนว้าวุ่น ทำให้เกิดความคิดที่เลอะเลือน สุดท้ายก็กลัวว่าวิญญาณของตัวเองจะต้องจากโลกนี้ไป เลยกลายเป็นวิญญาณที่ล่องลอยซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายมาก

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ สภาพเหตุการณ์แบบนี้

มีความเกี่ยวข้องกับเหตุปัจจัยของตัวเองด้วยรึป่าว

โพธิสัตว์: ต้องเกี่ยวข้องกันแน่นอนอยู่แล้ว เพราะว่าบางคนนั้น ในยามปกติไม่ได้สวดท่องพุทธนาม แล้วก็ไม่ได้ผูกบุญสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง อีกทั้งไม่ได้สร้างบุญสร้างกุศล ดังนั้นตอนที่วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง จึงไม่มีกัลยาณมิตรมาช่วยค้ำจุนส่งเสริม แล้วญาติพี่น้องเองก็ยึดติดลุ่มหลงไม่รู้จักตื่น อยู่ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ คิดอยากจะไปเกิดแดนสุขาวดีก็เป็นเรื่องที่ยากลำบากมาก

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์: งั้นเราจะเปรียบเทียบให้เจ้าฟังนะ พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณา ก็เปรียบเหมือนดวงจันทร์อันสุกสว่างบนท้องฟ้า ชาวโลกที่สวดพุทธนามก็เปรียบเหมือนน้ำในทะเลสาบ น้ำในทะเลสาบตอนที่ยังไม่กระเพื่อม ภาพเงาสะท้อนของดวงจันทร์ที่อยู่ในน้ำก็สุกสว่าง คนสวดพุทธนามที่กำลังจะสิ้นอายุขัยก็เช่นกัน ขณะที่จิตสงบสวดพุทธนาม ได้รับพุทธรังสีฉายส่อง พุทธะก็อยู่ตรงหน้า พุทธะก็อยู่ในใจ เมื่อเหตุปัจจัยถึงพร้อม จิตเชื่อมโยงตอบรับกัน จึงได้รับพลังแห่งพุทธปณิธานและสามารถได้ไปเกิดแดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง: โอ้ ! ที่แท้เป็นเช่นนี้

โพธิสัตว์: ยังมีอีกจุดหนึ่งที่จะต้องใส่ใจระมัดระวัง นั่นคือภายในระยะเวลา 10 - 12 ชั่วโมง หลังจากที่ญาติพี่น้องเสียชีวิตไป ควรช่วยกันสวดพุทธนามต่อไปเรื่อย ๆ อย่าเพิ่งรีบหยุดสวด อย่างนี้วิญญาณของผู้ตายจึงจะสามารถหลุดพ้นได้ และยังสามารถเพิ่มระดับชั้นการเกิดในดอกบัวให้สูงขึ้นด้วย ถ้าหากอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ดีที่สุดทุกคนในครอบครัวของผู้ตายควรกินเจ 49 วัน และห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างนี้ ก็จะมีประโยชน์เป็นผลดีต่อผู้ตายเป็นอย่างยิ่ง

ไฉ้เซิง: พระโพธิสัตว์เมตตาพร่ำสอน อธิบายอย่างชัดเจน ช่างดีเหลือเกิน กราบขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

พุทธจี้กง: วันนี้ก็ประพันธ์หนังสือถึงตรงนี้ ไฉ้เซิงวิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 11

พระอรหันต์เล่าถึงความพากเพียรบากบั่น ในการบำเพ็ญปฏิบัติ

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 18 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

น้ำค้างแข็ง อันหนาวเหน็บ พาให้ใจ นั้นเหน็บหนาว
ผู้รักเกียรติ นั้นหาญห้าว สู้ต่อไป ไม่กลัวแม้ จะอับจน
แมงมุมแม้ ใยจะขาด สักกี่ครั้ง ยังสร้างใหม่ แสนอดทน
อยากพ้นความ ปุถุชน ต้องอดทน อย่างแมงมุม

พุทธจี้กง: แมงมุมไม่สามารถเฝ้าระวังรักษาตาข่ายที่มันสร้างขึ้นมาให้คงอยู่ตลอดไปตราบชั่วชีวิตของมันได้ มันจะต้องเผชิญกับลมฝนและอุปสรรคความลำบากต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอยู่ตลอดอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ตลอดชีวิตของมันจะต้องพบเจอกับการทดสอบ ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากและประสบกับความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า เกิดเป็นคนอยู่บนโลกนี้ก็เช่นกัน จะต้องผ่านการทดสอบทีละขั้น ๆ จึงสามารถประสบความสำเร็จ ความสำเร็จประเภทนี้ จึงเป็นความสำเร็จที่แท้จริง เป็น

สิ่งที่มีคุณค่ามีความหมาย และเป็นสิ่งที่หวานชื่น หากไม่ใช่ความสำเร็จที่ได้มาจากความพากเพียรบากบั่น นั่นเป็นความสำเร็จจอมปลอม เป็นของเก๊เป็นความสำเร็จเพียงช่วงสั้นๆ ไม่ยืนยาว เป็นความฟลุคโชคดีโดยบังเอิญ

ไฉ้เซิง: คำพูดของพระอาจารย์ เป็นการให้กำลังใจชาวโลกว่าจะต้องเลียนแบบจิตวิญญาณของแมงมุม คือมีความขยันหมั่นเพียรไม่ย่อท้อและต้องสู้ต่อไปอย่าได้หยุดยั้ง

พุทธจี้กง: การบำเพ็ญธรรมก็เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านของการบำเพ็ญปฏิบัติ หรือในด้านของสภาพแวดล้อมก็ตาม มีหลายครั้งที่ต้องพบเจอกับความสิ้นหวัง ก็เหมือนกับแมลงปอที่บินหลงเข้าไปติดอยู่ในห้อง แล้วไม่สามารถบินออกมาจากในห้องได้ บินหาทางออกเท่าไหร่ก็หาไม่เจอ แต่ว่าขอเพียงแค่สงบใจคิดใคร่ครวญอย่างสุขุม จะต้องสามารถมองเห็นช่องว่างที่มีแสงสว่างลอดผ่านเข้ามาให้บินออกไปได้อย่างแน่นอน

ไฉ้เซิง: เหมือนกับ *“ถึงปลายสุดของภูเขาและสายน้ำเห็นทีว่า ข้างหน้านั้นไม่มีทางให้ไปต่อ หลิวเขียวครึ้มดอกไม้งามบานสะพรั่งแท้ เบื้องหน้ามีหมู่บ้านคนอาศัย”* (หมายถึงจุดหักเหของความยากลำบากตอนที่กำลังลำบาก กลับได้พบ

ความหวัง)

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ! ตอนนี้มีผู้บำเพ็ญธรรมมากมายที่คิดว่าตัวเองกำลังเดินเข้าสู่ทางตัน

ไฉ้เซิง: ถ้าอย่างนั้น การประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ก็คือ แสงแห่งความหวัง

พุทธจี้กง: ถูกต้อง! ถูกต้อง! พวกเราออกเดินทางกันเถอะ!

ไฉ้เซิง: ครับ! ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ! พระโพธิสัตว์มารอรับอยู่เบื้องหน้าแล้ว ศิษย์เรา เจ้ารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี ลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง: ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

โพธิสัตว์: เมธีรีบตามเรามาเถอะ

ไฉ้เซิง: ครับ

โพธิสัตว์: วันนี้ เราจะแนะนำพระอรหันตสาวกท่านหนึ่ง

ที่มีจิตใจมุ่งมั่นในการสวดพุทธนามให้เจ้าได้รู้จัก เจ้าสามารถขอคำแนะนำจากเขาได้ว่าเขาบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร

ไฉ้เซิง: ครับ

โพธิสัตว์: อรหันต์เหลียนเกิน มานี่เร็ว (พระโพธิสัตว์เรียกพระอรหันต์รูปหนึ่งที่กำลังขบคิดปริศนาธรรมอยู่ในป่า)

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยคารวะท่านอรหันต์

อรหันต์: เมธีไม่ต้องมากพิธี

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดี วันนี้จึงสามารถได้พบกับท่านอรหันต์ ได้เห็นท่านอรหันต์อยู่ที่นี่มีความอิสระเสรี ช่างน่าอิจฉาจริงๆ

อรหันต์: จะทุกข์ก่อนแล้วค่อยสุข หรือสุขก่อนแล้วค่อยทุกข์ ก็ต้องเป็นไปตามเหตุต้นผลกรรมและเหตุปัจจัย ไม่สามารถเป็นไปตามใจคนได้ หากใฝ่หาแดนสุขาวดีพุทธเกษตรขอเพียงแค่มีความเชื่อมั่น มีปณิธานและสวดพุทธนามเพียงเท่านี้ก็ไม่ขอสิ่งอื่นใด

ไฉ้เซิง: ไม่ทราบว่าตอนที่ท่านอรหันต์มีชีวิตอยู่ ท่านบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร วันนี้จึงสามารถมาอยู่ที่นี่ได้

อรหันต์: พูดไปเรื่องมันยาว เดิมทีอาตมาก็บำเพ็ญ

ฝึกฝนในธรรมวิถีอื่นมาก่อน ต่อมาภายหลังมีผู้ทรงคุณธรรมและสติปัญญาชี้แนะอาตมาว่า ธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามเป็นวิธีบำเพ็ญปฏิบัติที่เป็นทางลัดตรงที่สุด นอกจากธรรมวิถีนี้ก็ไม่มีธรรมวิถีอื่นใดที่จะดียิ่งไปกว่าธรรมวิถีนี้อีกแล้ว หลังจากนั้น อาตมาก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ มุ่งมั่นสวดพุทธนาม แต่เพราะเกรงว่า ความศรัทธาและปณิธานความมุ่งมั่นของตัวเองจะไม่ยืนหยัดมั่นคง ดังนั้น จึงประกาศปณิธานด้วยจิตศรัทธาอันเป็นที่สุดแห่งใจ ต่อหน้าองค์พระปฏิมาของพระอมิตาภพุทธเจ้า พร้อมทั้งเผานิ้วมือของตัวเอง 3 นิ้ว เพื่อแสดงถึงความศรัทธาจริง ปณิธานจริง และการดำเนินปฏิบัติจริง วอนขอพระอมิตาภพุทธเจ้าเมตตาอนุเคราะห์ โดยอาตมาได้กล่าวต่อองค์พระปฏิมาของพระอมิตาภพุทธเจ้าว่า *"ข้าพเจ้าเหลียนเกิน นับตั้งแต่กาลเวลาอันปราศจากจุดเริ่มต้นเป็นต้นมา ได้ก่ออกุศลกรรมบถ 10 และมิจฉัตตะ 8 ไว้มากมาย จนพูดบรรยายได้ไม่หมดสิ้น ตอนนี้แม้ได้เกิดกายเป็นมนุษย์ แต่ทุกความคิดยังไม่สามารถตัดขาดจากโลภ โกรธ หลง รัก ต่อไปภายหน้าจะต้องตกสู่การเวียนว่ายได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างแน่นอน บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดเสียใจเป็นอย่างยิ่งขอสำนึกบาปที่ได้กระทำมา นับจากนี้เป็นต้นไปจะมุ่งมั่น*

แน่วแน่สวดพุทธนาม แม้ฟ้าดินสิ้นสลายแต่ปณิธานของข้าพเจ้าไม่สิ้นสุด ขอวิงวอนพระอมิตาภพุทธเจ้าช่วยปกปักคุ้มครองให้จิตญาณของข้าพเจ้าไม่เขลา หลงและไม่ขาดต่อการสวดพุทธนาม ภายหน้ายามสิ้นลม ขอให้ได้พบพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายมารับไปเกิดแดนสุขาวดี” จากนั้น อาตมาก็ตั้งใจสวดพุทธนามเรื่อยมา แต่เป็นเพราะอาตมามีกัมมาวรณ์หนัก ดังนั้นจึงไม่ได้เกิดในบัวชั้นบนระดับบน เพียงแค่ได้เกิดในบัวชั้นกลางระดับบน แม้ว่าจะวอนขอให้ได้เกิดในแดนสุขาวดี ได้พบพระอมิตาภพุทธเจ้า ได้สดับฟังพุทธธรรมจากพระอมิตาภพุทธเจ้า แต่ก็ได้เพียงแค่ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กไปก่อน แต่หลังจากที่ได้มาถึงที่นี่แล้ว รู้สึกว่าสภาพแวดล้อมในการบำเพ็ญปฏิบัติของที่นี่ดีกว่าที่โลกมนุษย์มากมายนัก เพราะว่าอยู่ที่นี่ทุก ๆ วัน หูก็ได้ฟังเสียงพุทธธรรม จมูกก็ได้ดมกลิ่นที่หอมสะอาด ปากก็ได้ดื่มกินน้ำแปดกุศล ตาก็ได้มองเห็นโลกธาตุที่สง่างามยิ่งใหญ่ เพื่อนที่คบหากันก็ล้วนแล้วแต่เป็นพระโพธิสัตว์ อรหันต์ และระดับสัตบุรุษขึ้นไป เสียงพุทธธรรมแพร่กระจายไปทั่ว มีนกน้ำแสดงธรรมอิสระเสรีไม่มีที่สิ้นสุด อายุขัยไร้ขอบเขตประมาณ

ไฉ้เซิง: ขอเรียนถามท่านอรหันต์ เหตุใดอายุขัยจึงไร้

ขอบเขตประมาณ

อรหันต์: นั่นเพราะก่อนที่พระอมิตาภพุทธเจ้าจะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าได้ ตั้งมหาปณิธานไว้ 48 ข้อ แล้วมีอยู่ข้อหนึ่งคือข้อที่ 15 พระอมิตาภพุทธเจ้าได้ตั้งปณิธานไว้ว่า เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ผู้ที่มาเกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะมีอายุขัยยืนยาวไร้ขอบเขตประมาณ ดังนั้น คนที่มาเกิดที่นี่จึงล้วนแล้วแต่เป็นพระโพธิสัตว์ผู้ไม่ถดถอย นอกเสียจากว่าพวกเขา จะมีแรงปณิธานปรารถนาที่จะไปฉุดช่วยคนส่งเสริมเผยแพร่ธรรมให้เจริญรุ่งเรืองในโลกธาตุอื่น จึงไม่อยู่ภายใต้เงื่อนไขนี้ แล้วเมธีก็คือหนึ่งในนั้น

ไฉ้เซิง: มิกล้า ! มิกล้า ! ผู้น้อยเป็นคนบาปหนา

อรหันต์: เมธีมีความเมตตากรุณาเป็นที่ตั้ง ใช้ร่างกายของตัวเองเป็นบันไดให้เวไนยขึ้นสู่ฟ้า ใช้จิตใจของตัวเองเป็นสะพานเชื่อม 3 ศาสนา มีจิตวิญญาณแห่งการทุ่มเทเสียสละอุทิศตน ทำให้อาตมารู้สึกละอายใจที่ไม่สามารถทำได้อย่างท่าน ดังนั้น ท่านอย่าได้ถ่อมตนเลย

ไฉ้เซิง: ท่านอรหันต์ให้เกียรติชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยแค่คนธรรมดาไหนเลยจะคู่ควรกับคำชม (เมื่อไฉ้เซิงพูดถึงตรงนี้น้ำตาก็ไหลพราก ตาทิพย์ของเรามองเห็นสภาพเหตุการณ์

เช่นนี้ก็ทำให้อิทธิฤทธิ์ค่อย ๆ ตก ไม่รู้จะเขียนต่อไปอย่างไร...)

อรหันต์: เมธีอย่าได้โศกเศร้าเสียใจเลย น้ำตาแต่ละหยดของท่านจะแปรเปลี่ยนเป็นดอกบัวแต่ละดอก

(ตอนนี้ไฉ้เซิงฝืนยิ้มออกมา แต่ว่าใครจะเข้าใจจิตใจของเขาว่าเขาร้องไห้เพื่อใคร)

ไฉ้เซิง: เมื่อครู่นี้ผู้น้อยไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ขอท่านอรหันต์โปรดให้อภัยด้วย

อรหันต์: ไม่เป็นไรหรอก เมธี

โพธิสัตว์: เมธี ! เหตุใดวันนี้เจ้าจึงร้องไห้ ?

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยรู้สึกว่าตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก แต่ต้องแบกรับภาระใหญ่ในการปกโปรดกล่อมเกลา อุปสรรคที่มาขัดขวางช่างมากมายเหลือเกิน ดังนั้น จึงควบคุมตัวเองไม่ได้ร้องไห้ออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

โพธิสัตว์: เมธี! ลูกผู้ชายไม่ร้องไห้ง่ายๆ เจ้ามีปณิธานใหญ่ฉุดช่วยชาวโลก ดังนั้น ตลอดชีวิตของเจ้าจะต้องลิ้มรสของความเหน็ดเหนื่อย ความเจ็บปวดรวดร้าว ความทุกข์ยากลำบาก ความโหดร้าย เพื่อชาวโลก บ่อยครั้งที่เจ้าต้องปล่อยวางความสัมพันธ์ส่วนตัว เราเข้าใจ เจ้าอย่าโศกเศร้าไปเลย

ไฉ้เซิง: ขอพระโพธิสัตว์โปรดให้อภัย เป็นเพราะพลังสมาธิของผู้น้อยยังไม่ดีพอ ดังนั้นจึงไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

โพธิสัตว์: เมธีถ่อมตนเกินไปแล้ว เอาล่ะวันนี้ก็พอเท่านี้แล้วกัน

(ตอนนี้พระพุทธจี้กงมาถึง ไฉ้เซิงนั่งบนบัลลังก์บัวเรียบร้อย เตรียมออกเดินทาง)

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา! เจ้าเอาความเจ็บปวดทุกข์ใจของเจ้าไปโยนใส่จิตใจของเวไนยอย่างนี้ ไม่ถูกต้องนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้กำลังประพันธ์หนังสืออยู่ เจ้าไม่สามารถทำจิตใจให้สงบ อย่างนี้ไม่ถูกต้อง เจ้าควรเก็บฝีเท้าให้เงียบ โน้มนำชาวโลกขึ้นฝั่งแห่งหลักสัจธรรม เอาธรรมสมบัติอันล้ำค่าของเจ้ามอบเป็นทานให้แก่คนที่ต้องการธรรมสมบัติอันล้ำค่าให้ผู้อื่นได้รับอาหารแห่งจิตญาณ ถึงแม้จะต้องสละชีวิตของตัวเองก็ตาม แต่นี่ก็คือผู้กล้าที่เผยแพร่หลักสัจธรรม หลายปีมานี้เพื่องานธรรมแล้ว เจ้ายอมสละกิจการทางโลก เพื่อชาวโลกแล้วเจ้ายอมสละได้แม้ชีวิต ถึงแม้เจ้าจะเลียนแบบจิตวิญญาณของต้าอวี่ที่ดูแลบริหารจัดการแก้ไขปัญหาน้ำท่วม แต่ก็ควรศึกษาเลียนแบบความอิสระหลุดพ้นของพระพุทธะด้วย มิฉะนั้นแล้ว อาศัยเพียงแค่มีแรงใจที่มุ่งมั่น เพียงเท่านั้นยังไม่พอ อาศัย

เพียงแค่พลังที่มีรูปลักษณ์ย่อมมีขีดจำกัด ด้วยเหตุนี้เจ้าควรอาศัยพลังขับเคลื่อนอันไร้รูปลักษณ์ ซึ่งเป็นนิรันดร์มาเป็นเสาค้ำให้กับเจ้า อย่ากลัวว่าจะถูกคนอื่นใส่ร้ายป้ายสีจนเกิดความเศร้าเสียใจ และก็ไม่จำเป็นที่จะต้องทำเพื่อให้ผู้อื่นมายกย่องชมเชยจึงเกิดความปลื้มปีติ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนไม่ใช่ของจริงและเป็นสิ่งที่เกินความจำเป็น ศิษย์เรา ! เรื่องราวต่างๆบนโลกนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่สมบูรณ์ไปหมดทุกอย่างหรอก เจ้าไม่จำเป็นต้องตั้งความคาดหวังให้สูงจนเกินไป แล้วก็อย่าคาดหวังว่าคนอื่น ๆทุก ๆ คนจะต้องคล้อยตามปณิธานความมุ่งมั่นของเจ้า เจ้าควรเป็นเหมือนดั่งพื้นที่ว่างของหุบเขาที่สามารถจุรับผู้คนได้ เป็นดั่งความกว้างใหญ่ของมหาสมุทรที่สามารถรองรับแม่น้ำทุกสายที่ไหลมารวมกันได้ อย่าเป็นเหมือนกับโต๊ะตัวหนึ่งที่ใช้วางของได้เพียงแค่นิด ๆ หน่อย ๆ แล้วก็อย่าเป็นเหมือนกับเก้าอี้ที่นั่งได้เพียงแค่คนเดียว เพราะสำหรับคนที่แพร่ประกาศหลักสัจธรรมกล่อมเกลาสั่งสอนผู้คนนั้น จิตใจเช่นนี้ยังไม่กว้างพอ ศิษย์เรา ! การเป็นคนแพร่ประกาศหลักสัจธรรมคนหนึ่งไม่ใช่ว่าจะไม่มีความกลัดกลุ้ม แต่ควรมองความกลัดกลุ้มเหล่านั้นแบบปล่อยวาง แบกรับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ไม่ใช่ว่าจะไม่เจอเรื่องที่ทำให้รู้สึกโกรธแค้น แต่ต้องสามารถ

มองความโกรธแค้นให้เป็นความว่าง หากเจ้าสามารถทำได้เช่นนี้ เจ้าจึงเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ ศิษย์เรา! อาจารย์ขอร้องเจ้าในฐานะของอาจารย์ อาจารย์รู้ว่าทำอย่างนี้เป็นการเข้มงวดเกินไป เจ้าอาจจะน้อยใจอาจารย์ แต่หวังว่าเจ้าจะสามารถมอบความรักให้กับชาวโลกอย่างกว้างขวาง นี่ก็คือคำพูดของอาจารย์

ไฉ้เซิง: ที่พระอาจารย์พูดมา ทุกคำพูด ทุกประโยคตราตรึงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ฝังลึกอยู่ในดวงจิต ศิษย์จะจารึกไว้ในใจตลอดไปไม่ลืมเลือน

พุทธจี้กง: เอาล่ะ เวลาล่วงเลยมามากแล้ว อาจารย์ขอกลับก่อน

ไฉ้เซิง: ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

อธิบายคำศัพท์

อกุศลกรรมบถ 10

อกุศลกรรมบถ 10 (ทางแห่งอกุศลกรรม, ทางทำความชั่ว, กรรมชั่วอันเป็นทางนำไปสู่ความเสื่อม ความทุกข์ หรือทุคติ) แบ่งเป็นกายกรรม 3 วจีกรรม 4 และมโนกรรม 3

กายกรรม 3 ได้แก่ การฆ่า ลักขโมย ประพฤติผิดในกาม

วจีกรรม 4 ได้แก่ การพูดเท็จ พูดยุแยงให้คนแตกแยก พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ

มโนกรรม 3 ได้แก่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง

มิจฉัตตะ 8

มิจฉัตตะ 8 (*ภาวะที่ผิด*, ความเป็นสิ่งที่ผิด ตรงข้ามกับมรรคมีองค์ 8)

1. *มิจฉาทิฏฐิ* (เห็นผิด ได้แก่ ความเห็นผิดจากทำนองคลองธรรมตามหลักกุศลกรรมบถ และความเห็นที่ไม่นำไปสู่ความพ้นทุกข์)

2. *มิจฉาสังกัปปะ* (คิดผิด ได้แก่ ความคิดที่เป็นอกุศลทั้งหลาย ตรงข้ามจากสัมมาสังกัปปะ)

3. *มิจฉาวาจา* (วาจาผิด ได้แก่ วจีทุจริต 4)

4. *มิจฉากัมมันตะ* (กระทำผิด ได้แก่ กายทุจริต 3)

5. *มิจฉาอาชีวะ* (เลี้ยงชีพผิด ได้แก่ เลี้ยงชีวิตในทางทุจริต)

6. *มิจฉาวายามะ* (พยายามผิด ได้แก่ ความเพียรที่ตรงกันข้ามกับสัมมาวายามะ)

7. *มิจฉาสติ* (ระลึกผิด ได้แก่ ความระลึกถึงเรื่องราวที่ล่วงแล้ว เช่น ระลึกถึงการได้ทรัพย์ การได้ยศ เป็นต้น ในทางอกุศล อันจัดเป็นสติเทียม เป็นเหตุชักนำใจให้เกิดกิเลสมีโลภะ มานะ อิสสา มัจฉริยะเป็นต้น)

8. *มิจฉาสมาธิ* (ตั้งจิตผิด ได้แก่ ตั้งจิตเพ่งเล็ง จดจ่อปักใจแน่วแน่ในกามราคะ พยาบาท เป็นต้น หรือเจริญสมาธิแล้ว หลงเพลิน ติดหมกมุ่น ตลอดจนนำไปใช้ผิดทาง ไม่เป็นไปเพื่อญาณทัศนะ และความหลุดพ้น)

ครั้งที่ 12

พระโพธิสัตว์แนะนำสภาพแวดล้อมอันประเสริฐของแดนสุขาวดี

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 6 วันที่ 22 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ใจมั่นคง สูงส่ง ดำเนินธรรม บำเพ็ญ
ร่วมสุขทุกข์ ลำเค็ญ คราดไถ นาใจ
บำเพ็ญควบคู่ เมตตาภายนอก คุณธรรมภายใน
มุ่งก้าวหน้าไป สู่แดน วิสุทธิภูมิ

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ศิษย์ทั้งหลาย ไม่ได้พบหน้ากันนานเลยนะเรา วันนี้เห็นภายในสำนักมีกระดานดำแผ่นใหญ่เพิ่มขึ้นมา 1 แผ่น คาดว่าน่าจะเอาไว้ใช้บรรยายธรรม อาตมาเห็นแล้วในใจเกิดความปีติยินดี เป็นเพราะศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังมีจิตหนึ่งใจเดียวมุ่งวิริยะพากเพียร จิตใจที่ทุ่มเทพยายามโดยไม่ท้อถอยเช่นนี้ จึงเป็นสิ่งที่ผู้บำเพ็ญพึงปฏิบัติ

ไฉ้เซิง: สำนักธรรมของเราเตรียมกระดานดำแผ่นใหญ่ไว้แล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ขึ้นเวทีใช้บรรยายธรรม

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา! คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะมอบงานให้อาจารย์ทำซะแล้ว งานบรรยายธรรมะแบบนี้ยังต้องวานให้อาจารย์ช่วยจัดการแทนให้อยู่อีกรึ ?

ไฉ่เซิง: ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เป็นเพราะคนมากมายต่างชอบฟังพระอาจารย์พูดธรรมะ ดังนั้นศิษย์จึงขอให้พระอาจารย์ช่วยชี้แนะเท่านั้นเอง

พุทธจี้กง: ความจริงแล้วเจ้าควรฝึกฝนตนเอง งานแบบนี้ต้องให้เจ้าแบกรับขึ้นมาเองจึงจะเหมาะสมกว่า

ไฉ่เซิง: ศิษย์จะทำได้เหรอครับ ?

พุทธจี้กง: ถ้าหากเจ้าไม่ไปทำ เจ้าก็จะทำไม่ได้ตลอดไปนั่นแหละ ถ้าหากเจ้าตั้งใจไปทำเดี๋ยวเจ้าก็ทำสำเร็จ

ไฉ่เซิง: ในเมื่อพระอาจารย์พูดอย่างนี้ ศิษย์ก็จะลองทำดู

พุทธจี้กง: เอาล่ะ วันนี้เราออกเดินทางกันก่อนเถอะ

ไฉ่เซิง: ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: วันนี้ดูท่าทางลมฝนกำลังจะมา อาจารย์เห็นชาวโลกต่างหลบอยู่ในบ้านดูโทรทัศน์ มีเพียงศิษย์ในสำนักเซิ่งเทียนถังที่ยืนล้อมรอบกระบะทรายดูการประทับทรงเขียน

ประพันธ์หนังสือ ช่างเป็นสิ่งที่มีคุณค่า มีความหมายจริงๆ

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! ชาวโลกชมการถ่ายทอดสดของโทรทัศน์ ส่วนพวกเราชมการถ่ายทอดสดของวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ชาวโลกดูกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่วนพวกเราดูกันอย่างปีติในธรรม

พุทธจี้กง: วันนี้เพื่อให้เจ้ารู้ว่า โลกมนุษย์กับแดนสุขาวดีอยู่ห่างไกลกันมากขนาดไหน ดังนั้น จึงทำให้การจาริกแดนสุขาวดีในวันนี้ล่าช้าออกไป

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง มิน่าล่ะ เมื่อครู่นี้ศิษย์มองเห็นชั้นกามภูมิและรูปภูมิ ตอนนี้มองออกไปก็เป็นชั้นอรูปภูมิ ซึ่งเป็นภูมิที่ไร้รูปลักษณ์ ยอดเยี่ยมมหัศจรรย์จริงๆ

พุทธจี้กง: เดี๋ยวเจ้าก็จะมองเห็นแดนสุขาวดีแล้ว

ไฉ้เซิง: คิดไม่ถึงว่าแดนสุขาวดีจะเป็นเมืองในอุดมคติที่อยู่เหนือชั้นกามภูมิ รูปภูมิ และอรูปภูมิขึ้นไปอีก เป็นถ้ำสวรรค์ของเหล่าเทพเทวาโดยแท้

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา! ถ้ำสวรรค์ของเหล่าเทพไม่สามารถจะเอามาเปรียบเทียบกับแดนสุขาวดีได้หรอก

ไฉ้เซิง: เป็นอย่างนั้นจริงๆ แดนสุขาวดีกว้างใหญ่ไพศาล

มาก ไม่เหมือนกับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของโลกมนุษย์ที่คับแคบและต้องใช้ชีวิตอย่างเคร่งเครียด

พุทธจี้กง: เบื้องหน้านั่น พระโพธิสัตว์ชิงจิ้งมาต้อนรับพวกเราแล้ว ศิษย์เรารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์ ขอพระโพธิสัตว์โปรดชี้แนะผู้น้อยเยอะ ๆ

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี วันนี้สำนักของเจ้าได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือ นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่พระโพธิสัตว์ทั้งหลายในแดนสุขาวดีนี้ต่างเฝ้ารอคอย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้เราได้มีโอกาสต้อนรับแขกจากแดนไกล ผู้ไม่กลัวความลำบาก นั่นก็เพราะได้รับบัญชามาจากพระอมิตาภพุทธเจ้า

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ต้องขอบคุณมากๆจริงๆครับแต่ว่าวันนี้ให้หลวนเหมินมาเผยแพร่พุทธธรรมให้ จริง ๆ แล้วนี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากมาก ๆ ในศาสนาพุทธไม่ใช่หรือครับ ?

โพธิสัตว์: เมธี ! เจ้าก็มีความคิดที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายด้วยอย่างนั้นหรือ ?

ไฉ้เซิง: ไม่มีครับ ! เพียงแต่รู้สึกว่าการได้รับภาระหน้าที่ให้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้ จริง ๆ แล้วเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มาก

และยังสามารถทำลายการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายลงได้อีกด้วย

โพธิสัตว์: เมธีพูดได้ถูกต้อง วันนี้พุทธธรรมต้องอาศัยหลวนเหมินมาแพร่ประกาศธรรมให้นั่น ก็เพราะเป็นเหตุสุดวิสัยเนื่องจากพระอมิตาภพุทธเจ้าเห็นว่า เวไนยในธรรมกาลยุคท้ายมีจิตญาณที่เขลาหลงลงทุกวัน และเห็นว่าหลวนเหมินมีความสามารถในการปกโปรดกล่อมเกลาเป็นพิเศษ ดังนั้น จึงเลือกสำนักหลวนถังสำนักหนึ่งให้มาช่วยประพันธ์หนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นการส่งเสริมธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดี แล้วก็พอดีประจวบเหมาะที่เมธีมีพุทธสัมพันธ์กับพระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรา อีกทั้งเมธียังมีปณิธานใหญ่ มีความจริงใจที่จะฉุดช่วยชาวโลก ดังนั้น จึงมีเหตุปัจจัยให้ประพันธ์หนังสือในวันนี้

ไฉ้เซิง: อ๋อ ! ผู้น้อยช่างโชคดีจังเลย

โพธิสัตว์: ตอนนี้ถึงแล้ว พวกเราก็มาตากลมที่ใต้ต้นไม้นี่เถอะ

ไฉ้เซิง: มาถึงที่นี่ สถานที่ ๆ ห่างไกลจากความสับสนวุ่นวายของเสียง อึกทึกครึกโครม เป็นที่ๆมีแสงรัศมีอันสง่างามน่าเกรงขาม ในฐานะบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นประจักษ์พยานให้แก่ชาวโลก ผู้น้อยไม่รู้จะบรรยายออกมา อย่างไรดี พูดได้เพียง

ว่า โอ้โห ! บุญตาน่าทึ่ง......ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ที่แดนสุขาวดีมีพระโพธิสัตว์มากมายขนาดนี้แล้วบำเพ็ญสำเร็จกันได้อย่างไร ?

โพธิสัตว์: มีใจก็สำเร็จ มีความมุ่งมั่นก็สำเร็จ มีความเชื่อมั่นก็สำเร็จ นี่ก็คือมูลเหตุแห่งความสำเร็จของพระโพธิสัตว์

ไฉ้เซิง: เบื้องหน้านั้นมีนกน้ำขับขานเสียงธรรมอันไพเราะทำให้ผู้น้อยตื่นแจ้งในฉับพลัน กายใจสงบเบาสบาย ปีติในธรรม วิเศษยอดเยี่ยมโดยแท้

โพธิสัตว์: นกน้ำเหล่านี้ไม่ใช่คนที่สร้างบาปกรรมแล้วมาเกิดเป็นนก เพื่อชดใช้กรรม แต่เป็นนกที่สำเร็จขึ้นจากแรงปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า จุดประสงค์ก็เพื่อให้เสียงธรรมได้แพร่กระจายไปทั่ว

ไฉ้เซิง: ยอดเยี่ยมจริงๆ ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ต้นไม้เหล่านี้ดูเหมือนต้นไม้ที่เจริญงอกงามในช่วงฤดูใบไม้ผลิ นี่เป็นเพราะเหตุใด ?

โพธิสัตว์: ต้นไม้เหล่านี้ ก็คือต้นไม้ที่สำเร็จขึ้นจากแรงปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า ดังนั้นจึงเขียวตลอดทั้งปี สี่ฤดูไม่โรยรา ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อไหร่ที่ต้นไม้เหล่านี้ถูกลมพัดโชยก็จะทำให้เกิดเสียงธรรมอันล้ำลึก

ไฉ้เซิง: โอ้ ! ผู้น้อยรู้สึกได้แล้ว เสียงธรรมนี้เมื่อฟังแล้วทำให้จิตใจสงบ สามารถชะล้างกิเลสความกลัดกลุ้ม และยิ่งทำให้ผู้น้อยมีความคิดอยากจะสวดพุทธนาม

โพธิสัตว์: ฮ่าๆ ! ดังนั้น ขอเพียงเวไนยได้มาเกิดที่แดนสุขาวดี เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงธรรมเหล่านี้ ก็ย่อมที่จะสวดพุทธนามโดยอัตโนมัติ นี่เป็นหลักธรรมที่แน่นอนไม่เปลี่ยนแปลง

ไฉ้เซิง: ทางเดินเหล่านี้ล้วนเป็นสีทองคำ ดูเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นแนวตรง งามสง่ากว่าพื้นกระเบื้องเซรามิคบนโลกมนุษย์มากมายนัก

โพธิสัตว์: ย่อมต้องเป็นเช่นนั้น พื้นดินเหล่านี้ล้วนปูด้วยทรายทองคำ นี่ก็คือโลกในอุดมคติที่สำเร็จขึ้นจากแรงปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า ดังนั้น ถ้าหากชาวโลกอยากได้ทองคำมิสู้สวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดี รับรองว่ามีทองคำให้ดูจนดูไม่หวาดไม่ไหว

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! ชาวโลกที่ร่ำรวยมีฐานะเอาทองคำมาทำเป็นเครื่องประดับ คิดไม่ถึงว่าที่แดนสุขาวดีจะเอาทองคำมาทำเป็นพื้นให้เดินเหยียบอยู่ใต้เท้า ทุกทีมีทองคำเต็มไปหมด ช่างแตกต่างกับโลกมนุษย์ราวฟ้ากับเหว

โพธิสัตว์: ฮ่าๆ ! เมธีเข้าใจเปรียบเทียบนะ

ไฉ้เซิง: ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ พระโพธิสัตว์ให้เกียรติชมเกินไปแล้ว .....ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ก็ในเมื่อที่นี่อยู่เหนือไตรภูมิ (กามภูมิ รูปภูมิ อรูปภูมิ) แล้วทำไมที่นี่ ยังมีรูปลักษณ์อยู่อีกล่ะ?

โพธิสัตว์: เพราะที่นี่ คือพุทธเกษตรที่สำเร็จขึ้นจากบุญกุศลอันเป็นอจินไตยของพระอมิตาภพุทธเจ้ายังไงล่ะ เจ้าดูพระโพธิสัตว์ที่อยู่ในแดนสุขาวดีแห่งนี้สิ มากมายจนไม่สามารถนับคำนวณออกมาได้ แล้วที่นี่จะอยู่ภายในอาณาเขตของไตรภูมิได้อย่างไร

ไฉ้เซิง: ในเมื่อที่นี่อยู่เหนือไตรภูมิ แต่ปุถุชนคนทั่วไปมีกัมมาวรณ์หนัก แล้วสามารถมาเกิดที่นี่ได้อย่างไร ?

โพธิสัตว์: เพราะว่านี่คือแรงมหาปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า เจ้าต้องรู้นะ ก็เหมือนดั่งเวไนยที่ใช้มือ 2 ข้างปีนป่ายหน้าผาสูง พวกเขากำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน การบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่นก็เหมือนกับการที่คน ๆ หนึ่งมีใจที่คิดอยากจะปีนขึ้นมาบนหน้าผา ถ้าหากใจสู้ แต่พลังความสามารถของตัวเองมีไม่ถึงก็ต้องตกลงสู่เหวลึก แต่ว่าคนที่บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามนั้นไม่เหมือนกัน เขาร้องเรียกให้คนที่อยู่บนหน้าผาช่วยดึงเขาขึ้นไป

สุดท้ายก็ช่วยได้สำเร็จ ดังนั้น ประเภทแรกคือการอาศัยพลังความสามารถของตัวเองในการปีนขึ้นมา ซึ่งพลังจะน้อยกว่า ส่วนประเภทหลังคือการอาศัยพลังของตัวเองและพลังของผู้อื่นเข้ามาช่วย ดังนั้น จึงปีนขึ้นมาได้ง่ายกว่า ความแตกต่างกันก็อยู่ตรงนี้

ไฉ้เซิง: พูดเช่นนี้แสดงว่า ขอเพียงมีจิตหนึ่งใจเดียวในการสวดท่องพุทธนาม ก็สามารถได้รับการอนุเคราะห์จากพระพุทธะโพธิสัตว์ให้มาเกิดแดนสุขาวดี

โพธิสัตว์: ย่อมเป็นเช่นนั้น ดังคำกล่าวว่า "บำเพ็ญพันคน ก็ได้ไปพันคน บำเพ็ญหมื่นคน ก็ได้ไปทั้งหมื่นคน"

ไฉ้เซิง: นี่เป็นข่าวประเสริฐจากฟ้าจริงๆ งั้น ผู้น้อยต้องสวดพุทธนามบ้างซะแล้ว

โพธิสัตว์: เมธี ! ใช่หรือไม่ว่า ตอนนี้เจ้ากำลังคิดถึงปัญหาอะไรอยู่ ?

ไฉ้เซิง: โลกมนุษย์คือทะเลทุกข์โดยแท้ แรงกดดันต่างๆในการดำรงชีวิตช่างมากมายเหลือเกิน สมมติเช่น เรื่องการเรียนถ้ายิ่งเรียนในระดับที่สูงขึ้น ก็เหมือนยิ่งเดินเข้าสู่ประตูแคบ ดังนั้น ถ้าอยากจะเรียนต่อก็ต้องลำบากมาก การหางานทำก็เหมือนการเดินเข้าสู่ประตูแคบ ต้องแข่งขันกันอย่างดุเดือด

แข่งกันไปแข่งกันมา มีเพียงประตูธรรมแห่งการสวดพุทธนามที่บำเพ็ญปฏิบัติง่ายที่สุด หนทางกว้างที่สุด นี่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐอันยิ่งใหญ่หรอกหรือ ?

โพธิสัตว์: หวังว่าเจ้าจะเอาข่าวประเสริฐนี้ไปบอกต่อแก่ชาวโลก

ไฉ้เซิง: งั้น เห็นทีคงต้องให้ผู้ที่มีกุศลจิตอันกว้างใหญ่มาร่วมด้วยช่วยกันถึงจะได้

โพธิสัตว์: ย่อมเป็นเช่นนั้น เราเชื่อว่าถ้าหากชาวโลกได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะต้องมาช่วยกันพิมพ์แน่นอน

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยก็หวังอย่างนั้น และหวังว่าคนที่ช่วยพิมพ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ทุกคนจะสามารถได้รับการปกปักคุ้มครองจากพระพุทธะโพธิสัตว์

โพธิสัตว์:: เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว

พุทธจี้กง: วันนี้เวลาล่วงเลยมามากแล้ว อาจารย์ว่าประพันธ์หนังสือถึงเท่านี้ก่อนเถอะ รีบกราบลาพระโพธิสัตว์เร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์ ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ชี้แนะ

โพธิสัตว์: เมธีไม่ต้องมากพิธี โอกาสหน้าพบกันใหม่

พุทธจี้กง: ศิษย์เรานั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมตัวกลับสำนักเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 13

พบบรรพจารย์อธิบายหลักธรรมอันลึกซึ้ง

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 7 วันที่ 8 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

มหาปุริส ลักษณะ ไม่สามารถ จะยึดติด เอามาเป็น ลักษณะ
พระพุทธะ จริงหรือปลอม ไม้บรรทัด ไม่สามารถ จะวัดได้
ใจพุทธะ ปากพุทธะ จิตพุทธะ นั่นก็คือ พุทธะไง
รูปโฉมเพียง ภายนอกไม่ อาจตัดสิน ว่าใครคือ พุทธะจริง

พุทธจี้กง: ผู้บำเพ็ญธรรม อย่าได้ตัดสินคนจากรูปลักษณ์ภายนอก มิเช่นนั้นแล้วก็จะตกอยู่ในความอคติอันเกิดจากความยึดติด นับตั้งแต่ธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา ชาวโลกมีปัญญาที่ตื้นเขิน นับวันดวงตาก็ยิ่งถูกบดบัง มักจะมองคนเพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอก แล้วก็เอามาเคารพบูชากราบไหว้เหมือนเป็นพระพุทธะเดินดิน ถ้าหากวันนี้อาตมาไปเดินอยู่บนถนน ผู้คนที่พบเห็นอาตมากลับจะรู้สึกว่าอาตมาไม่ควรค่าแก่การมอง ฮ่าๆ ! พุทธะตัวจริงหรือพุทธะตัวปลอมมีแค่ลูกศิษย์ของอาจารย์รู้เท่านั้นก็พอแล้ว

ไฉ้เซิง: คำพูดประโยคนี้ของพระอาจารย์ ทำให้ศิษย์ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ชาวโลกต่างแสวงหาแต่สิ่งล้ำค่า แต่ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้ว สิ่งล้ำค่าก็อยู่ภายในจิตตน ชาวโลกอยากบำเพ็ญธรรม แต่ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วธรรมะก็อยู่ในชีวิตประจำวัน ชาวโลกอยากพบเจอพระพุทธะเดินดิน แต่พระพุทธะเดินดินกลับไม่มีคนรู้จัก

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ไม่รู้จักน่ะดีแล้ว อาจารย์จะได้มีอิสระเสรี ก็เหมือนอย่างเจ้าไง มีคนมาถามหาไฉ้เซิงกับเจ้า แต่กลับไม่รู้ว่าเจ้าก็คือ ไฉ้เซิง

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์หยอกเก่งจริงๆ

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา เจ้าดูสิ ของปลอมในสมัยนี้ช่างมากมายซะเหลือเกิน ยกตัวอย่างเช่น ทองชุบผ่านการขัดแต่งจนเหมือนทองคำ หินอ่อนผ่านการขัดแต่งจนเหมือนหยกชิ้นงาม แก้วผ่านการเจียระไนจนเหมือนเพชร

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! พระอาจารย์ก็เหมือนกับดวงแก้วมณีของแท้ ที่ภายนอกถูกฝุ่นละอองปกคลุมซ้อนเป็นชั้น ๆ ใครเล่าจะรู้จัก

พุทธจี้กง: งั้น อาจารย์ให้เจ้ายืมก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง: งั้น ศิษย์จะเอาดวงแก้วมณีดวงนี้มาเช็ดถูให้สะอาด แล้วเอามาใช้ส่องสว่างให้แก่ชาวโลก โน้มนำผู้มีบุญสัมพันธ์ให้เดินเข้าสู่มหาธรรมอันสว่างไสว

พุทธจี้กง: ตอนนี้เจ้าก็กำลังใช้มันอยู่ไม่ใช่รึ ?

ไฉ้เซิง: ใช่ครับ ขอบคุณพระอาจารย์

พุทธจี้กง: คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะมีเมตตากรุณา ไม่เก็บดวงแก้วมณีไว้ใช้เพียงคนเดียว แต่ยังใช้มันส่องสว่างนำทางให้แก่ผู้อื่นด้วย ขอเพียงเจ้ามีวิธีคิดแบบนี้ก็พอแล้ว ตอนนี้เริ่มออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: เมื่อพูดถึงว่าคนเราไม่อาจตัดสินกันด้วยรูปโฉมภายนอก ก็ทำให้นึกถึงท่านลิ่วจู่ต้าซือ ท่านมีพุทธญาณฉับไว แต่รูปโฉมภายนอกของท่านดูเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ไม่มีความโดดเด่นอะไร คนที่ไม่รู้จักท่าน ก็เข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นเพียงคนงานที่มีกิริยาไม่สุภาพ ยังมีฮุ่ยหมิงต้าซืออีกคนหนึ่งนี่ก็เหมือนกัน มีครั้งหนึ่งวัดกุยเอวี๋ยนซื่อที่หูเป่ย นิมนต์ฮุ่ยหมิงต้าซือไปบรรยายพระสูตรคัมภีร์ คณะสงฆ์รวมถึงพุทธ

บริษัททั้งหลายมายืนเรียงแถวรอต้อนรับกันอยู่ 3 วัน แต่ก็ไม่มีใครเห็นฮุ่ยหมิงต้าซือเลยแม้แต่เงา ทุกคนต่างก็รู้สึกแปลกใจ รอจนถึงวันที่ 4 ตอนที่ฉันภัตตาหารที่หอฉัน อาจารย์เจ้าอาวาสที่รู้จักฮุ่ยหมิงต้าซือถึงได้มองเห็นฮุ่ยหมิงต้าซือ ก็เลยรีบทำการต้อนรับฮุ่ยหมิงต้าซือที่หอฉันนั่นเอง ที่แท้ฮุ่ยหมิงต้าซือมาถึงวัดกุยเอวี๋ยนซื่อก่อนล่วงหน้าตั้งแต่เมื่อ 5 วันก่อนที่แล้ว ใครเล่าจะไปรู้ ฮ่าๆ ! ต้าซือในสมัยก่อนก็หลุดพ้นเช่นนี้ อิสระเช่นนี้

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! นี่ก็คือ สัตบุรุษผู้ไม่เผยโฉมหน้า

พุทธจี้กง: ดังนั้นแล้ว กายเนื้อตัวนี้มีดีอะไรให้วางมาดใหญ่โตล่ะ ก็ในเมื่อเวลาผ่านไปไม่กี่สิบปีก็เหลือเพียงกองกระดูก ถ้าหากไม่รีบฉวยโอกาสตอนที่ยังมีชีวิตอยู่พากเพียรบำเพ็ญศีล สมาธิ ปัญญา ขจัดความโลภ โกรธ หลง รอจนกระทั่งถึงตอนที่กายเนื้อนี้กลายเป็นเนินดินกองหนึ่ง ถึงตอนนั้นจะมานึกเสียใจภายหลังก็สายเกินไปซะแล้ว

ไฉ้เซิง: แรงกรรมช่างโหดร้ายน่ากลัวยิ่งนัก

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา ! แรงกรรมยังสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. *กรรมร่วม* กรรมร่วมก็คือแรงกรรมที่ร่วมกันทำ อะไรคือแรงกรรม ที่ร่วมกันทำนะ ? แรงกรรมที่ร่วมกันทำก็คือ แรง

กรรมที่สำเร็จขึ้นจากจิตใจของผู้คนในสังคม หากจิตใจของผู้คนในสังคมมุ่งไปในทางกุศลความดี กรรมร่วมก็จะดี ใช้ชีวิตเหมือนอยู่ในโลกแห่งเอกภาพ มีความสงบสุขปรองดอง เป็นสิริมงคล หากจิตใจของผู้คนในสังคมมุ่งไปในทางอกุศล ความเลว กรรมร่วมก็จะเลวร้าย ต้องใช้ชีวิตเหมือนอยู่ในวันโลกาวินาศ ทุก ๆ คนต่างตกอยู่ในอันตราย

2. *กรรมของวงศ์ตระกูล* กรรมของวงศ์ตระกูลก็คือแรงกรรมของครอบครัว หากบรรพชน พ่อ แม่ หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ ลูกหลานรวมถึงคนรุ่นหลังย่อมได้รับความสุขความเจริญในภายหน้า ถ้าหากบรรพชน พ่อ แม่ ก่อกรรมทำเข็ญอยู่เป็นนิจ ลูกหลานและคนรุ่นต่อ ๆ ไปก็จะต้องพบเจอแต่เรื่องโชคร้าย ไม่ค่อยได้เจอเรื่องดีๆ ตรงกับที่กล่าวว่า *"ครอบครัวที่สะสมบุญกุศลย่อมหลงเหลือบุญให้คนรุ่นหลัง ครอบครัวที่สะสมบาปอกุศลย่อมหลงเหลือเคราะห์ภัยหายนะให้คนรุ่นต่อไป"*

3. *กรรมเฉพาะตัว* กรรมเฉพาะตัวก็คือกรรมที่ตัวเองสร้างขึ้น อันเกิดจาก ใจ ปาก ความคิด การกระทำ พฤติกรรมที่เป็นการละเมิดฝ่าฝืน ทำผิดบาปจะก่อให้เกิดผลที่ไม่ดีต่อตัวเองในภายหลัง นี่ก็คือ กรรมเฉพาะตัว เอาล่ะ ถึงแดนสุขาวดีแล้ว รีบกราบคารวะบรรพจารย์จี้งถู่เร็ว

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบคารวะท่านบรรพจารย์

บรรพจารย์: เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง: ขอบคุณท่านบรรพจารย์เมตตา

บรรพจารย์: เมธีอาศัยสถานภาพของฆราวาสผู้ไม่ออกบวชมานำพาผู้คน ให้ผู้คนรู้จักบำเพ็ญปฏิบัติธรรม งั้นหลักธรรมของ *"การบำเพ็ญโดยไม่ออกบวช อยู่ในโลกออกจากโลก อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก"* เหล่านี้เมธีก็ควรจะต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

ไฉ้เซิง: ครับ ขอท่านบรรพจารย์โปรดเมตตาชี้แนะเยอะๆ

บรรพจารย์: เมธี! ทุกๆที่ล้วนเป็นอาณาจักรธรรม ครัวเรือนก็คืออาณาจักรธรรม ความจริงใจก็คืออาณาจักรธรรม ความศรัทธาจริงก็คืออาณาจักรธรรม จิตที่ดีงามก็คืออาณาจักรธรรม ความเชื่อมั่นก็คืออาณาจักรธรรม ความเมตตา กรุณาก็คืออาณาจักรธรรม ขันติก็คืออาณาจักรธรรม ดังนั้น อาณาจักรธรรมที่แท้จริงก็อยู่ภายในจิตใจของตัวเราเอง ไม่ได้อยู่ที่รูปลักษณ์ภายนอก ผู้บำเพ็ญธรรมในปัจจุบันนี้ถึงแม้จะอยู่ในครัวเรือน ถ้าหากสามารถตั้งเป้าหมาย ประพฤติตนเป็นแบบอย่าง มีความขันติอดทนต่อเรื่องต่างๆ อุทิศทุ่มเทเสีย

สละตน ไม่โลภไม่แก่งแย่ง ไม่ยึดไม่ละ นี่ก็คืออาณาจักรธรรมที่อยู่ในครัวเรือน เป็นการบำเพ็ญโดยไม่ออกบวช

ไฉ้เซิง : อะไรคือ "ไม่ยึดไม่ละ" ครับ ?

บรรพจารย์ : ไม่ยึดไม่ละ คือสภาวะจิตสูงสุดในนิกายฌาน *"ไม่ยึด"* ก็คือภายในจิตใจของตนเองไม่เกิดจิตที่ละโมบ ไม่เกิดความคิดเพ้อฝัน ซึ่งเป็นจิตที่คิดอยากได้ไขว่คว้า *"ไม่ละ"* ก็คือภายในจิตญาณเดิมไม่บังเกิดความยึดติดในอัตตา ซึ่งการไม่ยึดติดในอัตตานี้จะต้องยึดไว้ จะสละทิ้งไปไม่ได้ นี่ก็คือ "ไม่ยึดไม่ละ"

ไฉ้เซิง: นึกไม่ถึงว่าสภาวะจิตของผู้บำเพ็ญในนิกายฌานจะล้ำลึกเช่นนี้ มิน่าล่ะ เจตนาเดิมอันแท้จริงของนิกายฌานจึงเป็นสิ่งที่ชาวโลกยากจะเข้าใจ........ขอเรียนถามท่านบรรพจารย์ *"อยู่ในโลกออกจากโลก"* มีความหมายว่าอย่างไร ?

บรรพจารย์: อยู่ในโลกออกจากโลก ก็คือ กายอยู่ในโลกโลกีย์ แต่จิตใจออกห่างจากทางโลกีย์ ไม่แปดเปื้อนโลกีย์ ตรงกับที่กล่าวว่า *"เดินผ่านสวนและทุ่งดอกไม้นานา ดอกใบแห่งบุปผาไม่สัมผัสถูกกาย"* นี่ก็คือ *"อยู่ในโลกออกจากโลก"*

ไฉ้เซิง: ท่านบรรพจารย์โปรดเมตตาชี้แนะ อย่างไรเรียก

ว่า *"อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก"* ?

บรรพจารย์: อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก *"อุบัติขึ้นในโลก"* ก็คือ *"ใจที่อุบัติขึ้นในโลก"* ใจที่อุบัติขึ้นในโลกก็คือใจธรรม ใจพุทธะ เมื่อมีใจธรรมใจพุทธะดวงนี้อุบัติขึ้นแล้ว ก็ไม่อาจที่จะเสพสุขแต่เพียงผู้เดียวได้ ดังนั้น ควรที่จะต้องแผ่ขยายออกไปสู่เวไนยอย่างกว้างขวาง ฉุดช่วยผู้มีบุญสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง เช่น ให้ทรัพย์เป็นทาน ให้วิทยาธรรมเป็นทาน ให้อภัยเป็นทาน เข้าสู่โลกโลกีย์ปลดเปลื้องความทุกข์ยากให้แก่เวไนย นี่ก็คืองานแห่งการ *"เข้าสู่โลก"* ดังนั้น *"อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก"* ก็คือจิตวิญญาณแห่งการฉุดช่วยโลกของพระโพธิสัตว์ (อภัยทานตามความหมายในหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่เพียงแค่การไม่จองเวร หรือการสละอารมณ์โกรธให้ขาดจากใจเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการสละความกล้า ความไม่กลัว ความไม่เป็นภัยแรงกายและอื่น ๆ ด้วย)

ไฉ้เซิง: ขอบคุณท่านบรรพจารย์ที่เมตตาชี้แนะ ผู้น้อยได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากมายเลย

บรรพจารย์: อันที่จริงแล้วงานที่เมธีกำลังทำอยู่ในตอนนี้ก็คือการ *"อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก"*

ไฉ้เซิง: มิกล้า ! มิกล้า ! ผู้น้อยมีความรู้ความสามารถตื้นเขิน จะกล้าทำงานที่เรียกว่า *"อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก"* ได้อย่างไร

บรรพจารย์: งานแห่งการอุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลกนั้น ไม่มีการแบ่งชนชั้น ว่าสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย ขอเพียงมีใจที่จะฉุดช่วยเวไนยด้วยความจริงใจอย่างแท้จริง ตลอดเวลาดำเนินในโพธิสัตว์จริยา มีความเมตตากรุณา มีขันติ รักษาศีล ตั้งมั่นในฌานสมาธิ หมั่นให้ 3 ทาน มีความวิริยะ พากเพียร นี่ก็คือฝีมือความสามารถอันแท้จริงของการอุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก ด้วยเหตุที่พระโพธิสัตว์ฉุดช่วยเวไนย โดยไม่ถูกเวไนยล่อลวงหรือชักจูงให้ลุ่มหลง ส่วนชาวโลกนั้น เมื่ออยู่ใกล้ชาดก็จะติดสีแดง เมื่ออยู่ใกล้หมึกก็จะติดสีดำ (เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหนหรืออยู่ใกล้กับคนประเภทใดก็จะติดเอานิสัยแบบนั้นมาด้วย) พระโพธิสัตว์กับเวไนยจึงต่างกันตรงนี้ วันนี้เมธีตั้งมหาเมตตาปณิธาน ดังนั้น จิตญาณจึงเปล่งรัศมีออกมาอย่างไม่มีประมาณ จากปุถุชนคนสามัญธรรมดาคนหนึ่งสามารถพัฒนาตนจนกลายเป็นนิรมาณกายแห่งโพธิสัตว์น้อย นี่เป็นสิ่งที่ทำได้ยากและน่าชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

ไฉ้เซิง: ท่านบรรพจารย์ให้เกียรติชมเกินไปแล้ว ผู้น้อย

จะกล้าเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับพระโพธิสัตว์ได้อย่างไร อย่างนี้ไม่เป็นการล่วงเกินดูหมิ่นเทพเซียนอริยะทั้งหลายหรอกหรือ

บรรพจารย์: เมธี เจ้าพึงรู้ว่า เส้นเชือกเลื่อยไม้ให้ขาดได้ น้ำหยดลงหินจนหินกร่อนทะลุได้ มุ่งมั่นตั้งใจงานก็สำเร็จได้ เพราะว่าหลังจากที่เจ้าตั้งปณิธานใหญ่ เจ้าก็ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจที่มีทั้งหมดทำงานปกโปรดกล่อมเกลา ดังนั้น ความสำเร็จของเซิ่งเทียนถังในวันนี้ หากไม่ใช่ว่าเจ้ามีแรงปณิธานเกรงว่าป่านนี้เจ้าคงหลบอยู่แต่ในร้านค้าในตลาด ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลกแล้ว

ไฉ้เซิง: ท่านบรรพจารย์มีอภิญญายิ่งใหญ่ไพศาล ความคิดของผู้น้อยไม่สามารถหลบซ่อนจักษุปัญญาของท่านบรรพจารย์ได้เลย

บรรพจารย์: เมธี เจ้าควรรู้ว่าการบำเพ็ญธรรมอาศัยพลังใดเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ไฉ้เซิง: พลังอะไรครับ ?

บรรพจารย์: พลังแห่งมหาปณิธานที่บังเกิดออกมาจากภายในจิตใจ ก็คือพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรครับ ?

บรรพจารย์: เพราะว่าถ้าหากคน ๆ หนึ่งบังเกิดมหาปณิธานออกมาจากภายในจิตใจ เขาย่อมที่จะต้องจดจำไว้ในใจตลอดเวลาไม่กล้าลืมเลือน นี่ก็คือพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการบำเพ็ญธรรม ก็เหมือนอย่างเช่น พระโพธิสัตว์กวนอิมมีมหาปณิธานที่จะฉุดช่วยเวไนย ดังนั้น จึงมีผลสำเร็จในวันนี้ ถ้าหากว่าในตอนเริ่มแรกที่พระโพธิสัตว์กวนอิมบำเพ็ญปฏิบัติธรรมไม่มีมหาปณิธานที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้ ก็จะไม่สามารถมีผลสำเร็จเป็นที่ประจักษ์ให้เห็นจริงอย่างทุกวันนี้ ที่ทุก ๆ บ้านต่างรู้จักและกราบไหว้บูชาพระโพธิสัตว์กวนอิม ก็เหมือนอย่างเช่นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่มีมหาปณิธานว่า หากนรกไม่ว่างจะไม่สำเร็จเป็นพุทธะ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงสำเร็จเป็นพระมหาศาสดาแห่งแดนนรกภูมิ ก็เหมือนอย่างเช่นเสวียนจั้งต้าซือที่ตั้งคำสัตย์ปฏิญาณตัดสินใจเดินทางมุ่งหน้าไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีป และสามารถทำภารกิจได้สำเร็จ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ล้วนเป็นเพราะพวกท่านมีมหาปณิธานจิตอันมั่นคง ยืนหยัด ไม่ย่อท้อ ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นพลังผลักดันอยู่เบื้องหลัง ทำให้พวกท่านมีความวิริยะพากเพียร คอยกระตุ้นเตือนตัวเอง ดังนั้น การสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดน

สุขาวดีก็เช่นเดียวกัน จำเป็นต้องบังเกิดปณิธานจิตปรารถนาที่จะมาเกิดแดนสุขาวดี จิตหนึ่งใจเดียวไม่เปลี่ยนแปลง หากมีปณิธานจิตที่ศรัทธาจริงใจเช่นนี้ การมาเกิดแดนสุขาวดีก็ย่อมสมหวังได้

ไฉ้เซิง: ขอบคุณท่านบรรพจารย์ที่อบรมสั่งสอน ผู้น้อยได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากมายเลย

พุทธจี้กง: วันนี้ดึกแล้ว ศิษย์เรารีบกราบลาท่านบรรพจารย์จิ้งถู่เถอะ เตรียมกลับสำนักกัน

ไฉ้เซิง: ผู้น้อยกราบลาท่านบรรพจารย์

บรรพจารย์: เมธีไม่ต้องมากพิธี รีบลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง: ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง: ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 14

พระพุทธจี้กงบรรยายธรรม ในธรรมมีธรรม เมธีฟังหลักธรรม ในหลักธรรมมีหลักธรรม

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 7 วันที่ 12 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

รูปภายนอก กระทบตา พาใจวุ่น ไม่รู้จบ
เดิมทีใจ นั้นสงบ แต่ตัณหา ชักพาไป
อันว่าโลภ โกรธหลงรัก ใครสามารถ สละได้
ย้อนมองส่อง กระจกใจ ที่ไหนได้ คือเทพเซียน

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! "*รูปไม่ได้ทำให้คนหลง มีแต่คนไปหลงรูปเอง*" ชาวโลกช่างน่าขันนัก ตามองดูกระดาษแผ่นบาง ๆ แผ่นหนึ่ง แต่ถ้าหากบนแผ่นกระดาษแผ่นบาง ๆ นั้น พิมพ์ภาพสาวสวยท่าทางยั่วยวน ก็จะทำให้ผู้ชายวัยสูงอายุใจสั่นหวั่นไหว ทำให้ชายวัยกลางคนหลงใหล ทำให้คนวัยหนุ่มคลั่งไคล้ ทำให้เด็กหนุ่มวัยรุ่นเกิดความคิดฟุ้งซ่าน ฮ่าๆ ! แปลกจริงๆ

ไฉ้เซิง: คำพูดของพระอาจารย์ก็เหมือนกับแม่ปลาใน

สระที่บอกกับลูกปลาตัวน้อยว่า *"อย่าไปกินเหยื่อตกปลานะ เหยื่อตกปลามันกินไม่ได้"* แต่ลูกปลาก็ดื้อ ไม่ยอมฟังคำเตือนของแม่ปลา อยากจะลองกินเหยื่อตกปลาดู ผลก็คือติดเบ็ด

พุทธจี้กง: ดังนั้น ผู้บำเพ็ญธรรมจะต้องมีปัญญาในการสังเกต เพราะว่าคนที่มีปัญญาในการสังเกต สิ่งที่เขามอง สิ่งที่เขาเห็น สิ่งที่เขาคิด ล้วนเจาะลึกเข้าถึงปัญหาอย่างลึกซึ้ง ไม่ใช่เพียงแค่รู้เข้าใจปัญหาอย่างผิวเผิน สมมติว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งแต่งตัวสวยดึงดูดใจ ทำให้ผู้ชายมองแล้วเกิดความคลั่งไคล้ลุ่มหลง แต่ในสายตาของอาตมา อาตมาว่าผู้หญิงคนนี้ไม่สวย

ไฉ้เชิง: เพราะอะไรครับ ?

พุทธจี้กง: เพราะว่าเมื่อเขาเดินไปที่ริมสระน้ำ พวกปลาต่างก็ว่ายมุดหนีลงไปอยู่ใต้น้ำ เมื่อเดินไปที่ข้างต้นไม้ นกบนต้นไม้ต่างก็บินหนี เมื่อเดินอยู่บนพื้นดิน พวกมดต่างก็กลัวว่าจะถูกเหยียบตาย แล้วอย่างนี้ จะสวยได้อย่างไรกัน

ไฉ้เชิง: นั่นเป็นเพราะว่า พวกมันตาไม่มีแวว

พุทธจี้กง: ตามีแววก็ไม่ใช่ว่าจะสามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง

ไฉ้เซิง: เพราะอะไรครับ ?

พุทธจี้กง: ถ้าไม่เชื่อ งั้นตอนที่เจ้าอยู่ในที่ ๆ มืดมิด เจ้ายังสามารถมองเห็นอะไรได้อยู่หรือไม่ ?

ไฉ้เซิง: มองไม่เห็นครับ

พุทธจี้กง: แล้วสามารถมองเห็นร่างกายของตัวเองไหม ?

ไฉ้เซิง: มองไม่เห็นครับ เห็นเพียงแค่ความมืดมิดที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น

พุทธจี้กง: เจ้ามองไม่เห็นร่างกายของตัวเอง งั้นตัวเจ้าก็ไม่มีแล้ว

ไฉ้เซิง: มีนะ ! ศิษย์ก็ยังมีความรู้สึกสามารถรับรู้อะไรได้ทุกอย่างนะ !

พุทธจี้กง: นี่ก็คือหลักสัจธรรมของวิญญาณที่ไม่ดับสูญ ดังนั้น ถ้าหากชาวโลกต้องการข้อยืนยันทางด้านวัตถุนิยมก็เปิดไฟ แต่ถ้าหากต้องการข้อยืนยันทางด้านวิญญาณนิยมก็ปิดไฟ เพียงแค่นี้ก็สามารถพอเข้าใจได้บ้างบางส่วน ไม่ต้องให้อาตมามาอธิบายแจกแจงให้ฟังแล้ว

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง ตาไม่สามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง สามารถใช้มองเห็นได้เพียงแค่ในโลกที่มีรูป

ลักษณ์ แต่ในโลกที่ไม่มีรูปลักษณ์ตาไม่สามารถใช้มองเห็นอะไรได้เลยสักอย่างเดียว ตอนที่อยู่ในความฝันไม่ต้องใช้ตาก็สามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง ไม่ต้องใช้หูก็สามารถได้ยินเสียง ไม่ต้องใช้ปากก็สามารถพูดได้ นี่ไม่ใช่ความอัศจรรย์หรอกหรือ

พุทธจี้กง: ดังนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นธรรมแห่งเหตุปัจจัย

ไจ้เซิง: อย่างไรเรียกว่าธรรมแห่งเหตุปัจจัย ?

พุทธจี้กง: ธรรมแห่งเหตุปัจจัยก็คือ เมื่อเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงเกิดขึ้น เมื่อเหตุปัจจัยยังไม่ถึงพร้อมก็ไม่เกิดขึ้น สมมติว่าคนบนโลกนี้ต้องการจะมองของสักชิ้นหนึ่งจะต้องมีเหตุปัจจัย 5 อย่างจึงสามารถมองเห็น ถ้าไม่มีเหตุปัจจัยครบทั้ง 5 อย่างก็ไม่สามารถมองเห็น

ไจ้เซิง: จริงหรือครับ ?

พุทธจี้กง: ถ้าไม่เชื่อ เดี๋ยวอาจารย์จะแจกแจงให้เจ้าฟัง ข้อแรก คน ๆ นี้จะต้องมีสติรับรู้ เขาจึงจะสามารถรู้สึกได้ ข้อที่ 2 คน ๆ นี้จะต้องไม่เป็นคนตาบอด เขาจึงจะสามารถมองเห็นได้ ข้อที่ 3 จะต้องมีแสงสว่างจึงจะสามารถมองเห็นได้ ข้อที่ 4 ของที่มองจะต้องเป็นวัตถุที่มีรูปลักษณ์จึงสามารถมองดูได้ ข้อที่ 5

ระหว่างดวงตากับสิ่งของจะต้องไม่มีวัตถุอื่นมาบดบังขวางกั้น นี่ก็คือหลักธรรมของเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงเกิดขึ้น

ไฉ้เซิง: ถ้าอย่างนั้น การที่ชาวโลกใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งทะเลทุกข์ ก็คือเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงต้องมาเกิดในโลกนี้

พุทธจี้กง: ถูกต้อง ! ชาวโลกใช้ชีวิตอยู่บนโลกก็จะต้องมีเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงมาเกิดในโลกนี้ สำหรับเหตุภายในก็คือ *"แรงกรรมจากเหตุต้นผลกรรม"* ทำให้เกิด "เหตุ" ซึ่งก็เปรียบเหมือน *"เมล็ดพันธุ์"* ส่วนปัจจัยภายนอกก็คือ ร่างกายของพ่อแม่เป็น *"ปัจจัย"* ซึ่งก็เปรียบเหมือน *"ผืนดิน"* ด้วยเหตุนี้ เมื่อหว่านเมล็ดพันธุ์ลงบนผืนดินจึงผลิดอกออกผล ก็เปรียบเหมือนแรงกรรมจากเหตุต้นผลกรรมของชาวโลกเอง ร่วมกับร่างกายของพ่อแม่จึงสามารถเกิดเป็นคน ๆ หนึ่ง ในทางกลับกันถ้าหากตัวเองไม่มีแรงกรรมจากเหตุต้นผลกรรม หรือว่าไม่มีร่างกายของพ่อแม่ ก็ไม่สามารถเกิดความถึงพร้อมของเหตุปัจจัย (เหตุปัจจัยไม่ถึงพร้อมก็ไม่ได้เกิด) หลักการก็อยู่ตรงนี้

ไฉ้เซิง: ดังนั้น การที่ปรจิตวิทยา (ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของวิทยาศาสตร์ว่าด้วยเรื่องของจิตเหนือธรรมชาติ) ถูกชาวโลกตำหนิว่างมงาย อย่างนี้ไม่เป็นการใส่ความกันอย่างไม่เป็นธรรมหรอกหรือ

พุทธจี้กง: ปัญหานี้ก็เหมือนกับที่การแพทย์แผนปัจจุบันไม่ยอมรับการฝังเข็มของแพทย์แผนจีน และวิชาแพทย์ปัจจุบันก็ไม่ยอมรับการมีอยู่ของพลังชีพจรแบบแพทย์แผนจีน เพราะว่าพลังชีพจรเป็นพลังอยู่ในร่างกาย ไม่มีรูปร่างให้เห็นเหมือนหลอดเลือด เส้นเอ็น และกระดูก แต่ความจริงแล้วพลังชีพจรนั้นมีอยู่ ดังนั้น ปัญญาความรู้ของคนเรานั้นมีขีดจำกัด ถ้าหากคนเรามุ่งแสวงหาปัญญาอันตื้นเขินจากโลกที่มีรูปลักษณ์ก็จะทำให้ตัวเองเดินเข้าสู่หลุมพรางกับดัก ไม่รู้จะออกมาจากกับดักได้อย่างไร เพราะว่าสรรพสิ่งในโลกที่มีรูปลักษณ์มีการเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ หมุนเวียนเป็นวัฏจักรไม่สิ้นสุด มีเพียงการแสวงหาปัญญาที่ยั่งยืนนิรันดร์ จึงสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์และกิเลสความกลัดกลุ้มได้

ไฉ่เซิง: ที่พระอาจารย์พูดมาถูกต้องที่สุด ถ้าหากชาวโลกเข้าใจว่า ความตายเหมือนดั่งตะเกียงดับ ไม่มีการดำรงอยู่ของชีวิตหลังความตาย อย่างนั้นโลกนี้ก็จะวุ่นวายไปกันใหญ่ เพราะทุกคนก็จะมุ่งเป้าแต่ความสุขของตัวเอง โดยไม่สนใจสิทธิและผลประโยชน์ของผู้อื่น และยิ่งไม่เกรงกลัวต่อเหตุต้นผลกรรมหลังความตาย ถ้าเป็นอย่างนี้สังคมก็จะกลายเป็นสังคมที่ใช้กลอุบายหลอกลวงกัน ใช้กำลังบังคับยื้อแย่งกัน

ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็จะตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า แม้แต่การบังคับใช้กฎหมายก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้

พุทธจี้กง: ดังนั้น ในยุคที่วิทยาศาสตร์ยิ่งมีความเจริญก้าวหน้า จิตสำนึกด้านคุณธรรมจริยธรรมของคนก็ยิ่งถดถอยอยู่ในยุคที่คุณธรรมจริยธรรมตกต่ำเสื่อมถอย มีบางคนยังคิดว่าตัวเองเดินมาถึงยุคที่มีความเจริญถึงจุดสุดยอด หารู้ไม่แท้จริงแล้ว กำลังถลำลึกเข้าสู่หนทางที่ผิด แถมเดินมาจนสุดทางแล้ว ดังนั้น เมื่อ 2,000 กว่าปีก่อน พระพุทธองค์ก็ได้พยากรณ์ล่วงหน้าเอาไว้แล้วว่า เมื่อเรา(พระศากยมุนีพุทธเจ้า)ดับขันธ์ปรินิพพานแล้ว ภายใน 1,000 ปีแรก จะเป็นยุคของพระสัทธรรม ภายใน 1,000 ปีที่ 2 จะเป็นยุคสัทธรรมปฏิรูป หลังจาก 2,000 ปีเป็นต้นไปจะเป็นยุคสัทธรรมวิปลาส จิตญาณของเวไนยนับวันยิ่งเขลาหลง จะมาศึกษาเลียนแบบพระพุทธะก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ว่าถ้าหากพากเพียรบำเพ็ญในธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั่นก็ว่าไปอย่าง จากเรื่องนี้ก็สามารถรู้ได้ว่าในธรรมกาลยุคท้ายนี้ ธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั้นมีความสูงส่งล้ำค่ายิ่งนัก

ไฉ่เซิง: เป็นเช่นนั้นจริงๆ พระอาจารย์ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อโน้มนำสั่งสอนให้เวไนยศึกษาธรรมะเพิ่มมากยิ่งขึ้น วันนี้

ก็เปลี่ยนแนวในการปกโปรดกล่อมเกลาเป็นอีกแบบ เพื่อแพร่ประกาศธรรมสู่ชาวโลกอย่างกว้างขวาง เชื่อว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา จะต้องมีความสูงส่งล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง ทุก ๆ คนช่วยกันพิมพ์ ทุก ๆ คนหามาอ่าน ทุก ๆ คนสวดพุทธนาม ทุก ๆ คนล้วนเป็นพุทธะโพธิสัตว์ ใจพุทธะปากพุทธะ ดำรงชีวิตอยู่ในพุทธภูมิแห่งสหาโลกธาตุ เอาโลกนี้เปลี่ยนเป็นแดนดอกบัว นี่จึงเป็นความหมายของการประพันธ์หนังสือเล่มนี้

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! อาหมีถัวฝอ ! สาธุ ! สาธุ ! คืนนี้ดึกแล้วครั้งนี้ประพันธ์เสร็จที่เซิ่งเทียนถัง

ไฉ้เซิง: ฮ่าๆ ! ยอดเยี่ยม คิดไม่ถึงว่าวันนี้เซิ่งเทียนถังจะได้เป็นดารารับเชิญ

พุทธจี้กง: จิตวิสุทธิ์ก็คือแดนพุทธภูมิอันวิสุทธิ์ นี่ก็คือแดนวิสุทธิภูมิสำเร็จรูป

ไฉ้เซิง: อาหมีถัวฝอ ! สาธุ ! สาธุ !

พุทธจี้กง: อาจารย์กลับแล้ว

ไฉ้เซิง: น้อมส่งพระอาจารย์

ครั้งที่ 15

ศิษย์อาจารย์สนทนาธรรม รู้จักพลิกแพลงยืดหยุ่นบำเพ็ญได้สมบูรณ์ หวังว่าทุกๆคนสามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นเซียน พุทธะ อริยะปราชญ์เมธี

ปีเจี่ยจื่อ เดือน 7 วันที่ 15 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

พระพุทธะ คนึงถึง มวลเวไนย ดั่งมารดา ห่วงใยลูก
แม้ว่านาม นั้นจะถูก เรียกต่างกัน แต่จิตใจ นั้นไม่ต่าง
สวดนามพระ อมิตา พ้นไตรภูมิ แดนสุขา อยู่ไม่ห่าง
หลุดพ้นจาก ทุกข์ต่าง ๆ ได้รับสุข ละสังขาร อย่างไปดี

พุทธจี้กง: การประพันธ์หนังสือ ศิษย์ทั้งหลายต่างก็เหน็ดเหนื่อย หนังสือเล่มนี้ถึงแม้จะมีเนื้อหาที่สั้น แต่จิตใจของเซียนพุทธะที่เป็นห่วง คิดถึงเวไนยนั้น เป็นจิตใจที่มั่นคงยาวนาน หวังว่าชาวโลกจะสามารถเห็นการสวดพุทธนามเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิตตน ทุ่มเทสวดพุทธนามจึงสามารถห่างไกลจากความทุกข์ได้รับความสุข ได้หลุดพ้นจากทะเลทุกข์

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดเหมือนกับว่า จะตัดจบหนังสือเล่มนี้แต่เพียงเท่านี้ แล้วแบบนี้จะไม่เป็นการประพันธ์หนังสือแบบลวก ๆ หรือครับ ?

พุทธจี้กง: เซียนพุทธะมีความทุ่มเทใจ คิดใคร่ครวญอยู่นานพยายามอย่างเต็มที่ ต้องการที่จะให้หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาที่เรียบง่าย สั้นกระชับและตรงประเด็น ถ้าหากต้องการเอาหนังสือเล่มนี้มาอ่านเล่นเป็นนิยายสนุก ๆ นั่นเป็นพฤติกรรมของคนที่ขาดปัญญา เป็นคนที่ไม่มีโชค

ไฉ้เซิง: ทำไมถึงได้จบไวอะไรอย่างนี้

พุทธจี้กง: เงินทำบุญพิมพ์หนังสือได้มาไม่ใช่ง่ายๆ เพื่อต้องการให้หนังสือสามารถแพร่หลายออกไปได้อย่างกว้างขวางและยาวไกล จึงจำเป็นที่จะต้องลดเนื้อหาให้สั้นลง ดังนั้นเซียนพุทธะจึงได้ปรึกษาหารือกันแล้ว ผลสรุปก็คือให้หนังสือเล่มนี้ถึงตอนจบก่อนกำหนด

ไฉ้เซิง: ที่แท้เป็นแบบนี้เอง

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! วันนี้เป็นวันที่ 15 พอดี และเป็นตอนสุดท้ายของหนังสือท่องแดนสุขาวดีด้วย อาจารย์คิดว่าวันนี้ไม่ต้องไปท่องแดนสุขาวดีแล้วล่ะ มาชมจันทร์กันดีกว่า

ไฉ้เซิง: ชมจันทร์อย่างไรครับ ?

พุทธจี๋กง: งั้น ตอนนี้เดี๋ยวอาจารย์จะสอนเจ้าชมจันทร์ก็แล้วกัน ทุกวันที่ 15 ของทุกเดือนตามปฏิทินจันทรคติเป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวง บำเพ็ญธรรมถ้าอยากมีบุญกุศลที่สมบูรณ์ก็ต้องให้เหมือนกับดวงจันทร์ในคืนนี้ที่เปล่งแสงสุกสกาวเต็มดวงไม่เว้าแหว่ง รอบ ๆ พระจันทร์คือรัศมีทรงกลด หลักธรรมแท้จริงแล้ว ก็เหมือนวงกลมวงหนึ่งที่หมุนไปหมุนมาสูงได้ต่ำได้ ปล่อยออกไปได้แล้วก็เก็บกลับเข้ามาได้ หมุนจากทางด้านซ้ายขึ้นไปแล้วก็ลงมาทางด้านขวา หมุนจากทางด้านขวาขึ้นไปแล้วก็ลงมาทางด้านซ้าย นี่ก็คือการพลิกแพลงยืดหยุ่นเป็นการผสานกลมกลืนและเป็นความสมบูรณ์ การบำเพ็ญธรรมก็เช่นเดียวกัน พูดหลักธรรมหากพูดรุนแรงเกินไปก็คือไม่รู้จักการพลิกแพลงยืดหยุ่น ถ้าพูดออกนอกลู่นอกทางก็ไม่สอดคล้องกับทางสายกลาง ถ้าพูดแบบเคร่งขรึมเกินไปก็จะรู้สึกไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ขอยกตัวอย่างโดยเอาลูกบอลมาเปรียบเทียบให้ฟัง ลูกบอลมีลักษณะกลมจึงสามารถกลิ้งได้ ถ้าหากลูกบอลมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมหรือเป็นมุมเฉียง มันกลิ้งไปได้ไม่เท่าไหร่ เดี๋ยวมันก็ต้องหยุดกลิ้ง ก็เหมือนกับล้อรถ

ล้อรถมีลักษณะกลมจึงสามารถวิ่งได้สะดวกและรวดเร็ว ถ้าหากล้อรถมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมหรือสี่เหลี่ยม งั้นคนที่นั่งอยู่บนรถก็จะต้องสัมผัสกับรสชาติของความสั่นสะเทือนกันจนจุก การพูดธรรมะก็เช่นกัน ต้องให้เหมือนกับลูกบอลหรือล้อรถ จึงสามารถพูดได้อย่างราบรื่น พูดได้อย่างมั่นใจน่าเชื่อถือ มิเช่นนั้นแล้ว คนฟังก็งง คนพูดก็สับสน เหมือนกับล้อรถที่มีรูปร่างแปลกประหลาดหรือลูกบอลที่มีรูปร่างลักษณะที่ผิดไปจากเดิมกลิ้งได้ไม่นาน ไปได้ไม่ไกลก็ต้องหยุด ดังนั้นพูดธรรมะ บรรยายธรรม ธรรมะมาจากไหน ธรรมะก็มาจากอนุตตรภาวะ อนุตตรภาวะมีสัญลักษณ์เป็น " ◯ " ดังนั้นธรรมะเดิมทีก็คือความว่างที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต ถ้าหากมนุษย์สามารถเข้าใจหลักธรรมของอนุตตรภาวะนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องแสวงหาจากภายนอก เพียงแค่ตัวเองทำให้ตัวเองตื่นแจ้งอยู่ตลอดเวลา ย้อนมองส่องตนกลับคืนสู่จิตเดิม ไม่เป็นเพราะเรื่องราวหรือสรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลกโลกีย์ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกเลยทำให้จิตของตนถูกรบกวน เช่นนี้ตัวเองก็คือพุทธะพุทธะอยู่ในใจตน ใจตน ก็คือพุทธะ พุทธะกับเวไนยเสมอภาคเท่าเทียมกัน ต่างกันเพียงแค่ตื่นแจ้งกับลุ่มหลง คนหลงโอหัง

ถือดี คิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่ก็ยิ่งหลง นี่ก็คือจิตของเวไนย ผู้ตื่นแจ้งมีความสมถะเรียบง่าย อ่อนน้อมถ่อมใจ ไม่คิดว่าตัวเองใหญ่ เมื่อความคิดตื่นแจ้งเช่นนี้ ทุกขณะเวลาตั้งมั่นในจิตแห่งพุทธะ ตั้งมั่นในความคิดของพุทธะ ทุกความคิดคือพุทธะ ทุกความคิดเป็นจิตที่ตื่นแจ้งพ้นจากความหลงผิด ทุกความคิดปราศจากความคิดที่เห็นผิด ปราศจากความคิดที่เพ้อฝัน ทุกความคิดปราศจากความยึดติด ปราศจากสิ่งที่ต้องยึดติด ไม่มีสิ่งที่ต้องยึดติด เช่นนี้ก็ไม่ใช่ปุถุชนคนทั่วไปแล้ว ดังนั้นคนหลงตัวเองหลงคนเดียวไม่พอ ยังทำให้คนอื่นหลงไปด้วย หยิ่งยโสเอาตัวเองเป็นใหญ่ โอ้อวดตัวเองว่าดีกว่าผู้อื่น วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น คิดว่าทำแล้วมีความสุข ที่จริงแล้วเวไนยที่ลุ่มหลงก็คือเวไนย ที่อยู่ภายในจิตใจของตัวเองนี่เอง ยึดติดไม่ยอมปล่อยวาง อาตมาหวังว่า หลังจากที่หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ประพันธ์เสร็จแล้วจะสามารถปลุกเวไนยให้รู้ตื่นทุกขณะเวลาหมั่นย้อนสำรวจตน หมั่นย้อนมองส่องตน อย่าได้ก่อกรรมทำเข็ญหรือสร้างบาปเวรเอาใจผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองเป็นที่นิยมชมชอบหรือเป็นที่รักใคร่ของผู้คน พึงรู้เถิดในวัชรสูตรกล่าวว่า *“ไม่สามารถอาศัยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการมาพิจารณาว่าเป็นตถาคตได้ หากสามารถอาศัยมหาปุริสลักษณะ*

32 ประการมาพิจารณาว่าเป็นตถาคตได้ มหาจักรพรรดิที่มีมหาปุริสลักษณะครบพร้อมทั้ง 32 ประการก็เป็นตถาคตกันหมดแล้ว” จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า พุทธะ แสวงหาได้จากภายในจิตของตน ไม่ใช่แสวงหาจากภายนอกจิตตน จิตญาณตนคือพุทธะ จิตเดิมแท้คือของจริง

ไจ้เซิง: คืนนี้พระอาจารย์เหมือนอยู่ ๆ นึกอะไรได้ก็พูดออกมา พูดซะเยอะแยะมากมายเลย ศิษย์สัมผัสรู้อะไรดีๆได้เยอะมาก เวไนยที่มีจิตลุ่มหลงเมื่อได้ฟังคำพูดที่มีเหตุผลของพระอาจารย์ในครั้งนี้ เชื่อว่าจะต้องสามารถเปลี่ยนความหลงให้เป็นปัญญาแล้วมุ่งหน้าขุดค้นสิ่งล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ภายในจิตของตัวเองออกมาได้อย่างแน่นอน

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! เจ้านี่ไม่ธรรมดาจริง ๆ สามารถมอบสิ่งล้ำค่าที่ไม่อาจประเมินค่าได้ให้แก่เวไนยทุก ๆ คน อาตมาหวังว่า เวไนยจะรีบตามหาสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้กลับมา เช็ดล้างทำความสะอาดให้ดี ๆ ประคับประคอง รักษาไว้ให้ดี ๆ มิเช่นนั้นแล้ว หากสูญเสียสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ไป ก็จะต้องไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในหกภูมิวิถี ได้รับทุกข์ทรมานอย่างที่สุดต้องร้องโหยหวนไม่หยุด

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง แต่ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ ความจริงแล้วก็อยู่ภายในจิตใจของทุกคน เพียงแต่ทุกคนได้ทำของวิเศษล้ำชิ้นนี้สูญหายไปจากจิตใจมานานมากแล้ว มีบางคนก็ยังไม่รู้เลยว่า ของวิเศษล้ำค่าที่พระอาจารย์พูดถึงนี้หมายถึงสิ่งใด

พุทธจี้กง: ศิษย์เรา! เจ้าพูดได้ถูกต้องอีกแล้ว วันนี้อาจารย์ก็จะอาศัยโอกาสนี้เอาของวิเศษล้ำค่าที่อยู่ภายในจิตใจของทุก ๆ คนมาอธิบายให้กระจ่างชัดหน่อย พวกเขาจะได้สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ไม่ว่าจะอยู่ในที่สาธารณะ ไม่ว่าการปฏิบัติตัวต่อผู้อื่นในสังคม หรือเมื่ออยู่ภายในครอบครัว ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้สิ สามารถใช้เป็นยันต์ป้องกันตัวได้ดีมาก และสามารถใช้ป้องกันตัวได้ตลอดไปทุกภพทุกชาติ

ไฉ้เซิง: งั้น รบกวนพระอาจารย์ช่วยเปิดเผยหน่อย

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ล้วนมีอยู่แล้วในทุก ๆ คน เพียงแต่บางคนฝังไว้ลึก บางคนฝังไว้ตื้น ที่ฝังไว้ลึกบ้างก็ขึ้นสนิมไปแล้ว แต่ไม่เป็นไร ขอเพียงเจ้ามีความอดทนค่อยๆเอาไปเช็ดล้างทำความสะอาด มันก็จะกลับมาครบถ้วน

สมบูรณ์เหมือนตอนเริ่มแรกไม่มีบุบสลาย

ไฉ้เซิง: จริงหรือครับ ?

พุทธจี้กง: ย่อมเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว อาจารย์จะหลอกลวงคนอย่างนั้นหรือ ?

ไฉ้เซิง: งั้น ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ จะขุดค้นขึ้นมาได้อย่างไร ?

พุทธจี้กง: ง่ายจะตาย ก็แค่สวดท่องพุทธนามด้วยจิตที่ปีติยินดีอันเกิดจากก้นบึ้งของจิตใจ นี่ก็คือวิธีขุดค้นของวิเศษล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของตัวเอง

ไฉ้เซิง : ได้ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้แล้ว มีประโยชน์อย่างไร ?

พุทธจี้กง: โอ้ ! มีประโยชน์มากมายเลย 1.สามารถทำให้กายใจแข็งแรง 2.สามารถทำให้ครอบครัวสมบูรณ์ 3.สามารถทำให้สังคมเกิดความปรองดองสมานฉันท์เป็นสิริมงคล 4.สามารถทำให้หายป่วยเร็วขึ้น 5.สามารถทำให้ตัวเองได้ไปเกิดแดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง: โอ้ ! ดีเหลือเกิน

พุทธจี้กง: แน่นอนอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามีบางคนที่ยังดื้อ

รั้นลุ่มหลงไม่รู้จักตื่น ไม่เชื่อคำพูดของอาตมา มีความเชื่อมั่นไม่เพียงพอ งั้นของวิเศษล้ำชนิดนี้ ก็จะกลายเป็นเพียงแค่เศษเหล็กที่ขึ้นสนิมเกิดพิษร้าย ดังนั้น คนเหล่านี้ก็เลยต้องเดินอยู่บนหนทางแห่งความเจ็บป่วย จมลงสู่ทะเลทุกข์

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์พูดได้ถูกต้องที่สุด ดังนั้น คนที่อยากตามหาดวงแก้วมณีอันล้ำค่าที่แท้จริงของตัวเองกลับคืนมา ทุก ๆ วันก็จะต้องไปทดลองทำดู ทุก ๆ วันบังเกิดจิตจากก้นบึ้งของจิตใจ สวดท่องพุทธนามด้วยความปีติยินดี ย่อมได้รับสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้อย่างแน่นอน เมื่อได้พบสิ่งวิเศษล้ำค่าชนิดนี้ ก็จะกลายเป็นเพียงแค่ขยะของเสียที่ไม่ได้มีความสำคัญอีกต่อไป

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ใจของตนก็คือดวงแก้วมณีอันล้ำค่า จิตของตนก็คือดวงแก้วมณีอันล้ำค่า ใจของตนก็คือพุทธะ จิตของตนก็คือพุทธะ พุทธะก็อยู่ในใจตน พุทธะเดิมทีแล้วก็ไม่ห่างจากจิตตน อยากสำเร็จเป็นพุทธะ หรืออยากจะสำเร็จเป็นวิญญาณผี ตัวเองเป็นคนเลือกเอง ต้องการแสงสว่างหรือต้องการความมืดมิด ตัวเองเป็นคนเลือกเอง อยากไปแดนสุขาวดีหรืออยากลงนรก ตัวเองเป็นคนควานหามาเอง คำพูดที่

เป็นความสัตย์จริงอาตมาได้พูดไปหมดแล้ว หากเวไนยยังไม่รู้สำนึก จะให้อาตมาทำอย่างไร ถึงแม้ไฉ้เซิงจะมีปณิธานใหญ่ เหน็ดเหนื่อยทุ่มเทกายใจ แล้วจะช่วยอะไรได้ ฮ่าๆ !

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! พระอาจารย์ทอดถอนใจฝืนหัวเราะให้กับโลกใบนี้ งั้น ศิษย์ขอร่วมหัวเราะด้วยคน

พุทธจี้กง: ฮ่าๆ ! ในที่สุด พวกเราอาจารย์ศิษย์ก็มีผลงานเสร็จพร้อมส่งมอบอีกชิ้นหนึ่งแล้ว

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! ศิษย์เองก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง ขอบคุณพระอาจารย์ที่พยายามสู้เพื่อเวไนยอย่างถึงที่สุด โดยไม่คำนึงถึงความยากลำบาก

พุทธจี้กง: ชีวิตของอาจารย์เหน็ดเหนื่อยตรากตรำทำงานหนัก ประเภทนี้จนเคยชินมานานแล้ว

ไฉ้เซิง: พระอาจารย์ได้รับความเลื่อมใสศรัทธาจากผู้คนก็ไม่ใช่ข่าวใหม่ที่เพิ่งจะเกิดขึ้น

พุทธจี้กง: วันนี้ ก็พอเพียงเท่านี้เถอะ หวังว่าท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ จะสามารถปกโปรดกล่อมเกลาโลกใบนี้ หวังว่าแสงอันโชติช่วงสว่างไสวของเซิ่งเทียนถังจะส่องสว่างโลกนี้

ไฉ้เซิง หวังว่าผู้อ่านหนังสือของ เซิ่งเทียนถังทุกคนจะสามารถสำเร็จเป็นเซียน พุทธะ อริยะ ปราชญ์เมธีกันทุกๆคน

พุทธจี้กง: อาจารย์กลับแล้ว

ไฉ้เซิง: กราบลาพระอาจารย์

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์
ท่องแดนสุขาวดี

	จำนวนเงิน (บาท)
1. คุณพรเทพ บุญประมวล	28,960
2. คุณขวัญฤทัย วิโย	7,581
3. คุณวิลาสินี มีเรือง	6,900
4. คุณณัฐณี รุ่งพรชัย และครอบครัว	6,000
5. คุณวราเดช วีระพัฒน์	5,500
6. มูลนิธิเทิดคุณธรรม	5,200
7. คุณพอรินทร์ พุกพูนธนาพัฒน์	4,400
8. ร้านกิจเจริญ สำเพ็ง	3,600
9. คุณคมคาย เชื้อเมืองพาน	2,740
10. คุณดัชนี อิงคุทานนท์	1,600
11. คุณศิรกระภา แสนสุข	1,505
12. คุณบังอร ไชยสานส์	1,500
13. คุณชัยรินทร์ กีรติหรรษาศักดิ์	1,074
14. คุณสิริพร มณีขาว	1,000
15. คุณพินิตา กิตติโสฬส	1,000
16. คุณธัญสร ณ พัทลุง	1,000
17. คุณปนัดดา เมดเวเดว	1,000
18. คุณเชาวนะ แซ่แต้	725
19. คุณหมวย แซ่ลิ้ม	700
20. มูลนิธิพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร	665

	จำนวนเงิน (บาท)
21. หมู่บ้านอินนิซิโอ (ไม่ประสงค์ออกนาม)	500
22. Mr. Injin Hwang	500
23. หมู่บ้านอินนิซิโอ	500
24. คุณจันทรัตน์ อินทโรหิต	400
25. คุณพิมพ์สุชา จรสธรรมรัตน์	395
26. คุณชาญชัย ยิ่งยง	390
27. คุณอนุศิษฐ์ ตั้งจิตต์ธรรมา	300
28. คุณอัมพิกา มงคลทอง และครอบครัว	300
29 คุณอนุศิษฐ์ ตั้งจิตต์ธรรมา	300
30. ร้านหนังสือกระวี	267
31. คุณนัยรัตน์,ไรวินทร์, บุญเสริม, พัทธ์ธีรา, พิมนภัทร์ ลภัสเศรษฐศิริ และทิพวรรณ ดอนดี, วีรวิชญ์ พัฒนวิบูลย์ อุทิศให้คุณสุเทพ มาณีเวศน์, คุณพ่อเต็กฮ้อ แซ่ตั้ง, คุณแม่เต็กฮั้ว แซ่ลี้	100
32. คุณพรศักดิ์, รัชฎาพร, ตรีประดับ อุทัยเศรษฐวัฒน์	100

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่า ตายาย บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ญาติสนิท มิตรสหาย ที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพทุกชาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้อโหสิกรรมและตัดวิบากกรรมที่มีต่อกันด้วยเทอญ

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด ท.พ.บัญชา ศิริไกร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เที่ยวเมืองนรก	9 บาท
- เที่ยวเมืองสวรรค์	9 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	9 บาท
- เส้นทางอริยะ	9 บาท
- ประวัติพระอรหันต์จี้กง	7 บาท
- บันทึกปรากฏการณ์ นรกคนเป็น	7 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	7 บาท
- ธรรมญาณ	7 บาท
- 7 อริยเจ้า	7 บาท
- สังสารวัฏ	7 บาท
- จะไปนิพพานไม่ใช่เรื่องยาก	7 บาท
- ร้อยขันติ	7 บาท
- อู๋เซินเหลาหมู่ พระแม่องค์ธรรมมารดา	หมด
- บันทึกหนึ่งอนันต์เหตุปัจจัย พระศรีอริยเมตไตรย	7 บาท
- ตรัยรัตน์กับเซ็น	9 บาท
- คัมภีร์กรรม 1-4	7 บาท

ชุด ช.วัฒนา	**ค่าส่งเล่มละ**
- บันทึกท่องนรกภูมิ	9 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	7 บาท

ชุด ท.เลียงพิบูลย์	**ค่าส่งเล่มละ**
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3	9 บาท
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10	7 บาท

ชุด ทองทิว สุวรรณทัต **ค่าส่งเล่มละ**

- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม1-11 (เล่ม 1-3 หมด) 7 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 1 ท่องอเวจี 7 บาท
- เล่ม 2 เทวาไขปัญหา 7 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี 7 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด 7 บาท
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1 7 บาท
- เล่ม 6 พระโอวาท - เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม 7 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2 7 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ 7 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์ 7 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน 7 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม 7 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู 7 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา หมด
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม 7 บาท
- เล่ม 15 ทางสว่าง 7 บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเซียน 7 บาท
- เล่ม 17 เสียงสวรรค์ 7 บาท
- เล่ม 18 กรรมลิขิต 7 บาท
- เล่ม 19 พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน 7 บาท
- เล่ม 20 รวมเรื่องเด่นจีน 7 บาท
- เล่ม 21 เต๋า เซน สุขาวดี 7 บาท
- เล่ม 22 เต๋า เต๋อ จิง 7 บาท
- เล่ม 23 อายุวัฒนสูตร 7 บาท

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม **ค่าส่งเล่มละ**

- อภินิหารโปรดชาวโลก 7 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล) 7 บาท

ชุด สิริเทพ เทวาพร **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1 7 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก 7 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย 7 บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2 7 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ 7 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์ หมด

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว 7 บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง 7 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ 7 บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเหล่า 7 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน 7 บาท
- เล่ม 6 โยนกนคร 7 บาท
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน 7 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร 7 บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย 7 บาท
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช 7 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์ 7 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย 7 บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม 7 บาท
- เล่ม 14 วัดน้ำบ่อหลวง:วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ 7 บาท

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย (ต่อ) ค่าส่งเล่มละ

- เล่ม 15 การสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทอง 7 บาท
- เล่ม 16 การสร้างพระแก้วมรกต 7 บาท
- เล่ม 17 การสร้างวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร:นครศรีธรรมราช 7 บาท
- เล่ม 18 พระธาตุดอยตุง พระธาตุห้วยอ้อ พระธาตุนาดูน
  พระเจ้ามหาโพธิแผ่นดินเย็น 7 บาท
- เล่ม 19 พระเจ้าตาเขียว ตอน 2 พระธาตุแหลมลี่ เมืองลี้
  พระอัฏฐิ้งคะสุวรรณะมหาปรางค์ 7 บาท
- เล่ม 20 พระธาตุแห่งสร้อย, พระธาตุหนองสามหมื่น
  การสร้างวัดดุสิตาราม 7 บาท
- เล่ม 21 พระพุทธบาท, พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง, พระเจ้านั่งดิน 7 บาท

ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์ ค่าส่งเล่มละ

- เล่ม 1 ว่าด้วยภาคปฏิบัติ 9 บาท
- เล่ม 2 ว่าด้วยภาคธรรมปฏิบัติสู่ธรรมปฏิเวธ 9 บาท
- เล่ม 3 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบปัญหาธรรมะฯ) 7 บาท
- เล่ม 4 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบเพื่อการศึกษาธรรมะฯ) 7 บาท
- เล่ม 5-6 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม
  (ธรรมะจากภาพ เพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา) 9 บาท
- เล่ม 7 ว่าด้วยภาคปฏิเวธะธรรม (การทำความเข้าใจคำสอน
  ในบทสวดมนต์แปลเพื่อปฏิบัติ และธรรมบรรยาย
  เรื่อง “อริยมรรค...เส้นทางพระอริยะ”) 7 บาท
- เล่ม 8 ว่าด้วยคู่มือพระอภิธรรมเชิงแนวปฏิบัติ 15 บาท
- เล่ม 9-10 ว่าด้วยพระสุตตันตปิฎก (พระสูตร) 15 บาท
- เล่ม 11 ว่าด้วยพระวินัยเชิงปฏิบัติ (วินัยพระ-วินัยคน) 15 บาท
- เล่ม 12 ว่าด้วยคู่มือมนุษย์พันธุ์แท้ 15 บาท

ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 13 ตอนประกันชีวิตปิดอบายภูมิ	9 บาท
- เล่ม 15 ตอนอรรถกถาธรรมบทแปลจากพระบาลี	15 บาท
- เล่ม 17 ตอนประวัติอสีติมหาสาวก 80 รูป	9 บาท
- เล่ม 18 ตอนจบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ	9 บาท
- คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล พระอาจารย์เกษม อาจิณฺณสีโลก	7 บาท

หนังสือเล่มอื่น ๆ	ค่าส่งเล่มละ
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	7 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดุลย์ อตุโล	7 บาท
- คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	7 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	7 บาท
- สุสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	7 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของ พลโท สมาน วีระไวทยะ	7 บาท
- ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	7 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	7 บาท
- กินเจเว้นกรรม	7 บาท
- คิริมานนทสูตร	7 บาท
- ท่านถามเราตอบ	หมด
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ	7 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจี้กงมหาเถระ 1-3	7 บาท
- แค่เอื้อม	7 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	หมด

หนังสือเล่มอื่น ๆ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- พระกษิติครรภโพธิสัตว์	7 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3 (2, 3 หมด)	7 บาท
- มนุษย์ยังจะบริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	7 บาท
- ก้าวย่างบิณฑบาต	9 บาท
- มหามงคลคาถา	7 บาท
- พุทธมนต์คาถา	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 1	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 2	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 1	หมด
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 2	หมด
- ธรรมปฏิทาของอาหมอ ผู้สานต่อเส้นทางธรรม	7 บาท

หนังสือธรรมแจกฟรีคนละ 1 เล่ม
ผู้ใดต้องการมากกว่า 1 เล่ม กรุณาช่วยค่าพิมพ์

ผู้ใดต้องการหนังสือ
ท่องแดนสุขาวดี
ติดต่อได้ที่

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ

(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.กลาง)

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505 มือถือ 098-256-9514

โรงเจลั้งเต็กตึ๊ง

236 ซอยอาภาภิรมย์

(ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์สัมพันธ์)

ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทร. 02-513-1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 7 บาท

แจ้งข่าวการกุศล
ปลดปล่อยชีวิตสัตว์

เนื่องในวันมาฆบูชา - วิสาขบูชา เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา ทางเราผู้จัดพิมพ์หนังสือธรรมะได้จัดให้มีการปลดปล่อยไถ่ชีวิตโค-กระบือและสัตว์น้ำ หากท่านผู้ใดมีจิตเมตตาร่วมสร้างบุญกุศล โปรดส่งจดหมายพร้อมชื่อสกุล ที่อยู่ และธนาณัติในนามของดิฉัน สั่งจ่าย ปณ.กลาง ตามที่อยู่ข้างล่างนี้

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ *(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.กลาง)*

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505 มือถือ 098-256-9514

ท่านผู้ใดรวบรวมเงินครบ 1 ตัว ทางโรงฆ่าสัตว์ และกรมปศุสัตว์จะมีใบเสร็จรับเงินและใบอนุโมทนา ส่งถึงท่านโดยตรง (ราคามีการเปลี่ยนแปลงกรุณาโทรสอบถาม)

จาก

นัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ

30 พฤษภาคม 2567

เชื่อฟัง 3 (ซำซ้ง)

1. ตอนยังไม่ออกเรือน เชื่อฟังบิดามารดา

2. ออกเรือนแล้ว เชื่อฟังสามี

3. สิ้นสามีแล้ว ฟังบุตร (เลี้ยงดูพ่อแม่สามี หากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรแต่งงานใหม่ เมื่อบุตรโตแล้วเป็นคนดีมีความสามารถ ก็มอบกิจการให้บุตรจัดการดูแลเทน ส่วนตนคอยให้คำแนะนำ)

คุณธรรมแม่บ้าน 4 (สี่เต็ก)

1. ความประพฤติงาม คือ สงบเสงี่ยมเจียมตัว ประพฤติอยู่ในกรอบประเพณีอันดี

2. วาจางาม คือ พูดจาไพเราะ ไม่พูดคำเท็จ คำหยาบนินทา ด่าทอ เพ้อเจ้อ หรือพูดยุแหย่ให้เกิดความแตกแยก

3. งานงาม คือ มีฝีมือรู้หน้าที่การเรือนการครัว เย็บปักถักร้อย ขยัน อดทน ประหยัด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย

4. หน้าตางาม คือ หน้าตาสะอาด ผมเผ้าเรียบร้อย ไม่บึ้งตึงไม่ตบแต่งด้วยเครื่องสำอาง สวมใส่เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยสีพื้นเรียบๆ ไม่เป็นดอกหรือลวดลายฉูดฉาด กิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนโยน

อานิสงส์แห่งธรรมทาน

1. ผู้ใดจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ 1 เรื่อง แจกจ่ายทั่วไป กุศลผลบุญนั้นจักสามารถแก้บาปกรรมของชาติก่อนทั้งหมด

2. ผู้ใดจัดพิมพ์หนังสือธรรมะตั้งแต่ 2 เรื่องขึ้นไปแจกจ่ายอย่างกว้างขวาง กุศลผลบุญนั้นจักส่งผลให้ผู้นั้น เจริญด้วย ลาภ ยศ อายุ สุขะ พละ ได้บุตรหลานที่ดี เมื่อละสังขารจักได้จุติเป็นเจ้า (เจ้าพ่อหรือเทวดาชั้นต่ำ) ในโลกมนุษย์

3. ผู้ใดจัดพิมพ์หนังสือธรรมะอย่างต่อเนื่องตลอดไป และแจกจ่ายอย่างกว้างขวาง กุศลผลบุญนั้นจักส่งผลให้ผู้นั้นเจริญทั้งทางโลกและทางธรรม เพียบพร้อมด้วยลาภ ยศ อายุ สุขะ พละ มีจิตผ่องใส และยังส่งผลถึงบุตรหลานอีก 3 รุ่น ให้เจริญรุ่งเรือง เมื่อละสังขารจักได้จุติเป็นเทพบุตร เทพธิดา ณ แดนสวรรค์

ธรรมทาน ชนะทานทั้งปวง